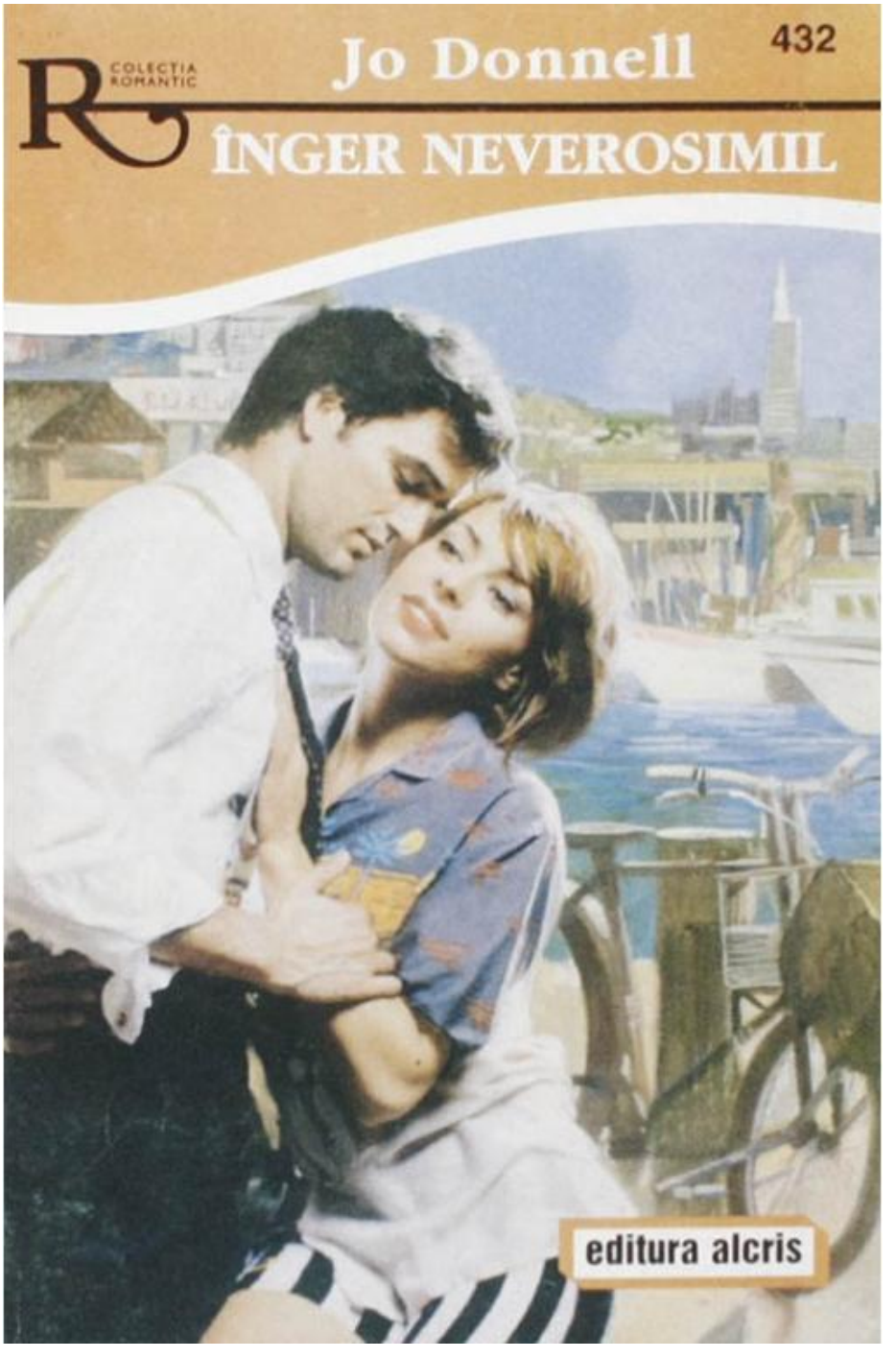

JO DONNELL
ÎNGER NEVEROSIMIL

Titlu original: *UNLIKELY ANGEL*

Variantă: O ADEVĂRATĂ SĂLBĂTICIUNE

Traducător: Mihnea Columbeanu

Când era vorba de slujba ei, mesagera Tanya Preston era o diavoliţă iute şi cu spiritul liber, pe o bicicletă cu cinci viteze. N-ar fi recunoscut niciodată că sub exteriorul ei sălbatic se ascundea o femeie în căutarea iubirii. În nici un caz nu i-ar fi mărturisit vreodată acest lucru chipeşului avocat din San Francisco care o angajase – nici că-l considera unul dintre cei mai interesanţi bărbaţi pe care-i întâlnise în viaţa ei...

Până a cunoscut-o pe Tanya, maniacul muncii Jake Carlisle nu şi-a dat seama niciodată cât de multe îi lipseau în viaţă – lucruri ca romantismul, pasiunea, emoţia... Tanya îi trezea dorinţa de a-şi lărgi cravata şi a-şi desface gulerul încheiat strâns. Dar avea nevoie de ajutorul ei. Lui Jake nici nu-i trecea prin minte că deja Cupidon era de partea lui – şi că Tanya era mai mult decât dispusă... era chiar pregătită. Curând, două inimi aparent incompatibile aveau să descopere o împreunare combinată în paradisul adevăratei iubiri...

Capitolul 1

Jack Carlisle auzi uşa recepţiei deschizându-se şi închizându-se la loc, dar preferă să nu ia în seamă persoana care intrase. Oricum, avea idee cine sosise şi nu era nici pe departe pregătit.

Deschise la index manualul de software pe care-l ţinea pe genunchi. Articolul MUTĂ îi sări în ochi fără pierdere de timp, iar Jake parcurse paragrafele. Erau treizeci şi patru la număr.

– Alo! E cineva aici? Un comision de la B.A.B.S.!

Cuvintele îi spintecară concentrarea ca un tăiş de cuţit. "Încă un minut!" se rugă el. Începu să-şi coboare degetul pe pagină. *MUTĂ: Text. Text cu folosirea blocului. Text fără folosirea blocului...*

– Azi, marinare, trosni o voce feminină în spatele lui, cam ce-ar trebui să facă o tipă ca să plaseze un comision pe-aici?

Jake se răsuci cu scaunul, spre femeia care stătea rezemată de tocul uşii, cu un zâmbet arogant pe buze. Peste şortul ei negru, de biciclistă, lung până la jumătatea coapselor, fâlfâiau nişte pantaloni de boxer scurţi şi largi, de culoare verde-pătrunjel ştearsă. Ananaşi şi banane de desen animat, cu braţe şi picioare schilave şi zâmbete mieroase, se zbenguiau printre palmierii de pe bluza ei hawaiiană lăbărţată. Bascheţii roşii, cu carâmbi înalţi, contrastau cu fineţea gleznelor subţiri şi delicate, în şosete tivite cu dantelă. Cureaua genţii de prelată cu numele firmei, *Bay Area Bicycle Service* – mai cunoscută ca B.A.B.S. – îi brăzda ţanţoş pieptul. Doi ochi căprui şi şmecheri îl priveau de sub casca de biciclistă legată pe cap.

Jake oftă. Nici nu se putea aştepta la altceva, de la B.A.B.S. Mesagerii pe bicicletă din San Francisco se distrau zilnic dând buzna în birouri îmbrăcaţi în cele mai năstruşnice echipamente care se gseau la magazinele ieftine Haight-Ashbury.

– Un minut, da?

Se întoarse din nou spre ecranul computerului. Ia să vedem, ce-i spusese Phoebe? Marchează blocul, şi pe urmă mută-l? Sau caută şi înlocuieşte?

– E cinci fără cinci, îl informă B.A.B.S.

– Ce? îşi desprinse iar Jake privirea de display.

Fata se apropie de el cu paşi mari, îşi înfipse încheietura mâinii în câmpul lui vizual şi-i arătă ceasul.

– Cinci fără cinci, repetă ea. Fă bine şi finisează-ţi capodopera.

– Auzi, mai scuteşte-mă!

Ajuns la capătul răbdării, Jake ridică manualul din poală şi-l puse pe birou, în faţa lui. Avusese o zi infernală. Nu-i plăcea să îndure penibilul de a fi surprins nu numai în faţa computerului, ci şi fără să aibă nici cea mai vagă idee ce să facă.

– Secretara mea a plecat acasă acum o oră, bolnavă, dar mi-a dat toate instrucţiunile de care aveam nevoie ca să termin acordul ăsta. Şi de fapt mai am timp doar până la şase fără un sfert ca să i-l trimit preşedintelui de la SygCorp. E aproape gata, minţi el netulburat.

Se întoarse iar spre monitorul computerului şi amuţi.

Ecranul era gol.

– Documentul meu! Ce s-a-ntâmplat cu documentul?

Înnebunit, apăsă tasta ESCAPE. Phoebe îi spusese că ESCAPE inversa orice acţiune, corecta greşelile, stăvilea batalioane de gafe.

Nu se întâmplă nimic.

Ridică receptorul telefonului, pentru a forma numărul lui Phoebe. Trebuia să existe moduri mai avantajoase de a-ţi câştiga existenţa, îşi spuse el. Concesiunile – alea, da! Nici o grijă, nici o bătaie de cap... Mergeai la sigur.

Telefonul lui Phoebe suna... suna.

O mână liniştitoare îi luă receptorul şi îl puse la loc în furcă.

– Calm, spuse B.A.B.S., luând manualul. De ce să te dai de ceasu' morţii? Ai pus cartea pe clapa de spaţii, şi ţi-a umplut documentul cu blancuri până a ieşit de pe ecran.

Se aplecă peste el şi puse degetul pe BACKSPACE, ţinând tasta apăsată până când documentul apăru derulându-se de sus în jos, nevătămat.

– Slavă Domnului...! şopti Jake, ridicând privirea spre neverosimilul înger al izbăvirii de lângă el. Întâmplător, nu cumva te pricepi şi la WordGo?

Fata îl privi, iar Jake afişă un zâmbet pe care-l spera cât mai fermecător. Era disperat. Nici o agenţie din San Francisco nu-i putuse găsi un expert în WordGo – cel puţin, nu în cinci minute de când sunase, adică atunci când avea el nevoie. Poate... poate... că B.A.B.S. avea să-l ajute.

Mesagera privi spre display, apoi se uită din nou la el. În chip ciudat, Jake ar fi putut să jure că pe faţa ei apăruse o undă de nelinişte.

Era nedumerit. Văzuse mesageri pe bicicletă într-o sumedenie de atitudini, de la vag-nesimţite la respingătoare, dar niciodată nu văzuse pe chipul vreunuia dintre ei teama. Poate că exista vreun principiu sfânt al firmei B.A.B.S. împotriva dezvăluirii acestei slăbiciuni.

– Las-o baltă, spuse el.

În fond, ce aştepta de la ea?

– Sucită idee, hmm?

Îi luă manualul din mână şi reîncepu să investigheze numeroasele variante ale opţiunii MUTĂ.

Redusese posibilităţile la două, deschizând manualul la mijloc şi determinând definiţia operaţiunii MUTĂ, când B.A.B.S. vorbi din spatele lui:

– Ce încerci să faci?

Uitase de prezenţa ei. Ar fi preferat să se aşeze cuminte în colţ şi să nu-l deranjeze, eventual inspectându-şi lacul de unghii verde-metalizat.

– Încerc să iau o parte din documentul ăsta şi s-o pun în documentul ăstalalt, aici.

Făcu mica manevră de comutare pe care i-o arătase Phoebe, pentru a lucra cu două documente în acelaşi timp. Era singura pe care o ţinea minte, dintre toate sutele de instrucţiuni mitraliate în grabă.

– Pe urmă, trebuie să fac ceva care sună cam în genul "caută şi găseşte", sau "caută şi distruge", ca să scot numele din acordul vechi şi să le înlocuiesc cu cele noi.

– Caută şi înlocuieşte! îl corectă autoritar B.A.B.S., cu mâinile-n şolduri.

Jake îi aruncă o privire bănuitoare. Nu mai părea speriată. În schimb, avea o expresie înverşunată pe faţă – atât cât i se vedea, sub cască.

– Asta e.

– Iar hârtia asta trebuieneapărat să ajungă pe biroul domnului SygCorp, la cinci şi patruzeci şi cinci, declară ea.

– E clar că n-ai avut niciodată de-a face cu directori high-tech şi pretenţiile lor inflexibile.

Fata îl privi de sus.

– Nu credeam că se observă, remarcă ea.

Jake se încruntă. N-avea timp ce sarcasme cu o mesageră pe bicicletă.

– Ascultă, încerc să-i rezolv clientului acordul ăsta de şase luni. Dacă tipul a zis că sau îl semnează la ora şase, sau putem s-o lăsăm baltă, atunci o să aibă documentul pe biroul la şase.

Indică un scaun din apropiere, unde mesagera putea să-şi parcheze posteriorul de pătrunjel decolorat.

– Şi-acum, dacă mă laşi să lucrez câteva minute fără să mă întrerupi, s-ar putea s-o scot la capăt.

B.A.B.S. păru să ia o decizie, înainte de a-şi întinde mâna cu mănuşă de piele ca să-l înghiontească în braţ.

– Lasă-mă să-ncerc, dom' avocat.

Fără tragere de inimă, Jake cedă. Rămase privind peste umărul ei, în timp ce fata îşi scotea casca. Descoperit, părul ei – atâta cât era – lucea ireal, nefiresc de blond, aproape albicios. Nici o şuviţă nu era mai lungă de trei centimetri şi se zburlea pe cap în toate direcţiile. Jake petrecu câteva secunde preţioase întrebându-se dacă efectul era intenţionat, sau dacă pur şi simplu aşa arăta de când se trezise din somn, dimineaţa.

Tresărind, îşi dădu seama că mesagera se plimba prin documentul lui ca prin ograda lui tătâne-său, apăsând pe taste şi făcând computerul să bâzâie şi să murmure.

– Stai puţin, o opri el. Tocmai ceruse unei mesagere de la un serviciu notoriu pentru angajaţii săi obraznici să redacteze un document legal. Orice mesager de la B.A.B.S. ar fi considerat că dăduse lovitura, având la discreţie un "tip la costum".

Când fata nu răspunse, Jake o apucă de braţ, răsucind-o cu faţa spre el.

– Ascultă, B.A.B.S., ce crezi că...?

Amuţi, când se pomeni privind o faţă de o asemenea frumuseţe, încât îi tăia respiraţia. Obraji cu pometi înalţi. O piele strălucind de sănătate. Un nas impecabil format şi o gură ca arcul unui amoraş. Îşi stăpâni imboldul brusc şi iraţional de a o săruta.

Fata îl privi întrebătoare. Două sprâncene brunete îi completau forma exotică a ochilor migdalaţi, dându-i un aer irezistibil de nostalgic.

Cuvintele mustrătoare pieriră în gâtul uscat pe neaşteptate al lui Jake.

– Babs...? întrebă ea, ridicându-şi o sprânceană arcuită fin.

Când Jake nu comentă, îi mai spuse:

– Auzi, vrei să te-ajut cu chestia asta, sau nu?

Se uită la ceas.

– Mai avem douăzeci de minute.

Jake îşi regăsi graiul.

– Da... Da, vreau.

– Atunci spune-mi ce vrei să-ţi caut şi să înlocuiesc. Am contopit cele două documente.

Jake îşi rezemă braţul lângă keyboard şi se aplecă peste umărul ei, examinând monitorul.

– Scoate de peste tot Janus Consulting şi pune în loc SygCorp, Inc.

B.A.B.S., sau cum s-o fi numit, se conformă, iar computerul îşi făcu datoria zumzăind şi, când termină, emise un semnal sonor.

Jake oftă uşurat. Cu siguranţă, fata părea să ştie ce făcea. Era una de-ai lor.

– Fantastic! A, şi trebuie să scoatem fragmentul ăsta de-aici, i-l arătă el, şi pe urmă să renumerotăm toate paragrafele în continuare. Poţi face asta?

– Desigur.

Degetele fetei începură să zboare peste taste.

– Cum îţi place, şefule?

Îi zâmbi, iar Jake îşi pierdu din nou şirul gândurilor. Se holba la ea fără să-şi dea seama, până când tânăra îşi coborî genele, mutându-şi privirea.

Jake îşi drese glasul.

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Nici măcar nu ştiu cum te numeşti.

Fata rămase nemişcată, cu mâinile deasupra keyboardului.

– Merge şi Babs. Suntem gata s-o printăm? întrebă ea pe un ton ciudat, evitându-i ochii.

– S-o printăm...? A, da, desigur. Dă-i drumul.

Imediat, imprimanta începu să scoată pagini după pagini pe care Jake le examina scurt, adăugându-le apoi cu faţa în jos, pe teancul de pe birou. Aruncă o privire piezişă spre femeia care continua să stea la computerul lui Phoebe, uitându-se gânditoare la ecran. Acum, când avea timp să-i privească şi restul făpturii, se întreba cum de nu-i observase picioarele lungi care se vedeau între şortul de biciclistă şi carâmbii înalţi ai bascheţilor roşii. Picioare musculoase, dar feminine şi suple. Murea după picioarele care arătau aşa.

Se încruntă îngândurat, punând încă o pagină peste celalte. Nu părea o angajată B.A.B.S. ca oricare alta. Părea mai matură decât majoritatea mesagerilor pe bicicletă – spre treizeci de ani, sau cam aşa ceva – şi se vedea clar că nu era plămădită din acelaşi aluat.

– Unde-ai învăţat aşa de bine computere? întrebă el pe neaşteptate.

Babs se întoarse, studiindu-l. Lui Jake îi plăcu să vadă că expresia ei devenea din nou răutăcioasă, până când auzi ce răspunse:

– De la mama le-am învăţat, cum le-a-nvăţat şi ea de la mama ei, care tot de la mama ei le-a-nvăţat, îi explică ea. Ce credeai?

– Înţeleg, murmură Jake, deşi momentul de colaborare se sfârşise; cu o senzaţie ciudată de regret, puse ultima pagină peste celelalte. Aşteaptă doar până le pun pe astea într-un plic şi să scriu formularul de transmitere – iartă-mă, încă nu ştiu cum te numeşti.

– Am făcut deja unul, replică ea ridicându-se.

Scoase un mic formular şi scrise pe el ora, apoi i-l întinse ca să-l semneze.

Va să zică, nu voia să-i spună cum o chema, reflectă cam iritat Jake, în timp ce se semna. Şi de ce-ar fi făcut-o? Avea în faţă un bărbat pus la patru ace, în plină ascensiune socio-profesională, cât se putea de neatrăgător pentru o femeie cu principii atât de neconformiste. Purta până şi bretelele roşii caracteristice. Nu-i mai lipseau decât micile simboluri verzi ale dolarului imprimate peste tot.

Iar ea cine era? O mesageră pe bicicletă. Cum îşi putuse imagina că în expresia ei se citea nostalgia – sau chiar mai mult decât atât Probabil că se întreba dacă să-şi ia pe ea colanţii roz-fierbinte sau verzi-neon diseară, la disco. Iar el nu avea nevoie decât s-o lase mai moale cu munca, atâta tot.

Numai că nu credea deloc că era doar atât. Nici pe departe.

Jake îi dădu înapoi formularul, vârând copia în buzunar.

– Ştii unde să te duci? întrebă el, urmând-o prin zona recepţiei.

Fata se uită pe formular.

– La SygCorp. În colţul de nord-vest al intersecţiei între First şi market. Etajul cinşpe.

La uşă se întoarse, iar Jake i-o deschise.

– Îţi mulţumesc încă o dată... Babs.

O glumă slabă. Îi zâmbi, cu speranţa că-i va zâmbi şi ea. Fata o făcu, deşi fără tragere de inimă.

Jake îşi scoase mâna din buzunarul pantalonilor. Formularul pluti prin aer, spre covor. În timp ce se apleca să-l ridice, Jake auzi de deasupra lui o voce slabă:

– La revedere.

Când se întoarse, Babs tocmai ieşea – dar nu înainte ca el să mai fi aruncat o privire spre picioarele acelea extraordinare.

Jake se ridică încet, cu formularul în mână. Îi aruncă o privire. În josul paginii era scris un cuvânt, cu o caligrafie largă. Numele ei.

Tanya.

* * *

Tanya privi formularul pe care-l ţinea în mâini, apoi clădirea din faţa ei.

Dispecera îi spusese că un client o ceruse anume pe ea. Jake Carlisle de la Carlisle şi Brubeck. Comision la patru şi jumătate. Trimiteţi-o pe Tanya.

Îşi legă bicicleta de un semn de circulaţie şi-şi mută geanta de prelată pe un şold. N-ar fi trebuit să-l ajute în ajun, cu tot termenul lui limită. De-atunci, îşi reproşa încontinuu că o făcuse. Dar, când Jake o privise cu ochii aceia cenuşii şi inteligenţi, ceva explodase în pieptul ei. Probabil că ar fi transcris "Război şi pace" pe hard-disk, dacă i-ar fi cerut-o.

Era exact genul ei, acel domn Jake Carlisle. Iar Tanya se blestema pentru că avea un gen al ei, şi se mai blestema o dată pentru că se lăsa scoasă din minţi de tipul ăsta. Păr brunet ondulat. O doză dublă de gropiţe în obrajii fermi, care-i trezeau cheful de a-i ciupi cu putere. Se îndrăgostise o clipă de cămaşa lui albă, apretată, de dunga pantalonilor bleumarin, de ciucurii mici ai mocasinilor din piele de Cordova. Şi de bretele. Dumnezeule, exista ceva mai sexy decât un bărbat cu bretele?

Tanya urcă greoi scara, refuzând rapiditatea liftului. Ipocrită mai era. În loc să se îndrăgostească de un rebel mizantrop pe motocicletă, îi căzuse cu tronc domnul La Patru Ace.

Era dezgustată de sine însăşi.

Mă rog, în privinţa atracţiei reciproce, nu prea avea de ce să-şi facă griji. Îi văzuse şocul pe faţă când îşi scosese casca. Dar părul ei era coşmarul tuturor coafezelor – adică exact ceea ce-şi dorise Tanya, când se trântise într-un scaun de coafor la City Hair. Cu o asemenea blană, nu încăpea nici o îndoială că avea întotdeauna intenţii serioase. Şi nu mai exista cale de întoarcere. Dacă ocazional mai privea cu nostalgie

înapoi spre lumea oamenilor şi a locurilor familiare, părul îi amintea că o părăsise dintr-un anumit motiv.

Tanya se încruntă, cu puţină tristeţe. N-avea să se mai întoarcă prea curând la lumea aceea, şi era mai bine ca oamenii să ştie acest lucru din capul locului. Habar n-avea ce credea despre ea Jake Carlisle, dar probabil că părul ei îi spusese mai mult decât ar fi vrut el să ştie.

Atinse mânerul uşii cu inscripţia CARLISLE *BRUBECK, apoi ezită, adunându-şi curajul. Încă o dată, era ora începerii spectacolului.*

Intră în firmă, înaintă până în mijlocul zonei de recepţie şi se opri. Îşi scoase casca, şi-o îndesă sub braţ cu corectitudine militărească şi-şi ciufuli părul cu cealaltă mână.

– B.A.B.S.! mugi ea asurzitor.

Spre surprinderea ei vinovată, un bătrânel care stătea băţos într-un fotoliu se holbă la ea prin lentilele groase ale ochelarilor, cu gura căscată. Mărul lui Adam i se muşcă sub papion, în timp de-şi strângea instinctiv pălăria pe genunchi.

Pardon. Uneori, întrecea niţel măsura cu terapia de şoc. Zâmbind, îi adresă un gest de salut ţanţoş, pentru a risipi impactul.

Capul brunet al lui Jake Carlisle apăru de după tocul uşii. Ochii lui de cositor îi zâmbiră.

– Tanya. O secundă.

Şi dispăru.

Fir-ar el să fie, arăta trăsnet! Tanya simţi cum i se înmuiau genunchii şi şi-i încordă, cu picioarele depărtate. Afişă automat expresia mă-doare-fix-în-cot pe care o exersase şi folosise timp detrei luni, înainte de a-şi aminti de bătrânel. Acesta tocmai înghiţea în sec.

– Poftiţi, domnule Kraftchek, spuse Jake, înmânându-i clientului un cec şi ajutându-l să se ridice în picioare. Scuzaţi-mă pentru întârziere. Sper că acesta e rezultatul pe care-l aşteptaţi când aţi venit să ne cereţi ajutorul.

Domnul Kraftchek privi cecul din mâinile sale zbârcite.

– O, da, într-adevăr. Deşi, după ce mi-au făcut cei de la SygCorp după ce-am lucat cu ei atâţia ani, aş fi plătit o avere numai ca să le-arăt că nu-şi pot permite să trateze oamenii aşa, numai fiindcă-s puternici.

O privi pe Tanya încruntat, cu ferocitate mioapă, ca pentru a-şi demonstra îndârjirea. Tanya ridică din umeri, jenată, Putea să-l condamne?

– Ei, mă bucur că am reuşit s-o rezolvăm în afara instanţei.

Jake îl conduse până la uşă şi i-o deschise.

– Ştiu că eraţi pregătit să folosiţi calea aceea şi aş fi făcut pentru dumneavoastră tot ce puteam, însă n-ar fi fost... prea plăcut.

Domnul Kraftchek ridică privirea spre el.

– Ştiu, domnule Carlisle. Ştiu.

Ferocitatea de moment i se risipise, făcându-l să devină din nou doar un bătrânel.

– Vă mulţumesc încă o dată.

Aruncă o ultimă privire spre Tanya, iar fata îi zâmbi cu toată căldura de care era în stare.

Bietul om. Una era ca o femeie ca ea să se ia de păr cu mahării corporatişti fără inimă. Ea era rezistentă, putea să primească şi să dea înapoi, dar domnii Kraftchek ai acestei lumi erau mai vulnerabili.

Jake se întoarse spre ea, iar Tanya îi simţi privirea studiind-o. Deodată, se simţi la fel de obosită pe cât arătase domnul Kraftchek. Ce căuta acolo?

– Aveţi un pachet pentru mine? întrebă ea, cu o impertinenţă deliberată. Sau trebuie să aştept o juma' de oră până-i gata?

Tonul ei îl făcu pe Jake să se încrunte, vârându-şi mâinile în buzunare.

– Ai un minut, Tanya?

– Mă tem că nu. Tre' s-o-ntind.

– Speram să-ţi cer ajutorul, replică el sever.

Ei, nu, că asta era bună! Mai văzuse expresia aceea de nenumărate ori, la tatăl ei, la fostul lodognic *şi* la fostul şef. Mutra aia care spunea bagă-ţi-minţile-n-cao-şi-poartă-te-responsabil-domnişoară! Numai că Jake Carlisle nu părea s-o fi învăţat la facultatea de drept. Parcă-i şi vedea: "Bun, clasă, azi, la expresii grave, vom exersa privirile dezaprobatoare. Mai întâi, încruntaţi-vă aprig. Intens. Sprâncenele să se unească. Ţineţi minte, băieţi, când plecaţi de-aici va trebui să intimidaţi juraţi, inculpaţi şi, când e absolut inevitabil, şi câte un ţăran neînsemnat.

Detesta privirea aceea. Scotea la iveală tot ce-avea mai rău în ea, şi-i părea bine. Nu voia să i se topească inima după Jake Carlisle.

– Sigur că aveţi nevoie de ajutorul meu, replică ea. Ce să fie? O consultaţie într-un caz dificil? Poate o privire peste pledoaria finală din procesul de mâine? Nu, ştiu! Vreţi să pun o pilă la bunul meu prieten, judecătorul.

Îl ameninţă cu degetul:

– Nu trebuie decât să cereţi. Nici o vorbă mai mult.

Jake încetă să se mai încrunte, oftând.

– Ceea ce-aş vrea să faci e să-i ţii locul secretarei mele, care lipseşte câteva săptămâni.

– Nu mai spuneţi!

Sprâncenele Tanyei se ridicară până în mijlocul frunţii. Îşi depărtă braţele de trup şi făcu o mică piruetă.

– Arăt eu a secretară de avocat?

Spre surprinderea ei, Jake zâmbi încet.

– Nu tocmai.

Lua-l-ar dracu'! Începuseră aşa de bine, cu el reprobator şi atât de sever... N-ar fi trebuit să se distreze.

ce urmărea?

– Ascultaţi, domnule avocat. În oraşul ăsta există sute de secretare disponibile. Alegeţi una. Alegeţi-le pe toate.

– Am încercat, recunoscu el. Trei, de fapt. Una azi-dimineaţă, două în după-amiaza asta.

– Şi nu v-a plăcut nici una dintre ele? întrebă Tanya încrucişându-şi braţele pe piept.

– Nu aveau spirit de iniţiativă. Te rog, Tanya. Sunt disperat.

– Se vede.

Tanya întoarse capul, temându-se să nu se topească sub privirea lui.

– Îmi pare rău, domnule avocat. V-am dar o mână de ajutor, dar nimic mai mult.

– O, dar te-aş plăti foarte bine. Mai mult decât câştigi acum.

– Chiar aşa...?

Se prefăcu că chibzuia adânc un moment, apoi clătină din cap cu hoytărâre.

– Nu pot. Sunt măritată cu cariera mea, adăugă, bătând din gene spre el.

Sprâncenele lui Jake îşi schimbară poziţia – una mai sus, alta mai jos.

– Tanya, spuse el cu răbdare. Nu-ţi cere nimeni să-ţi părăseşti slujba. Aici suntem numai eu şi partenerul meu. În timpul zilei, când lipsim de la birou, poate răspunde serviciu de mesaje telefonice. N-am nevoie decât ce cineva care să se ocupe de corespondenţă şi să mai transcrie pe computer câteva documente la care lucrăm.

Se foi de pe un picior pe altul.

– Aseară ai făcut o treabă bună, lucrând sub presiune. Mi-a plăcut mult.

Tanya îşi propti pumnul în şold. Începea să se enerveze de-a binelea.

– În regulă. Să lăsăm gogoşile şi să trecem la subiect. De ce vreţi să mă angajaţi pe mine pentru scrisul pe computer, când aţi putea lua o colaboratoare normală?

– Foarte simplu, murmură el. Pe tine te vreau.

Ceva din zona mijlocului ei se umplu de găuri ca o sită şi tot ce avea în piept i se scurse spre degetele de la picioare. Tonul pe care o spusese, ca şi cum... Nici gând!

– Vă bateţi joc de mine?

Jake o măsură cu privirea.

– Mmm... mă tem că nu.

Îi văzu expresia. Da, nu se înşelase. Jake Carlisle poftea la o plimbărică prin grădina fructului oprit. Nu l-ar fi crezut genul...

Ar fi meritat să i-o spună de la obraz. Să-i scoată din minte orice idei ridicole despre o "colaborare" între ei.

Însă chiar în timp ce-şi aduna indignarea, îl văzu făcând un lucru de neconceput. De neiertat.

Jake îşi scoase din buzunarul cămăşii o pereche de ochelari şi şi-i puse pe nas.

Tanya îl privi lung. Cum era în stare?

Ochelarii erau perfecţi. Rotunzi, cu rame înguste de baga. Prin ei, ochii lui cenuşii ca fumul arătau dureros de sexy. Dumnezeule din ceruri, ochelarii ăia îi dăduseră lovitura de graţie!

– Cât e leafa? îşi auzi Tanya propria voce întrebând, abia auzită.

Jake luă de pe biroul recepţiei o foaie de hârtie.

– Mi-am permis să redactez un contract simplu. Mă gândeam să-i arunci o privire.

– Un contract...? Ca să fac puţină procesare de cuvinte?

– Nu vreau decât să fiu cinstit, îi zâmbi el. Să fie totul în reguă.

Tanya studie cu atenţie contractul, evitându-i privirea.

– Ei? întrebă Jake.

Nu voia s-o facă. De trei luni nu mai stătuse în faţa unui computer. Şi, în tot acel timp, nu-i lipsise deloc munca la care se pricepea cel mai bine. Până în seara trecută.

Poate... poate că n-ar fi stricat să facă şi puţină manipulare de documente, pe-alături. O joacă de copii. Nu i-ar fi stricat cu nimic.

Ridică privirea. Ochii lui cenuşii o priveau prin ochelarii aceia incomparabili.

– Când încep? îl întrebă.

Capitolul 2

Jake ridică privirea de la birou. Partenerul lui se lipise de uşa închisă, cu o expresie terorizată.

– Ce-i cu tine?

Doug se smulse de lângă uşă.

– N-ai să crezi ce-am văzut la biroul lui Phoebe.

Rezemându-se de spătar, Jake îşi ridică picioarele pe marginea biroului. Ştiuse că urma să aibă probleme cu Doug.

– Lasă-mă să ghicesc. Ai văzut o femeie în colanţi roz cu dungi portocalii, cu un păr care-arată ca după o spălătură radioactivă, care scrie la computerul lui Phoebe. Sunt pe-aproape?

Doug închise ochii şi se ciupi de şaua nasului.

– Speram să-mi spui că nu ştii nimic de ea, ca s-o pot trimite înapoi de unde-a venit.

Deschise ochii.

– Pot îndrăzni să-ţi cer o explicaţie?

– E Tanya.

Jake tuşi uşor în pumn, ca să-şi ascundă zâmbetul. N-avea să-i placă deloc.

– Face puţină procesare de cuvinte în lipsa lui Phoebe.

– Nu, replică Doug. Nu, nu, nu, nu şi nu. Aici nu primim pe nimeni în... cum ai numit chestia aia-n dungi de pe ea?

– Colanţi. Cred, răspunse Jake.

În sinea lui, îşi spunea că acei colanţi ai Tanyei, sau cum s-or fi numit, erau mai sexy decât orice altceva. O privise pe furiş în ultimele două ore, prin uşa întredeschisă a biroului. Tanya lucrase încontinuu, ignorându-l.

Partenerul lui se prăbuşi într-un fotoliu din faţa biroului. ÎŞi îndesă degetul arătător în nodul cravatei şi trase.

– Şi-acum. Adevărata poveste.

Jake îşi înlănţui mâinile înapoia capului.

– Tanya m-a ajutat aseară s-o scot la capăt, începu el să povestească. Trebuia să predau acordul ăla la SygCorp până la ora şase, sau se contramanda totul. Spatele lui Phoebe a intrat în spasme. Am trimis-o acasă la ora patru.

– Şi-atunci ce-ai făcut, ai sunat la agenţia de temporare şi ai cerut cea mai bună procesoare de cuvinte pe care-o aveau, cu manşete de piele bătute în ţinte?

– Nu tocmai.

În ciuda eforturilor lui Jake de a se stăpâni, zâmbetul îi reveni pe buze.

– Tanya e mesageră pe bicicletă.

– E *ce?* se îndreptă de spate partenerul lui, privindu-l. Mesageră pe bicicletă? În biroul tău? Ai înnebunit?

Jake stătu un moment pe gânduri. Înnebunise sau nu? Se gândi la Tanya lucrând acolo, legată de acel computer ca şi cum de asta ar fi depins viaţa ei.

– Nu, răspunse. Dar fără ajutorul Tanyei, în veci n-aş fi terminat acordul acela

pentru domnul Kraftchek, Doug. Indiferent cum arată, ştie ce face. Şi a mai făcut-o şi-nainte. De multe ori, pun pariu.

Doug se lăsă la loc în fotoliu.

– În regulă. Bravo ei. Foarte lăudabil, de fapt. Şi-atunci, ce caută aici în seara asta?

Jake se foi pe scaun.

– Păi, lui Phoebe i-a recomandat medicul odihnă completă la pat, pentru o săptămână sau chiar mai mult. Iar Tanya e absolut capabilă să-i ţină locul. Numai seara.

– Nu ştiu dacă ai observat, spuse Doug pe un ton confidenţial, dar fata aia de-acolo ar face toată populaţia din Munchkinland să arate ca un miting al Tineretului Republican. După părerea mea, nu este o înlocuitoare cum se cade a lui Phoebe.

– Ştie să facă treabă, replică Jake ridicând o sprânceană. Dacă n-ai fi concediat-o pe recepţioneră, săptămâna trecută, n-am fi acum în încurcătura asta, ştii bine.

– Jake, suntem parteneri de cinci ani, spuse Doug, ridicându-se în picioare. Ştiu că vrei să iei sub aripă toate cazurile de caritate din San Francisco...

– Tanya nu-i un caz de caritate, spuse Jake cu indiferenţă deliberată. E o fată deşteaptă.

Zâmbi amiabil.

– Dar, într-adevăr, mă cunoşti, Doug. Sunt întotdeauna dispus să întind o mână celor mai puţin norocoşi.

Obosit, Doug îşi frecă ochii.

– Mda, bine, dar nu s-ar putea ca data viitoare să trimiţi doar un cec?

Jake râse.

– De fapt, mi-ar plăcea să mai am câţiva năpăstuiţi ai sorţii cărora să le susţin cauza.

Doug pufni.

– Ca domnul Crapshoot ăla al tău.

– Kraftchek.

– Mda, ar putea să-l cheme şi Crapshoot. Ai pierdut o groază de timp cu acordul ăla.

– Iar rezultatul a fost că am plătit chiria pe luna asta, replică Jake calm.

– Cred că ştim amândoi că aici nu e vorba de bani, îi aruncă Doug o privire tăioasă. Nu vom continua să captăm interesul lui Dyer, Ingram şi Peltz cu o mesageră pe bicicletă care împodobeşte biroul din faţă, sau cu clienţi ca acel Kraftchek învârtindu-se pe-aici toată-ziua-bună-ziua.

Jake îi susţinu privirea, ferm.

– Şi ştii bine că încă nu-s complet convins de această posibilă fuziune.

– Serios? Credeam că pentru aşa ceva ne-am străduit, în ultimii cinci ani.

Trecându-şi o mână prin păr, Jake se întoarse spre fereastră. N-avea chef de predici pe tema deci-dacă-n-o-facem-pe-asta-ce-facem-de-acum-încolo. Adevărul era că-i plăcea cum stăteau lucrurile. Dacă voia să accepte din când în când şi câte un client ca domnul Kraftchek, cu ce strica? Iar dacă voia ca o mesageră pe bicicletă să lucreze pentru el câteva ore, seara, cui îi păsa? Ştia la fel de bine ca Doug că fuziunea cu firma

mai mare de avocaţi avea să răpească mult din spontaneitatea şi dezinvoltura care lui îi plăceau atât de mult.

Se încruntă. De ce trebuia să meargă mereu spre mai mult şi mai bine?

Doug, însă, reprezenta jumătate din firmă. Iar Doug ştia cevoia. Jake pur şi simplu nu era convins încă.

Jake se întoarse spre partenerul lui.

– Tanya va sta aici doar vreo săptămână. Ken Ingram şi ai lui nu vor apărea în inspecţie prea curând în umilul nostru prag, aşa că propun să trecem normal prin perioada asta şi să mergem înainte ca întotdeauna.

Ridică din umeri.

– De ieri nu s-a schimbat nimic, aşa-i?

Doug îl privi un moment, apoi ridică şi el din umeri.

– Nimic nu s-a schimbat, Jake.

Partenerul lui îl cunoştea bine, îşi spuse Jake. Iar viaţa era o serie de târguieli. Putea s-o ţină pe Tanya o vreme, iar Doug îi mai putea ţine treaz un timp interesul faţă de fuziunea cu Dyer, Ingram şi Peltz. O concesie reciprocă acceptabilă.

Jake nu se întreba decât un lucru: când devenise Tanya atât de importantă încât să lupte pentru ea?

* * *

Tanya dădu un şut în peretele boxei de la spălător, frustrată. Din păcate, pantoful ei cu talpă de cauciuc nu scoase decât un *buf* înfundat, în locul dangătului răsunător pe care l-ar fi putut auzi cineva. Se privi în oglindă. Cum reuşea să ajungă în asemenea situaţii?

Era aproape opt seara. Nici o şansă ca vreo femeie să mai intre în toaletă la ora aceea, nici măcar femeia de serviciu. Nu mai avea de ales, trebuia să-i ceară ajutorul lui Jake.

Ei, şi – care era problema? Ce dacă se simţea puţin penibil? Nu era decât Tanya Preston, cu manşeta bătută în ţinte agăţată sigur de betelie, dar mai degrabă ar fi mers cale de două mile în spatele ţevii de eşapament a unui autobuz decât să arate ridicol, fie şi doar o clipă, în faţa lui Jake Carlisle.

Tanya încercă din nou, fără succes, să se elibereze. Se gândi să smucească, cu riscul de a rupe materialul, dar de obicei strategiile de acest gen aveau un efect de bumerang. În locul unei găurele uşor de ascuns, probabil că materialul s-ar fi destrămat până la genunchi. Şi-n plus, plătise o droaie de bani pe colanţii ăia.

Deschise uşa toaletei şi porni înapoi pe coridor, spre sediul firmei Carlisle şi Brubeck. Se apropie fără zgomot de uşa deschisă a cabinetului lui Jake. Lampa de pe birou aşternea în jurul lui un cerc cald de lumină. Jake stătea aplecat peste documentul pe care i-l dăduse ea înainte de a se duce la toaletă, cu părul puţin ciufulit căzându-i pe frunte. Chiar şi la ora aceea târzie, nodul cravatei îi era strâns, iar manşetele încheiate. Părea obosit.

– Întotdeauna lucrezi atât de târziu? întrebă ea.

Jake ridică privirea, surprins.

– Tanya.

Îi zâmbi şi-şi împinse în sus ochelarii, pe şaua nasului. Tanya se rezemă de tocul uşii, cu braţul imobilizat la spate şi un picior îndoit în faţa celuilalt, într-o poziţie dezinvoltă. Atâta vreme cât avea ochelarii aceia pe nas, nici moartă nu i-ar fi putut cere s-o ajute. Poate ar fi fost în stare să-şi ia rămas-bun, să se strecoare afară şi să pedaleze până acasă ţinând ghidonul cu o singură mână. Nici o problemă.

– Ce oră e? întrebă el. A şi trecut de opt?

Îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi.

Bun, îşi spuse Tanya. *O ispită a fost dezamorsată.*

Jake o privi îngândurat.

– În mod normal, nu stau până la ora asta, dar acum nu-mi mai văd capul de treburi. Şi-n plus, voiam să mă asigur că te adaptezi fără probleme. Doug era puţin cam îngrijorat că ai putea avea de pus unele întrebări.

– Înţeleg că bunului domn Brubeck nu i-au plăcut hainele mele.

Îşi putea imagina conversaţia lui Jake cu partenerul lui. Se întreba cum îi justificase lui Doug Brubeck angajarea ei. Şi de ce voise s-o angajeze.

Jake chicoti.

– N-a fost... încântat. Trebuie să-l cunoşti pe partenerul meu. Uneori, mă gândesc că Doug crede că se va trezi cu poliţia de moravuri la uşă, venită să-l aresteze, urlând din sirene, pentru că mai are şi el din când în când un comportament mai puţin convenţioal.

– Îmi dau seama de ce. Dacă ar face-o, în veci n-ar mai practica dreptul în oraşul ăsta.

Tanya îi privi lung gropiţa perfectă din nodul de cravată şi pe cele din obraji.

– Şi cu domnul avocat Jake Carlisle cum rămâne? întrebă ea. Observ că nu-ţi baricadezi uşa biroului împotriva indezirabililor – ca mine şi acel domn Kraftchek. Nu te temi că-ţi voi întina reputaţia legală?

– Mă crezi sau nu, Tanya, tu şi domnul Kraftchek sunteţi acum ultimele dintre grijile mele. Mă bucur de diversiunea pe care mi-o oferi.

– A, întotdeauna am ştiut să fac oamenii să râdă, replică ea caustic. Dar, serios acum, domnule avocat. De ce acest punct sensibil?

Jake o privi îngândurat, apoi afişă încet acel zâmbet pe care Tanya ajunsese să-l urască pentru că-l îndrăgea atât de mult.

– Am parcurs documentele astea, spuse el. Cum ai reuşit să trasezi chenarul de-aici? Iar formatul arată mult mai aerisit. Nici măcar nu ştiam că se poate face aşa ceva cu WordGo. E excelent.

Tanya fu nevoită să-şi stăvilească impulsul de a se umfla în pene sub privirea lui admirativă.

– LineDraw este o aplicaţie nouă în ultima versiune de WordGo, spuse ea cu modestie. Probabil că secretara ta n-a avut timp s-o exploreze atât de mult.

– Poate reuşeşti s-o înveţi, îi propuse Jake. Ştii, o reciclare în WordGo. Şi când vom angaja o nouă recepţioneră, probabil va avea nevoie şi ea de câteva ponturi.

Tanya îşi muşcă buza. Nici moartă nu s-ar mai fi întors să sufere lângă domnul Priveşte Dar Nu Atinge Jake Carlisle. Îşi agăţă degetul mare al mâinii libere sub elasticul colanţilor.

– Nu te pot servi, domnu-avocat, spuse ea rar. Apus-au vremile de-anţărţ când muierii-i plăcea numa' să vază de birău şi s-ajute bărbatu' să scoaţ-o leafă cinstită. Da' io, hailantă săptămână, m-oi duce.

Jake oftă.

– Ce-mi ascunzi, Tanya? o întrebă el încet.

Se ridică şi ocoli biroul. Rezemându-se de marginea lui, îşi îndesă mâinile în buzunare, cu privirea spre ea.

– Se vede clar că eşti inteligentă şi ai cunoştinţe tehnice. De ce lucrezi ca mesageră pe bicicletă?

– Vrei să zici, de ce nu mă-ntind la caşcaval, domnule avocat? Ce motiv aş putea avea să-mi risc viaţa pe străzile din cartierul financiar, când mi-aş putea-o risca în clădirile de-aici?

Cu mâna la spate, se desprinse cam stângaci de tocul uşii, pornind spre el.

– Cred că în sfârşit am ghicit ce urmăreşti. Ce faptă nobilă ar fi, să iei din stradă o delincventă socială, aşa-i? Dă-i o treabă serioasă de făcut şi pe urmă ţine-i predici despre simţul de răspundere.

Îl privi încruntată.

– Ascultă, nu-i nevoie să-ţi pierzi vremea încercând să mă converteşti la lumea *reală.* Ţi-ai răci gura de pomană. Îmi *place* unde sunt.

– Nu te cred, spuse el încet.

– Ei bine, nene, n-ar strica s-o crezi! Pentru nimic în lume n-aş trăi în lumea voastră. Am văzut cum e. Am văzut oameni care cred sincer că supravieţuirea lor depinde de încheierea tranzacţiei cutare, de racolarea cutărui concurent, de trimiterea nu ştiu cărei hârtii la altcineva până la sfârşitul programului. Toate-s atâ-t de importante, cui îi pasă cine stă în drum? Ca domnul Kraftchek. Ca...

Se opri. Trebuia să iasă din birou. Spusese deja prea multe.

– Cel puţin, în slujba asta îmi dau seama că nu fac nimic mai important decât să împing la hârţoage. Bună seara, domnule Carlisle.

Şi se întoarse spre uşă, uitând de problema care o adusese acolo. Imediat, se răsuci înapoi, simţind cum i se înfierbântau obrajii. Atâta despre măreaţa ieşire din scenă! Întotdeauna uita de ea, când o apucau peroraţiile.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jake, apropiindu-se.

– Nimic, mormăi ea, ştiind cât de ridicol arăta, cu mâna imobilizată la spate.

Jake o apucă de umeri şi o răsuci în loc.

– Te-ai prins, îl auzi Tanya spunând, pe un ton amuzat.

– Şi-atunci, de ce nu te porţi ca un gentleman şi nu mă desprinzi? replică ea iritată.

– Vino aici, la lumină, o chemă Jake, trăgând-o de braţ.

Tanya îşi târşâi picioarele spre birou, de-a-ndăratelea. *Doamne, te rog, numai să nu mă întrebe cum am reuşit figura asta!* se rugă ea.

– Mi se pare că una din ţintele astea are marginea cam dinţată şi s-a agăţat de... ăă... pantaloni. De fapt, cum ai reuşit figura asta?

Doamne, eşti un nesimţit. Încercă să inventeze un răspuns vag, evaziv:

– Îmi băgam tricou-n pantaloni.

– Mă rog, acum va trebui să ţi-l scot puţin, ca să apuc capsa pe dedesubt.

– Bine, răspunse ea scurt.

Când Jake trase uşor de tricoul cu Smiley Face, Tanya abia reuşi să-şi stăpânească geamătul.

– Scuză-mă, spuse el repede. Te-a înţepat marginea asta tăioasă? Încerc să-mi ţin mâna între ea şi piele.

– Te descurci de minune, domnule avocat, scrâşni Tanya printre dinţi. Puţin îi păsa cât costau bulendrele alea, avea să le-arunce la ghenă imediat ce scăpa de ele.

începu să se bată cu degetele mâinii libere pe coapsă, nervoasă. Se gândi să fluiere, ca să risipească puţin tensiunea, dar nu-i venea în minte decât o veche melodie a lui Elvis. Îşi şi imagina reacţia domnului Carlisle dacă începea să fredoneze fals "Vreau să fiu ursuleţul tău"!

Ideea o făcu să chicotească, apoi izbucni în râs de-a binelea.

– De ce râzi? întrebă Jake.

Tanya clătină din cap, continuând să râdă.

– Of, nu ştiu... Uneori, viaţa e atât de ciudată...

Oftă, mulţumită că nu trebuia să-l privească.

– Auzi, adineaori n-am vrut să-mi ies din papuci. Numai că ai apăsat pe butonul greşit...

– Curios. Credeam că-l apăsasem pe cel bun. Gata.

O răsuci în loc, ridicându-i mâna eliberată.

– Vezi marginea asta cu zimţi? Ar fi bine să înlocuieşti ţinta, sauce s-o fi făcând cu bijuteriile astea de oţel şi piele.

– Mulţumesc, aşa am să fac.

Se prefăcu că examina atentă manşeta de piele, ca să-i evite privirea.

– Ce-ai vrut să spui?

– Cu...?

– Cu "butonul bun".

– Ceea ce era clar că ai vrut şi tu să spui, răspunse Jake cu un glas blând, cald. Nu mă deranjează când eşti sinceră cu mine, chiar dacă-i o sinceritate furioasă. Descopăr că aş prefera să aud de la tine şi altceva decât toate sarcasmele tale evazive.

Tanya înălţă capul, gata să-i spună că n-avea nici o şansă, când îi văzu expresia din ochi. Hait! Avea o privire languroasă care-o făcea să se topească. Şi de ce nu? Pune un bărbat şi o femeie într-o cameră, fă-i să se atingă într-o intimitate forţată, şi pe urmă... la ce poţi să te-aştepţi? Şi ea se simţea destul de ameţită când îl privea ochii aceia cenuşii, visători.

Trebuia să sufoce chestia asta din faşă. Poate că, dacă-l şoca până-n străfundurile sufletului lui încorsetat, Jake avea să se comporte din nou ca un om de afaceri normal, poftind la scutiri fiscale perfecte, nu la mesagere bicicliste cu părul ca

un caier ţepos.

– Cred, domnule avocat, spuse ea pe un ton seducător, că n-ai avut şansa să-mi descoperi şi celelalte "butoane"...

Îi privi cravata, începând să-şi plimbe încet degetul arătător în sus, până la marginile nodului mic, strâns. Smuci uşor de el şi-l lărgi. Apoi, îi descheie primul nasture al cămăşii. Această mişcare dezvălui exact şapte fire de păr negru cârlionţat. Tanya înghiţi în sec. Oare avocaţii aveau piepturi păroase? Îşi dădu seama că-n viaţa ei nu-şi mai pusese problema.

Acum, însă, sosise momentul s-o facă.

– Ia spune-mi, gânguri ea, cât de preţios e pentru tine biroul ăsta?

– Preţios...

Glasul lui suna deharăguşit.

Vai, domnule avocat, spuse Tanya în gând, *îţi închipui că ţi s-a făcut de-o vâjâială! Ei, lasă, că Tanya ştie mai bine...!*

Îi cuprinse gâtul între încheieturile mâinilor şi, încet, începu să-i frece pielea sensibilă cu manşetele de piele bătute în ţinte.

– Vreau să zic, te-ar deranja dacă se... zgârie? Dacă-i rămân câteva ciupituri urâte pe margine?

Se aplecă înainte şi-l muşcă de bărbie. Tare.

Jake ţipă. Mâinile i se ridicară, apucând-o de talie. Atingerea lui o făcu să tresară uşor, dar Tanya preferă s-o ignore. Trebuia să-i dea o ecţie.

Se retrase repede şi-i scoase cravata, privindu-l în ochii nedumeriţi cu o expresie fierbinte, aţâţătoare. Îşi înfăşură pe încheietura mâinii un capăt al cravatei, apoi pe celălalt îl petrecu împrejurul încheieturii lui, legându-le mâinile laolaltă.

– Ce faci cu cravata mea...? întrebă el nesigur.

– Vrei să zici, cu cravata ta de mătase de optzeci de dolari, de la casa de modă? întrebă inocent Tanya. Cred că ştii ce fac, domnule Carlisle, şi cred că vei constata că merită.

Clătină din cap.

– N-are nici un haz, să ştii, dacă reuşeşti să scapi. Mai ales când ne vine, aşa, puţin, nebunia.

Îşi linse încet buzele, privindu-l cum se uita la ea.

Deodată, Tanya îşi înfipse mâna cealaltă în părul lui şi, cu o smucitură scurtă, îi trase faţa în jos spre a ei. Îi văzu ochii închizându-se şi gura deschizându-se s-o sărute, dar nu-i îngdui. Buzele lui îi atinseră obrazul, în timp ce ea întorcea capul, găsindu-i urechea.

– Nu te prea străduieşti, domnule avocat, murmură ea, conturându-i urechea cu limba.

– Mmm... Să...?

– Să-mi găseşti celelalte "butoane".

Zâmbi cu buzele în părul lui. Era aşa de-al dracului de dulce, cum se ţinea după ea ca un mieluşel! Mai mare ruşinea când avea să se-ntoarcă şi s-o ia la sănătoasa.

– Aha... Păi... ia... aici...? întrebă el, muşcând-o uşor de lobul urechii.

Tanya îşi stăpâni un mic fior. N-ar fi trebuit să-i înmoaie aşa picioarele. O biată muşcăturică, acolo...

– Nici pe departe...

I se părea ei numai, sau propria voce îi suna cam nesigură?

Braţul lui îi cuprinse talia, mai posesiv.

– Nu? Atunci, aici?

Şi-o lipi de trup, făcându-i spatele să se arcuiască. Capul Tanyei căzu pe spate, împotriva propriei voinţe, şi-i simţi buzele atingându-i marginea bărbiei, pentru a coborî apoi în jos pe gât, lăsând o dâră umedă de explorare fierbinte.

Înghiţi în sec.

– Te apropii, e clar...

Revelaţia că se simţea o idee cam prea plăcut îi dădu de înţeles pentru prima dată că lucrurile nu mergeau tocmai conform planului. Încercă să-şi adune gândurile – o treabă deloc uşoară, când Jake Carlisle o ţinea atât de strâns.

Poate că n-a fost cea mai bună idee... Totuşi, continuă. Îl apucă de umăr, suprinsă să simtă o masă solidă de muşchi, şi-şi readuse capul înainte.

– Zău aşa, domnule avocat...

Cu un mare efort, reuşi să vorbească pe un ton mustrător.

– Nu prea arzi de nerăbdare, nu-i aşa?

Mâna care-i era legată de a lui îl apucă de bărbie, ridicându-i capul.

– Trebuie să-ţi fac şi-o schiţă?

Îşi potrivi gura peste a lui şi-l sărută din toată fiinţa. Aspru, Profund. Brutal. Ca şi cum în fiecare noapte ar fi legat bărbaţi de ea şi i-ar fi agresat.

Jake reacţionă cu entuziasm. *În regulă. Perfect,* îşi spuse ea. Nu era ceva neprevăzut.

Îşi ridică încet piciorul, frecându-şi partea dinapoi a genunchiului de coapsa lui. Începu să se legene uşor, lipită de el, în timp ce continua să se joace cu limba strecurându-şi-o şi scoţând-o din gura lui Jake. *Dă-te bătut, domnule avocat.* Mâna i se furişă la spate, trăgând-o şi pe a lui după ea. Cu o smucitură deloc uşoară, trase în sus, răsucindu-i braţul la spate.

Crezu că era lovitura de graţie, dar îi simţi braţul liber dându-i drumul, pentru a-şi potrivi mâna sub piciorul ei ridicat.

Hooo! Tanya intră în panică. Degetele lui îi cuprinseră coapsa şi – O, Doamne! – îi traseră piciorul şi mai sus, pe şoldul lui, ajungând cu partea dinapoi a genunchiului peste cureaua de piele. Jake se aplecă peste ea, cu gura căutându-i secretele gurii ei. Pieptul îi vibră într-un geamăt, pe care Tanya îl simţi până-n pieptul ei. Coapsa lui se mişcă între cele două trupuri, iar mâna trase şi mai mult în sus piciorul ridicat al Tanyei, care simţi cum se înălţa de la podea, ridicată de Jake pe birou.

Ceva se revărsă într-însa, începând să se scurgă în pârâiaşe calde. Tanya îşi desprinse buzele de ale lui.

– Stai o clipă, domnule avocat...

Cu ochii închişi, se lupta să-şi regăsească respiraţia.

– Zi-mi Jake, murmură el lângă obrazul ei.

– Jake...

– Începe să frigă...?

Adâncurile de cărbune ale ochilor lui ardeau în văpăi. Îl subestimase. O *dorea.* Acum.

Tanyei îi reveniră în minte propriile-i cuvinte. *Pentru nimic în lume n-aş trăi în lumea voastră.* Ştia că trebuia să-l împingă la o parte, să plece dracului de-acolo... Nimic n-avea să se schimbe.

Atâta doar că mai dorea un sărut.

Genele i se coborâră pe obraz.

– Nu ştiu... murmură ea. Tu *simţi* că frige...?

Jake îşi aduse în faţă braţul legat de al ei, atingându-i obrazul cu degetele.

– Tu ce crezi?

– Îşi coborî degetele peste gâtul ei, în jos, pe claviculă. Mâna îi ajunse la sân, iar ochii Tanyei se închiseră. Îşi simţi un sfârc încordându-se de dorinţă, urmat de celălalt, care părea să strige: *Şi eu! Vreau şi eu!*

– Bingo...! şopti ea, în timp ce-l apuca de cămaşă, trăgându-i gura aproape ca să i-o sărute.

Limba lui Jake se aruncă hulpavă. Mâna lui îi cuprinse sânul, în timp ce mâna ei, legată alături, se strânse pumn. Tanya nu-şi dorea decât să continue la nesfârşit. *În regulă. Deci nu e vorba doar de un simplu sărut. Ce mama dracu'.*

– Jake...

Jake îi ridica tricoul.

– N-am glumit când am vorbit despre zgâriatul biroului.

Jake se retrase, rezemat într-un cot, deasupra ei.

– Cred că va trebui să scoatem manşetele astea păcătoase, nu-i aşa?

Ochii lui, întunecaţi şi lichizi, nu se desprinseră o clipă dintr-ai ei în timp ce ridica la gură cele două mâini legate laolaltă. Îşi înfipse dinţii în nod şi trase, încet, senzual, cu un zâmbet jucându-i în colţurile gurii.

Tanya îl privea lung. Ştia oare ce urmărise? Nu se putea. N-avea cum.

Nodul se desfăcu, iar Jake aruncă nepăsător pe podea cravata scumpă.

O dată eliberate, mâinile lui cuprinseră faţa Tanyei.

– Dumnezeule, Tanya, frumoasă mai eşti!

Inima ei tresări în piept, iar pe buze îi apăru un surâs strălucitor.

– Am numai o întrebare, continuă el.

Întorcând capul, Tanya îl sărută în palmă.

– Întreabă, şopti.

Degetele lui i se strecurară în păr.

– Cum de e atât de moale...? Nu ştiu de ce, dar nu mă aşteptasem să fie atât de moale...

Trase tandru de o şuviţă.

Tanya deveni ţeapănă. *Lua-o-ar dracu' de latură sentimentală!*

Îl împinse înapoi şi se ridică pe picioare, cu mişcări cam împleticite.

– Tanya, ce s-a întâmplat?

Evită să-l privească, să-i vadă chipul aprins de căldură. Căldură pentru ea. Sau, cel puţin, aşa crezuse.

– Nu s-a întâmplat nimic, domnule avocat. Mi-am dar numai seama că Profesorul Higgins o va considera întotdeauna pe Eliza Doolittle o floare de pe maidan, orice-ar fi. O clipă, uitasem asta.

Jake o apucă de braţ.

– Ce vrei să spui?

Enervată de atingerea lui, care cu câteva moment în urmă o făcuse să se topească, Tanya îşi trase braţul.

– N-ar trebui să ne ţinem de jocuri din-astea.

– Bine...

Gura lui se strânse într-o linie aspră.

– Ţine minte numai că a ta a fost ideea.

Tanya râse, cu un sunet aspru, care o zgâria în piept.

– Mda... A fost... Dar s-a terminat.

Şi se întoarse brusc spre uşă, să plece.

– Vii şi mâine seară, Tanya, da? Avem o înţelegere.

Tanya se opri la uşă.

– Avem, aşa e...

Îi aruncă o privire de rebeliune pură.

– Poţi să mă dai în judecată, domnule avocat. N-ai s-o mai vezi pe Tanya Preston.

Capitolul 3

Zgândărindu-şi absentă marginea tălpii de cauciuc a pantofului, unde cleiul se degradase, Tanya încerca să ignore taifasul colegilor ei mesageri.

Oftă. Pauza de masă la Bay Area Bicycle Service îi amintea mereu de cantina liceului. Acceaşi dinamică, alt local. Antrepozitul transformat de la sud de Market Street care adăpostea sediul B.A.B.S. era plin cu mese vechi de picnic. Grafittiuri inventive decorau toate suprafeţele existente. Mesageri cu biciclete de toate mărcile şi modelele stăteau tolăniţi la mese, manifestându-şi alternativ fervoarea sau plictiseala. Într-o parte, bicicletele lor stăteau rezemate de perete într-o dezordine pitorească, aşteptând ca nişte cai pictaţi să le vină stăpânii şi să-i încalece pentru a se avânta în luptă cu chiote de război actualizate.

În mod normal, Tanyei îi plăcea sporovăiala aceea bizară, cu contraste şi nebunii care o amuzaseră întotdeauna, dar acum se simţea destul dedeprimată. În seara trecută, nu se mai dusese la Carlisle şi Brubeck. Şi, în ciuda sentimentului cam abătut pe are nu putea să şi-l alunge, vorbise serios. Nu avea nevoie nici de Jake Carlisle, nici de slujba respectabilă pe care i-o oferea el. De parcă n-ar fi ştiut cum era să fii un automat de birou.

Îşi privi încruntată pantoful. Cine se credea? Ce-i păsa lui de soarta ei? Şi unde dracu' învăţase să sărute aşa?

Era un mister, cu gropiţele acelea fermecătoare, cu imaginea lui avocăţească şi doar o undă de nepăsare, toate combinate la un loc. Cu cât se gândea mai mult, cu atât bănuia mai tare că întrebarea lui despre părul ei o ofensase din motive care aveau legătură mai degrabă cu propriile ei rezerve decât cu el. În urmă cu trei luni, luase hotărârea de a abandona orice convenţii – fără să se gândească la posibilitatea ca însăşi convenţiile să nu renunţe la ea cu una cu două. Poate că modul de viaţă împotriva căruia se revoltase nu era chiar atât de rău pe cât îşi impusese să creadă. Ba chiar, se putea să existe câţiva oameni ca Jake Carlisle care să-l facă mai suportabil.

Tanya rupse un mic triunghi de cauciuc din talpa pantofului şi-l aruncă. Jake nu ştia că niciodată nu s-ar fi putut integra cu inima uşoară în acea lume, la fel cum nu putea să se integreze nici în asta de-acum.

– Mamăăă! Ia uite unde-am nimerit! o smulse din reverie un glas. Cred că m-am rătăcit, în drum spre Clubul Bancherilor.

Tanya privi spre intrare. O secundă, vederea i se împăienjeni la margini. Jake Carlisle stătea chiar lângă uşă, scrutând cu privirea adunătura pestriţă. Dumnezeule mare, ce căuta acolo?

Se feri, dar ştia că părul ei sărea în ohi ca o girafă albinoasă. Nu avea nevoie de glob de cristal ca să ştie că după ea venise.

Doi pantofi cu vârfuri spatulate se opriră în câmpul ei vizual.

– Bună, Tanya, o salută Jake.

Tanya simţea privirile curioase ale întregului contingent B.A.B.S. din jur, şi se strădui să-şi păstreze calmul. Prin cine ştie ce minune, nu-i venea în minte nici o replică sarcastică.

– Bună ziua, domnule avocat, mormăi ea.

Jenată, îi întâlni privirea. Jake purta un costum gri închis şi avea în mână o servietă. Arăta atât de hotărât şi stăpân pe situaţie, încât Tanya aproape că uită cum arăta cu părul negru căzut în dezordine pe frunte şi pofta aceea senzuală în ochi.

– Cauţi pe cineva?

– Aş dori să stăm de vorbă câteva minute, Tanya. Fără martori.

– Desigur. Unde propui? Te-aş invita în biroul meu, dar mă tem că încă nu s-a terminat redecorarea.

Ridică din umeri, cu nevinovăţie.

– Ştii cum e munca de jos... Nu te poţi baza pe oameni că termină ceva la timp.

Gura lui Jake se strânse cuseveritate.

– Azi n-am chef de glumele tale.

O luă de braţ şi o ridică în picioare, ca pe un copil neascultător.

– Hai să ieşim de-aici.

– Cum vrei, domnule avocat.

Ştiind că toţi ochii din încăpere o urmăreau, Tanya ridică bărbia. A dracului să fi fost dacă se lăsa intimidată de el. Cu un gest teatral, îşi întinse graţios braţul liber şi pluti pe lângă ceilalţi angajaţi de la B.A.B.S., zâmbind afectat şi făcând cu mâna ca Miss America, urmată de Jake, care nu zâmbea.

O dată ajunşi afară, Jake o trase într-o uşă din apropiere, evitând aglomeraţia de pe trotuar. Acolo, se întoarse furios spre ea.

– Nu ştii niciodată când să încetezi, nu-i aşa, Tanya?

– Cine se aventurează pe teritoriul meu îşi asumă riscul, replică ea.

Jake oftă obosit.

– Nu e vorba nici de teritorii, nici de tabere opuse sau altceva de genul ăsta. De ce nu vrei să înţelegi?

– Poate că *dumneata* nu vrei să înţelegi, domnule avocat, replică ea, dându-i mâna la o parte de pe braţ. Ascultă, trebuie să mă întorc, am de lucru, şi cred că m-ai luat trei luni din indexul de credibilitate. Habar n-am ce voi avea de făcut ca să mă reabilitez.

Se întrerupse, înfuriată pe sine însăşi.

– Aşa că, domnule Carlisle, acum că mi-ai obţinut atenţia nedivizată – ce doreşti?

Ochii lui cenuşii o sfredeliră.

– Cum adică, să te reabilitezi? Prin ce eşti diferită de ceilalţi dinăuntru?

Tanya gândi cu repeziciune.

– Pe lângă faptul că am două diplome avansate, iar cei mai mulţi dintre ei abia şi-au luat licenţa? Totuşi, nu-i vei face niciodată să recunoască. Nişte snobi.

Jake o apucă iar de braţ.

– Tanya, te rog. Măcar o dată...

Se întrerupse, cu sufletul frământat de un tumult care i se citea şi în ochi. Tanya simţi un junghi de regret. N-ar fi trebuit să vină după ea. Dar, în fond, nu ea îl chemase.

– Răspunde-mi şi atât.

Privirea lui Jake se abătu într-o parte. I-ar fi dat o medalie pentru că dorea s-o înţeleagă – ajunsese incomparabil mai aproape decât oricine – dar totuşi nu-l credea în stare.

– Nu, Jake, răspunse ea încăpăţânată.

Stătură amândoi câteva momente în tăcere, până când Tanya îl auzi expirând zgomotos.

– N-ai venit aseară la birou.

– Ţi-am spus că nu mă mai întorc.

– De ce, Tanya?

Îl privi exasperată.

– Ţi-am mai spus, Jake. Nu mă interesează să fac publicitate cauzei tae, chiar dacă încă n-am prea înţeles despre ce e vorba. Singurul lucru care-mi trece prin minte e că, din cine ştie ce motiv, crezi că fug de ceva şi te-ai autointitulat salvatorul meu.

– Atunci spune-mi *de ce anume* fugi, Tanya. Poate reuşesc să te ajut.

– Jake.

Ce Dumnezeu putea face cu el?

– Problema e, spuse ea încet, că nu te priveşte.

Gura lui Jake se strâmbă.

– Bine, nu-mi mai bag nasul. Dar nu vrei să te întorci la birou? Încă-mi mai poate fi de folos ajutorul tău.

Tanya gemu, dându-şi ochii peste cap.

– Zău aşa, domnule avocat. Ştim amândoi că nu-s o campioană a procesării de cuvinte. Cu siguranţă, ai putut găsi pe altcineva până acum, nu?

Îi studie gura strânsă, ştiind că dacă arunca o singură privire în ochii lui plini de speranţă, s-ar fi năruit ca un castel de nisip.

– N-am prea căutat, răspunse el. În primul rând, fiindcă...

– ...mă vrei pe mine, se grăbi Tanya să încheie în locul lui; era insuportabil să-i privească mişcările acelor buze incredibile. Ştiu, ştiu. Iar acum e rândul meu să te interoghez, domnule avocat. De ce tocmai pe mine?

Jake se rezemă cu un umăr de perete.

– În primul rând, eşti bună.

– Bună şi ciudată, mai bine zis, îi zâmbi ea cu amărăciune.

– În al doilea rând, continuă Jake ignorând-o, se potrivesc orele. Mi-e greu să găsesc o temporară dispusă să vină pentru câteva ore seara. Toate vor normă întreagă. În al treilea rând, partenerul meu şi cu mine avem nevoie mai ales de o oarecare supraveghere, şi pur şi simplu nu prea suntem disponibili în timpul zilei. Şi...

– Şi-n al patrulea rând, şi-n al cincilea, şi aşa mai departe, îl întrerupse Tanya, agitându-şi mâna prin aer. Sunt sigură că ai o mie de motive.

Îl privi prudentă.

– De ce eu?

Serios, Jake îi studie trăsăturile, ca şi cum ar fi ştiut cât de important era pentru ea răspunsul.

– Fiindcă eşti diferită, Tanya. Şi, spre deosebire de ceea ce crezi, nu urmăresc să

te prind şi să te pun într-un borcan ca pe un licurici, ca să văd ce te face să străluceşti.

Coborî capul. Îşi plimba degetul mare peste mânerul de piele al servietei, înainte şi-napoi. Apoi ridică privirea, cu ochii nedumeriţi, ca şi cum n-ar fi reuşit să se înţeleagă nici măcar pe sine, cu atât mei puţin pe ea.

– Cred că-mi place să ştiu că pe lumea asta există şi oameni ca tine, care prosperă şi supravieţuiesc, pentru că faci viaţa să fie interesantă. Sunt intrigat, Tanya, şi vreau să te cunosc.

Probabil că pe faţa Tanyei se citea ceva din frământarea din suflet, căci mâna lui Jake se ridică, mângâindu-i uşor obrazul.

– Ştiu că ţi-e greu să crezi, Tanya, dar nu toţi avocaţii sunt nişte nesimţiţi fără principii.

– N-or fi toţi... murmură ea, capturată de atingerea lui.

Jake chicoti.

– Ai fi dispusă să faci o excepţie în cazul meu?

– Poate. Vreau să spun...

Clătină din cap.

– ...Nu ştiu, reluă ea.

Dintr-o dată, îi veni să plângă. Fără suspine şi sughiţuri, ci cu vaiete din adâncul inimii, care să zguduie pereţii. Cât de minunat ar fi fost să poată avea din nou încredere, fie şi numai pentru un timp...!

Dar nu putea. Nu încă.

Însă ar fi trebuit să-i acorde puţină îngăduinţă lui Jake, fie şi numai pentru că se gândise să-i spună un lucru atât de generos.

– Bine, Jake, şopti ea, încercând să-şi înghită nodul inexplicabil de mare din gât. Am să vin.

Jake zâmbi. Nu se mai inventau cuvinte care să-i poată descrie zâmbetul.

– Pentru cât timp?

– Până se face bine, Phoebe. Atât.

Dădură amândoi din capete. Tanya era în pragul lacrimilor. Omul ăsta putea s-o mişte până-n adâncul sufletului.

Apoi se uită la ceasă.

– Aoleu, trebuie să mă duc! În după-amiaza asta fac o operaţie pe creier!

Gluma ei îl făcu să râdă. Îi plăcea. De fapt, îi plăcea mai mult decât voia să recunoască.

– Ne vedem la cinci? întrebă el.

– Mhm.

Tanya ieşi în mulţimea trecătorilor de pe trotuar şi se întoarse spre el.

– Mai ţii minte seara de-alaltăieri? În biroul tău? Ştii, m-am prostit doar.

Nu i-ar fi putut spune acest lucru în spaţiul strâmt al uşii.

– Poate ar fi mai bine să uiţi. Să uiţi totul. N-a fost decât o mică distracţie.

Un pieton o înghionti, iar Tanya se lăsă dusă de val. Dar nu înainte de a-l mai vedea pentru o ultimă dată pe Jake cum stătea acolo, atât de elegant, atât de spilcuit, cu servieta într-o mână.

Şi cu nişte ochi care aruncau scântei şi flăcări.

* * *

Doug intră foarte încet în biroul lui Jake şi se aşeză. Puse picior peste picior şi, cu un gest calculat, îşi piguli o scamă de pe pantaloni, o răsuci între degete şi o lăsă să plutească spre covor. Apoi îşi împreună mâinile, poziţionându-şi-le mai bine pe genunchi.

Jake îl urmărea cu interes. Partenerul lui era vizibil livid. Se mişca precis ca un valet englez numai când turba total de furie.

Îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi. Bănuia de ce era Doug atât de furios, dar avea de gând să joace scena până la capăt.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Doug îşi ţuguie buzele, îngândurat.

– Mai bine spune-mi tu. Acum câteva minute, stăteam în biroul meu, cu Paul Hartman, unul dintre clienţii noştri cei mai importanţi, în caz că nu-ţi mai aduci aminte, revăzând împreună poziţia aceea de compromis la care am ajuns în sfârşit cu cazul lui, când ne pomenim că intră temporara noastră de la procesorul de cuvinte.

– Tanya.

– Da. Tanya. Azi arată deosebit de ţipător, cu o bluză de bowling de un verde orbitor şi cu pantaloni streci roşii. Sau ai observat deja?

– Am... observat, recunoscu Jake. Ce-a făcut?

– În primul rând, ridică Doug degetul cu un gest elaborat, intră fără să bată la uşă şi-mi trânteşte dosarul ăsta pe birou. "Uite-ţi informarea, şefu'," zice.

Un al doilea deget se ridică alături de primul.

– Pe urmă, se instalează pe marginea unui scaun ca la ea acasă şi zice: "Trebuie să ai lucrezi la structura frazelor, domnule avocat. Scrisul dumitale e dogmatic. Rigid," zice, de parcă n-aş şti ce înseamnă dogmatic. "Ar trebui ca propoziţiile să fie mai variate, să foloseşti mai multe verbe active, mai multe adjective." Pe urmă, se-apucă de coate şi-şi lasă capul într-o parte, aşteptând să-i răspund ceva. Aşa că zic... Dumnezeu mai ştie ce i-am răspuns, ştiu umai că Paul se uita la mine de parcă nu i-ar fi venit să creadă că nu ştia ce numere de circ se fac în biroul meu de avocat... aşa că zic: "Scuză-mă, dar informările legale nu sunt opere de artă..."

Jake izbucni în râs. Doug nu avea chiar cel mai captivant stil în scris.

Îşi privi partenerul cu o expresie de scuză.

– Îmi pare rău, Doug. Serios. Continuă. Ce-a făcut Paul?

– A râs şi el, mărturisi ursuz Doug.

– Ştiam eu de ce-l simpatizez pe Paul Hartman, spuse Jake. Deci, n-am pierdut un client major din cauza Tanyei?

– Încă nu.

Furia lui Doug se risipise, iar paloarea care-i înconjura buzele dispăruse.

– Dar nu mai poate continua să lucreze aici, Jake. Nici măcar câteva zile. Ne e prea greu s-o ţinem ascunsă. Azi l-am văzut pe Ken Ingram la tribunal, şi tocmai trecem

de faza în care ne întâlnim pe teren neutru ca să discutăm despre fuziunea asta. Nu peste mult, va considra că poate trece pe-aici ca să ne dea câte o idee. Îţi poţi imagina ce se întâmplă dacă intră şi-o găseşte pe Tanya aici în toată strălucirea ei?

Se cutremură.

– Cu siguranţă, putem găsi o altă temporară, până se întoarce Phoebe.

– Nu pot spune că n-am încercat, Doug. Am examinat trei temporare, în tot atâtea ore, spuse Jake, desfăcându-şi expansiv mâinile. Sunt dispus să le mai dau o şansă agenţiilor, dar va trebui să te ocupi singur de selecţii. Toată săptămâna viitoare, eu n-am să-mi mai văd capul de treabă.

Bătu cu palma într-un teanc de hârtii de pe birou.

– Dar Tanya se descurcă bine, şi va mai sta doar câteva zile.

Îşi privi partenerul în faţă.

– Doug, ascultă... ştiu că nu e o situaţie perfectă. Dar o să ne descurcăm.

Îşi roase un moment partea interioară a obrazului.

– Opinia lui Ken Ingram despre noi n-o să se schimbe dacă găseşte în biroul nostru o mesageră biciclistă.

– Şi de ce să riscăm? clătină din cap Doug. Avem şansa să ne unim cu una dintre cele mai mari firme de drept corporatist din San Francisco. Toată viaţa am putea să stăm şi să visăm la unii dintre clienţii ăia mari ai lor.

– Şi cu cât mai mari, cu atât mai buni, evident.

– Jake...

Jake ridică mâna.

– În regulă, consimţi el. Nu încerc să fac necazuri nimănui.

Îşi împreună gânditor degetele în dreptul buzelor. Îl respecta enorm pe Doug. În cei cinci ani de când erau parteneri, constituiseră o formă care mergea bine, iar talentele lor se combinau. Doug era tehnicianul şi strategul. Jake era vizionarul şi umanitarul.

Dar prezenţa Tanyei le putea periclita şansele cu Dyer, Ingram şi Peltz.

N-avea de gând s-o mai piardă pe Tanya. Şi avea s-o piardă, când scăpau de problema cu procesarea cuvintelor. Tanya n-ar mai fi acceptat nici o altă asociere între ei, iar el avea nevoie de alte câteva zile ca să găsească o cale de a-i învinge rezistenţa.

Îl privi pe Doug. Oare ce o făcuse să intre în biroul lui şi să provoace acea scenă? Nu se îndoia că o făcuse intenţionat. Poate voise să vadă cât de mult înghiţeau amândoi înainte de a o da afară.

– Bine, spuse el. Am să vorbesc cu ea. Poate-o să se îmbrace mai rezonabil când vine, dac-o rog eu.

Uşurarea partenerului său fu vizibilă.

– Dacă tot vorbeşti cu ea, ai putea-o convinge să-şi revizuiască şi atitudinea?

– Mă îndoiesc. Dar am să vorbesc cu ea.

Îl privi pe Doug cum se ridica să plece.

– Cred că ar trebui să ştii, în apărarea Tanyei, că are un motiv pentru care se poartă aşa.

Doug îl privi sceptic.

– Nu zău? Ce motiv?

– Nu ştiu... încă.

Parcurse cu privirea tăblia biroului, amintindu-şi-o pe Tanya în braţele lui. Zi-i curiozitate profesională, zi-i simplă poftă masculină. Deşi îşi dăduse cuvântul că n-avea s-o iscodească, într-o bună zi Tanya avea să i se confeseze – fiindcă el urma să-i câştige încrederea.

– Jake.

Ridică privirea şi fu surprins să vadă expresia înţelegătoare de pe chipul partenerului lui.

– Da?

– Nu sunt chiar atât de orb pe cât crezi. Mai ai câţiva ani până la criza vârstei mijlocii. Voi presupune că ştii ce faci.

Jake ridică din umeri.

– Cine ştie? Mama mea a spus dintotdeauna că sunt precoce.

* * *

– Pauză, domnule avocat.

Jake o privi pe Tanya care intra în birou, cu două ceşti de cafea în mâini. Puse una în faţa lui şi se aşeză pe marginea biroului.

Sorbi cu grijă din cafea, evitând s-o privească. Nu înţelegea cum era în stare să stea aşezată pe birou, fără a-şi aminti ce se întâmplase acolo. Poate că se prostise doar, într-adevăr, aşa cum spusese.

– Mulţumesc pentru cafea, spuse el pe un ton neutru.

Era singuri în sediu. Doug plecase.

– Cum merge treaba?

– Excelent.

Tanya părea preocupată. Probabil abia aştepta să plece.

– Am terminat tot ce mi-ai dat de lucru şi voiam să ştiu dacă mai ai nevoie de mine şi pentru altceva.

Jake nu-şi putu împiedica privirea să-i studieze picioarele învăluite în materialul supraelastic roşu, apoi talia, pieptul şi faţa.

Privirile li se întâlniră, iar Tanya roşi. *Bun,* îşi spuse el cu un val de uşurare. Îşi aminteşte. Prin cap continuau să-i alerge o mie de răspunsuri la întrebarea ei, toate foarte sugestive, înainte ca Jake să-şi dreagă gâtul, ridicând din umeri.

– Nimic ce n-ar putea să aştepte până mâine seară.

Tanya se ridică imediat, ca şi cum biroul ar fi ars-o.

– Bine. Ei, atunci...

– Tanya.

Jake îşi trecu o mână prin păr. Cum naiba îi putea cere să se îmbrace sau să se poarte altfel, când stătea ca o pasăre gata să-şi ia zborul? În veci n-ar fi acceptat. Abia aştepta cel mai mic pretext ca să scape de slujba aia.

– Vrei să mâncăm ceva? o întrebă, încercând să tragă de timp.

Îl privi surprinsă.

– Unde?

Jake gândi cu repeziciune.

– Ştiu un local, nu departe de-aici, unde au nişte paste delicioase.

Tanya coborî privirea, întârziind un moment cu răspunsul.

– Şi ce s-ar întâmpla dacă ai intra cu mine în restaurantul ăsta elegant şi respectabil?

– Suntem în San Francisco. Cred că-s obişnuiţi să primească tot felul de clienţi.

– A, nici nu mă îndoiesc... murmură ea. Dar totuşi, estul e est şi vestul e vest, şi cred că nu-s gata să se întâlnească nici chiar în San Francisco.

Ridică ochii.

– N-ar fi bine să-ţi periclitezi reputaţia afişându-te cu mine-n lume, Jake. Totuşi, îţi mulţumesc că m-ai invitat.

– Atunci, vino la mine, sugeră el impulsiv. Nu gătesc tocmai rău.

Văzu însă clar pe faţa ei că aşa ceva era absolut inacceptabil.

Oare ce anume o neliniştea atât de mult la el? Îşi dorea să nu-i fi promis să nu pună întrebări, numai că acea promisiune era, probabil, singura care o mai ţinea acolo.

– Poate altă dată.

Jake se ridică şi-şi îndesă mâinile în buzunare. Mai bine să termine odată. Atunci, Tanya putea spune nu, îşi strângeau mâinile politicos şi erau chit. Parcă o şi vedea strecurându-se pe uşă afară. Stătea în faţa lui, încordată, parcă gata s-o zbughească.

– Totuşi, înainte să pleci, trebuie să-ţi vorbesc...

– Ce-ar fi să mergem la mine? izbucni ea.

– Poftim?

– Nu locuiesc departe de-aici.

Era albă la faţă, iar în ochii căprui i se citea o spaimă cumplită, ca şi cum s-ar fi îndoit că fusese întreagă la minte când făcuse propunerea.

– Numai să nu te-aştepţi la prea mult.

Jake îşi simţi inima bătând cu putere. Se întâmpla ceva, şi nu voia să aibă timp să se răzâgndească – nici el, dar nici ea.

– Nu-s cusurgiu, răspunse el.

Capitolul 4

Jake o urmă pe Tanya pe scara îngustă, sudată precar pe zidul exterior al unei clădiri în stil victorian Haight-Ashbury. În timp ce Tanya descuia uşa, se ţinu de balustrada şubredă. Poate că greşise venind acolo. Era oare pregătit pentru ferestrele cu perdele de madras, mirosul de tămâie din aer şi Dumnezeu ştie ce altceva? Era pregătit s-o vadă pe Tanya Preston într-o ambianţă atât de personală?

Tanya privi în jur şi, probabil, îi văzu expresia de pe faţă.

– Îmi pare rău pentru scară. Proprietarul nu vrea să repare nimic pe-aici până nu sufăr un accident grav.

Îl conduse într-un culoar îngust, slab luminat.

– Aşa ţi-a spus?

– Doamne fereşte! Singură am ghicit. Odată, am dat foc anume la nişte grăsime pe aragaz, ca să-l determin să instaleze o alarmă cu senzori de fum. Mă ocup şi de problema scării, dar nu ştiu cum aş putea simula o fractură de picior, continuând să umblu pe bicicletă.

Se opri într-o uşă. Jake rămase în spatele ei, privind spre camera întunecată.

– N-ar fi mai simplu să te muţi? întrebă el, înainte de a-şi aminti că promisese să nu-şi bage nasul, şi când colo îi pusese deja două întrebări în tot atâtea minute.

Tanya se întoarse, iar lumina becului slab e pe culoar îi aruncă umbre peste trăsăturile perfecte.

– Nu.

Jake tăcu. Îşi dădea seama că Tanya nu-l dorea cu adevărat acolo. Şi totuşi, în expresia ei oscila ceva care-i spunea că avea o nevoie disperată de el. De ce-l invitase la ea acasă în seara aceea?

– Poate ar fi mai bine să plec, murmură el.

Dar Tanya se îndepărtase deja, începând să aprindă luminile, fără să-l audă, sau nevrând să-l audă.

Privi în jur şi avu un şoc. Nici un decor hippie, nici o bizarerie punk. Camera era spaţioasă, aerisită... şi aproape lipsită de mobilă.

Un fotoliu ocupa un colţ, având o lampă cu halogen alături. O gravură alb-negru în ramă se rezema izolată de un perete gol, ca o fată singură la un bal al şcolii. Pe peretele opus era instalat un sistem stereo, cu un număr de compact discuri răspândite în jur. Jake îşi stăpâni imbolul de a se apropia pentru a examina gusturile muzicale ale Tanyei, în căutarea vreunui indiciu. Îşi dădea seama, acum când se afla în casa ei, că sperase să găsească acolo o cheie a personalităţii Tanyei. Se întrebă de ce crezuse că examinarea lucrurilor ei l-ar fi ajutat s-o cunoască mai bine pe această femeie. Poate pentru că-şi refuzase cea mai expeditivă metodă de descoperire – simplele întrebări şi răspunsuri, pe care le stăpânea atât de bine.

Traversă camera, privind-o pe Tanya cum cotrobăia prin frigider, într-o bucătărie microscopică.

– Nu ai mobilă, declară el.

Aşa, cel puţin, nu putea să-l acuze că-i punea întrebări.

Tanya se ridică, încruntându-se gânditoare.

– Îţi plac salatele?

– Da, foarte mult, răspunse el politicos. Deşi nu în detrimentul altor posibilităţi.

– Am o salată de paste făinoase, zâmbi Tanya. Mă gândeam să fac nişte peşte sote şi să-l servesc cu legume la aburi.

– Pare perfect.

Tanya îi arătă o sticlă de vin pusă pe bufet.

– Sper ca ăsta să meargă.

Jake intră în bucătărie şi examină eticheta. Era un chardonnay sec de la o mică podgorie de lângă San Luis Obispo.

– De minune.

Luă din mâna ei tirbuşonul şi începu să scoată dopul, şold în şold cu ea, pe când Tanya spăla conopida în chiuvetă. Cu coada ochiului, îi vedea expresia contemplativă şi, pentru a mia oară, se întrebă la ce se gândea şi de ce nu-i permitea s-o întrebe. Cu siguranţă, inhiba teribil orice conversaţie.

După ce trecură câteva momente tensionate, cu o încetineală incredibilă, Jake risipi primul tăcerea.

– Ce-ar fi să punem nişte muzică?

Reveni în living şi studie CD-ul. *Jazz,* descoperi el. *Tanyei îi place jazzul.* Îl cuprinse uşurarea. Nu era în nici un caz un fan al jazzului, dar bine că n-o pasiona heavy metal sau, mai rău, muzica rap. Se uită printre cutiile de plastic. Îi avea pe toţi clascii. Muzica evocatoare, tip blues – asta era cvintesenţa Tanyei. Sigur că-i plăcea jazzul.

Îi veni o idee şi se uită încet prin jur. Nici o mobilă – cum de nu-şi dăduse seama de la început că lipsa mobilei era o declaraţie în sine? Poate că aşa îi plăcea să trăiască. Se îndoia, totuşi. În adâncul sufletului, simţea că Tanya tocmai trecuse printr-o schimbare – şi nu era numai rearanjarea interiorului.

Privi cutiile de plastic din mâini. Îşi putea imagina cum ar fi făcut dragoste cu Tanya pe oricare dintre melodiile acelea. Alegând un disc cu Billie Holiday, îl introduse în player.

– De unde-ai ştiut că e unul dintre favoritele mele?

Tanya apăruse în uşă.

– Pot ghici că toate astea sunt favoritele tale, în diverse momente.

– Într-adevăr.

Îi şterse mâinile de prosopul pe care-l avea pus peste umăr. Imaginea ei îl lovi pe Jake în pântece. Cu strecii şi bluza de bowling, arăta încă pe jumătate copil, dar şi femeie vibrând de sexualitate. Pentru a-şi ascunde reacţia, Jake reveni spre sistemul stereo, examinându-l ca şi cum ar fi fost visul unui audiofil.

– Am avut şi mobilă, să ştii, spuse Tanya din spatele lui. Dacă te uiţi atent, poţi vedea urmele pe covor.

Tonul îi deveni răutăcios.

– Canapele masive şi scaune uşoare împânzind câmpiile întinse ale apartamentului meu, suverane peste tot ce stăpâneau, acum dispărute. Uitate.

Jake chicoti, simţind cum tensiunea din piept i se destindea. Suna ca vechea

Tanya.

– Se pare că ai făcut o vânzare angro.

Tanya întinse mâna pe lângă el, pentru a trage jaluzelele.

– Mai mult o... epurare angro, spuse ea cu voce şovăitoare. Simţeam nevoia să scap de *obiecte.* Trebuia să mă concentrez asupra despărţirii de... trecut.

Îi aruncă o privire rugătoare.

– Cina e gata.

Şi se retrase, nelăsându-i timp să-i comenteze remarca. Jake o însoţi în bucătărie şi, urmându-i exemplul, luă o farfurie cu mâncare, un pahar de vin şi o furculiţă. Se aşezară amândoi turceşte pe covor.

– Scuză... condiţiile, îi spuse ea. Nu prea primesc musafiri.

De ce? Întrebarea cerşea să fie pusă.

– Foarte bun, remarcă Jake, după ce mai trecură cinci minute în tăcere. Drăguţă contribuţia asta cu cilantro.

– Mulţumesc. Îţi place vinul?

– Absolut delicios.

Îi aruncă o privire şi văzu că sarcasmul lui nu reuşise decât să-i apropie şi mai mult nasul de farfurie, în timp ce se concentra asupra mâncării.

Jake puse farfuria deoparte. Ridicându-se, îşi scoase sacoul şi îl puse pe fotoliu, în lipsa altui loc mai potrivit. Cravata urmă curând. Şi descheie nasturele de sus al cămăşii şi manşetele, suflecându-şi mânecile până la jumătatea antebraţelor. Apoi se aşeză la loc pe covor, în faţa Tanyei. Şi începu să vorbească.

– Am crescut la Fresno, deşi tu eşti prima persoană căreia i-am dezvăluit asta fără să mă tragă de limbă. Tatăl meu e agent de asigurări, iar mama, bibliotecară. Eu sunt comoara vieţii lor. În clasa a treia, aveam mereu probleme pentru că vorbeam neîntrebat şi am fos primul copil din clasă care a memorat numele capitalelor statelor. Odată am avut un câine care a trebuit să fie sacrificat după ce l-a lovit o maşină. Niciodată n-am mai avut altul. În liceu, clasa m-a votat ca fiind omul cu cele mai mari şanse de a-l contacta pe J.F.K. într-o şedinţă de spiritism. Am vrut să mă fac profesor dar, cum necum, am ajuns să studiez dreptul la Boalt Hall, în Berkeley.

Îşi lăsă capul în piept şi-şi apăsă ochii cu degetele, încercând să gândească.

– Am... am supravieţuit generaţiei disco. Nu ştiu, Tanya. Altceva, nu ştiu ce să mai spun. Astea sunt punctele esenţiale ale vieţii mele. A vreo întrebare?

Urmă un lung interval de tăcere. În sfârşit, ridicând capul, o văzu pe Tanya scuturându-se de un râs neauzit.

– Care-i capitala Montanei? îl întrebă ea.

– Helena.

– Ce mai face J.F.K.?

– Înoată zece zile pe zi şi continuă să-şi recupereze lecturile din liceu.

Tanya redeveni serioasă.

– Cum îl chema pe câinele tău? întrebă ea încet.

– Blackie, răspunse Jake. Era doar o corcitură mică.

– Îmi pare rău, Jake.

Jake se încruntă.

– Aş dori să-ţi pot spune că le-am lăsat o impresie de neşters tuturor celor cu carea intrat vreodată în contact, că descendenţii mei îmi vor proslăvi numele. Că am salvat viaţa cuiva. Dar mă tem că am avut o existenţă incredibil de banală, Tanya.

– Şi ce-i rău în asta?

Jake îşi mută privirea, îşi dădu seama că nu avea la ce să se uite şi reveni cu ochii spre ea.

– Nimic, cred. Îmi place meseria de avocat. Cred că îmbogăţesc profesiunea cu ceva nou. Uneori, însă, mi-ar plăcea să-mi pun o pălărie albă şi să încep ziua fără alt scop în minte decât să arestez toate pălăriile negre, în numele justiţiei. Interpretarea şi aplicarea precisă a legii.

"Poate chiar şi să salvez o demoazelă la ananghie", adăugă el în gând.

– Dar viaţa nu-i chiar atât de simplă, aşa-i?

Tanya îşi puse farfuria deoparte şi-şi cuprinse un genunchi cu mâinile.

– Şi cine hotărăşte care-i băiatul bun şi care băiatul rău?

– Există momente când îmi doresc să nu pot vedea ambele laturi ale unei probleme, răspunse el, deşi de-a lungul anilor m-am antrenat să fac tocmai asta. Datoria mea e să construiesc nu numai apărarea părţii pe care o reprezint, ci şi apărarea celeilalte părţi. Trebuie să pot adopta şi perspectiva adversă şi să cred în cauza lor, ca să-mi pot apăra propriul client.

– Şi ţi-e... uşor s-o faci?

Pe faţa ei apăruse o expresie crispată, ca şi cum ar fi vrut din nou să se închidă în sine, dar nevoia de a şti o împingea înainte.

– Mi-e foarte greu. Uneori, ultimul lucru pe care ţi-l doreşti e să înţelegi măcar parţial de unde vine cealaltă persoană.

Întinse mâna şi-i atinse uşor obrazul cu palma. Tanya nu-i ceruse s-o mângâie, dar toate instinctele îl înştiinţau că avea nevoie de o mângâiere în acel moment.

– Vreau să înţeleg, Jake, spuse ea în cele din urmă. Vreau cu adevărat.

– Atunci spune-mi cum te pot ajuta s-o faci, Tanya, răspunse el insistent.

Ochii ei căprui, plini cu lacrimi de incertitudine, se ridicară spre ai lui. Buzele i se despărţiră. Ezita.

– Vrei să mă săruţi, Jake?

Jake îşi simţi pieptul comprimat de frustrare. O privi lung o clipă, întrebându-se ce motive avea, înţelegându-şi-le pe ale lui. *Oare de asta are nevoie fiecare dintre noi?*

Apoi îşi strecură mâna pe sub bărbia ei şi-şi potrivi gura peste buzele care începeau să se deschidă.

* * *

Tanya închise ochii, pierzându-se în senzaţia gurii lui Jake peste a ei. Sărutările lui păreau un vis, puternic şi durabil. Îi atinse chipul cu vârfurile degetelor, trăgându-şi unghiile peste asprimea fermă a obrazului. Mâna ei ajunse la gâtul lui şi se furişă sub guler, pentru a-i simţi bătăile inimii.

Îl trase în jos, deasupra ei. Jake întrerupse un moment sărutul ca s-o studieze, iar Tanya văzu că se chinuia să-şi recapete controlul. Ochii îi erau întunecaţi, arzând de dorinţă. Niciodată nu mai văzuse un bărbat care putea arăta atât de diferit când îl mistuiau flăcările pasiunii.

– Tanya... Nu mi-ai răspuns.

– Îţi răspund acum, Jake.

Se arcui sub el şi văzu că mişcarea ei îi distrugea ultimele vestigii ale autocontrolului.

– Ce se întâmplă aici? întrebă el cu glas aspru, cuprinzându-i faţa între mâinile lui mari, cu degetele începând să-i răvăşească părul.

Tanya nu spuse nimic. De când îl invitase acolo, se întreba încontinuu cât de înţelept procedase. Îşi terminase munca la biroul lui. Diversiunea o ajutase. Jake o ajutase şi el. Dar încercarea grea din săptămâna următoare îi bântuia gândurile, şi avea nevoie de toată puterea ca s-o scoată la capăt. Dacă ar fi putut doar să facă un pas înapoi, să privească ambele laturi ale problemei, ar fi putut găsi mai mult decât o apărare bună. Şi-ar fi putut găsi liniştea.

Jake, însă, se antrenase ani de zile pentru a determina poziţia unui asdversar. Iar Tanya ştia, deşi detesta să recunoască acest lucru, că în adânc continuau să pândească prea multe sentimente pentru ea, complexe şi personale.

Se concentră asupra lui. Jake voia cu adevărat s-o înţeleagă, iar Tanya îşi dădu seama că merita mai mult decât o relaţie născută din evaziune şi disperare.

Îl apucă de încheietura mâinii cu care-i răsfira părul.

– Ştii, asta nu-s eu cea adevărată, spuse ea. Părul meu... în mod normal, nu arată aşa.

Expresia lui Jake se îmblânzi.

– Ştii ceva? Mie-mi place.

Îşi trecu tandru degetele prin părul ei scurt.

– Cred că te reprezintă.

Tanya zâmbi, mişcată de acceptarea lui necondiţionată. Era deschis şi nepretenţios. Nu încerca s-o impresioneze. Cu siguranţă, îi datora măcar puţin în schimb.

– Dacă mergi cu maşina până dincolo de poalele colinelor, spuse ea, pe un drumeag care se prelungeşte aproape până în deltă, ajungi la o casă pe care mă duc s-o privesc uneori.

Se uită peste umărul lui Jake, imaginându-şi-o în ochiul minţii.

– Prima dată când am văzut-o, m-am oprit în mijlocul drumului şi am rămas cu ochii spre ea. Nu-mi venea să cred că o vedeam.

– Ce era atât de neobişnuit la ea?

– E o fermă fără etaj. Dar, Jake, toată curtea e plină cu ornamente de grădină.

– Vrei să spui, păsări flamingo şi fântâni de ipsos?

– *Nu numai* flamingo. Sunt păsările lui Dumnezeu, înalte de trei picioare, de un roz viu, cu puii adunaţi în jur. Şi nu numai fântâni de ipsos. Casa asta are fântâni închinate tuturor zeilor greci, şi băi de păsări atât de mare încât ar încăpea în ele până

şi nişte struţi.

Jake izbucni în râs.

– Şi cerbi? Trebuie să fie şi cerbi.

– O turmă întreagă. Ciute cu iezi, culcaţi, mâncând, gudurându-se. Ţapi stând de pază. Sunt mori de vânt în miniatură, călăreţi cu inele în mâini, tufişuri tăiate ornamental... Trebuie să le vezi şi tu.

Acum râdeau amândoi, iar Jake răspunse:

– Vreau să le văd, împreună cu tine.

Râsul ei se potoli, în timp ce redevenea serioasă.

– Totul e că, atunci când mă uit la ele, mă gândesc la oamenii care locuiesc acolo. Indiferent cât de nebuni sau măcar ciudaţi or fi, nu-mi pot alunga sentimentul că, în fond, probabil sunt nişte oameni foarte cumsecade. Întâmplător, cel mai important lucru pentru ei sunt ornamentele de grădină. Şi nu contează că ornamentele de grădină n-au nici o importanţă pentru mine.

Se uită la Jake, întrebându-se ce înţelesese din parabola ei. Jake n-o privea. În schimb, se concentra asupra părului ei, plimbându-şi degetele prin el cu atâta tandreţe, încât Tanya simţi un nod în gât. Jake îi întoarse capul şi-i sărută tâmpla. Ochii ei se închiseră încet, în timp ce Jake cobora, aplecându-se să-i atingă cu limba vârtejul ca de puf din ceafă.

– Jake... şopti ea.

– Vreau să fac dragoste cu tine în noaptea asta, Tanya, îi şopti el la ureche. Sau aş putea să plec chiar acum.

Ridică puţin capul, privind-o.

Tanya îşi înghiţi nodul din gât, dându-şi seama că hotărârea era luată deja.

– Rămâi, răspunse ea decisă.

În fond, pentru asta îl invitase acasă. Nu?

Jake îi atinse buzele cu ale lui, iar Tanya închise ochii, dorind, iraţional, ca preludiul seducător al lui Jake să se sfârşească mai repede. El, însă, părea hotărât s-o ia pe îndelete, tandru, iubitor. Sărutările lui erau blânde, o atingere a gurilor, o uşoară retragere, o apăsare doar puţin mai fermă...

– Jake, te rog... îl imploră ea.

Strecurându-şi mâna între ei, Jake îi descheie primul nasture al cămăşii. Trăgând-o uşor într-o parte, îi dezveli un umăr şi îl gustă.

– Mmmmm... murmură el.

– Ce...? întrebă senzual Tanya.

– Doar *mmmmm,* eşti delicioasă. Nu dulce. Picantă. Tanya cea picantă.

Gura lui alunecă şi mai jos, în timp ce degetele îi descheiau nasturii şi trăgeau materialul în lături, până când ieşi la iveală un sân.

– Mmm,da...

Îi acoperi carnea cu gura, iar vibraţiile gemetelor lui joase începură să-i reverbereze prin piept valuri-valuri.

Dinţii şi limba lui făceau lucruri pe care Tanya nu le mai simţise niciodată. Jake se întoarse pe o parte, trăgând-o după el, continuând să-i sugă sânul, în timp ce mâna

lui îl găsea şi pe celălalt, cu sfârcul întărit, sensibilizat aproape dureros. O atinse delicat, mângâindu-i uşor ca pana vârful inflamat, în timp ce Tanya se chinuia să respire.

– Relaxează-te, îngerul meu, o ademeni Jake. Nu mai fi aşa de disperată. Nu plec.

Ba ai să pleci. Am să te-alung, când totul se va sfârşi... Din piept i se desprinse un suspin de regret. Şi-l reprimă, uluită de ceea ce simţea.

– Dar tu? şopti ea. Vreau... să te fac să te simţi bine şi tu...

– Mă faci...

În ochii lui licăreau văpăi. Îi umezi buza de jos cu propria ei salivă, mişcându-şi aţâţător degetul înainte şi înapoi peste ţesturile sensibile ale gurii.

– Nici nu ţi-ar veni să crezi cât de tare mă excită reacţiile tale. Mă simt atât de aproape de tine... Şi numai asta contează, Tanya. Numai asta contează cu adevărat.

– Dar eu...

Nu putu termina fraza. Jake îşi potrivi coapsa între ale ei şi începu s-o legene. O dată, de două ori... În adâncurile ei, Tanya simţea o pulsaţie intensă, centrată. O comprima, un cerculeţ de presiune care se strângea pe măsură ce Jake se lipea de ea tot mai apăsat.

O, Doamne... Se agăţă de el, dintr-o dată zguduită şi speriată. *Prea intens, prea mult... Prea curând...* Avea să juiseze peste câteva secunde, şi nu voia. Nu voia să ştie că bărbatul acela o putea aduce atât de uşor pe asemenea culmi ale voluptăţii.

Nu voiam decât puţin sex care să-mi risipească tensiunea! Nu o pasiune care-mi ia minţile şi-mi schimbă viaţa!

– Jake, te rog...! ţipă ea cu voce slabă, copleşită că se purta ca o fecioară slabă de inimă. Am... am nevoie de câteva clipe... Te rog...

– Şşş, bine.

Îşi retrase piciorul, închizându-i la loc laturile cămăşii. Rămaseră nemişcaţi câteva secunde, amândoi chinuinu-se să-şi tragă respiraţia.

Încet, Tanya simţi cum i se scurgea fierbinţeala din obraji, deşi încă mai jinduia dureros după el.

– Ţi-e mai bine?

Tanya dădu din cap, simţind cum faţa i se încingea din nou.

– Da' ştiu că te pricepi să sperii fetele, domnule avocat, încercă ea o glumă.

– N-am vrut să te serii, Tanya, răspunse el, atingându-i fruntea cu buzele. Ascultă, cred că nu e prea bine ce-am vrut să facem, din mai multe motive, şi prefer să nu merg mai departe. Cred că-n seara asta ai nevoie de un prieten, mai mult decât de orice altceva.

Tanya îşi impuse să-l privească.

– Un prieten mi-ar putea da senzaţia că iau foc nişte rachete în mine?

– Poate că nu...

Jake îşi întinse picioarele.

– Poate că e puţin mai mult decât atât, dar e clar că nu destul. Nu încă.

Zâmbi uşor.

– Cu puţin timp... cine ştie?

Inima ei se frânse, amintindu-şi motivele pentru care îl invitase la ea în seara aceea.

– Jake, e un lucru pe care-ar fi trebuit să ţi-l spun mai devreme. Nu mai vin la birou.

Jake îi apăsă buzele cu vârful degetului.

– Şi eu ar fi trebuit să-ţi spun ceva, înainte de a veni aici. Doug şi cu mine avem în vedere o schimbare de parteneriat care face ca prezenţa ta la Carlisle şi Brubeck să devină puţin cam riscantă. Încă nu ştiu ce se va întâmpla – dacă o să se întâmple ceva...

Mâna lui îi cuprinse faţa.

– Dar aş dori să te mai văd, în afara biroului.

Tanya îşi adună puterile. Departe de a o uşura, seara aceea îi încărca inima cu Jake. Nu încăpea nici o îndoială.

Totuşi, protestă:

– Nu pot, Jake.

Jake deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc. Nu-i contrazise declaraţia, deşi îl mânca limba să răspundă.

– Îmi pare rău, dar nu cred că ar fi cinstit pentru nici unul dintre noi să încropim o relaţie chiar acum.

– Dar de ce, Tanya?

Tanya ezită, fiind cât pe ce să-i dezvăluie totul.

– Să zicem doar că port un bagaj emoţional foarte greu, de care aş vrea să scap înainte de a mă gândi, măcar, să-mi schimb itinerariul.

Explicaţia ei nu păru deloc să-l mulţumească.

– Şi pe urmă?

– Şi pe urmă...

Nu se gândise mult la viitor, care încă părea foarte îndepărtat. Îşi dădea seama că acceptase durera în viaţa ei atât de total, încât nici măcar nu mai putea să-şi imagineze cum ar fi trăit fără ea. Iar asta o speria.

– Nu pot să-ţi garantez nimic, iar dacă aş face-o, ai fi un prost să mă crezi.

– Nu-ţi cer nici o garanţie, Tanya.

Braţele lui o încercuiră, de la spate, şi începu să-i încheie la loc bluza, cu obrazul lipit de al ei.

– Nu vreau decât să ne vedem.

Tanya închise ochii. Jake se deschisese în faţa ei, o ascultase, o iubise, iar acum îl respingea din nou.

– Şi ce să facem? întrebă ea. Dacă ne-am mai întâlni, vreau să zic.

– Ceea ce fac şi alţi oameni când ajung să se cunoască. Să vorbim, să mergem în diverse locuri... Mi-ar plăcea să-ţi văd Casa cu Ornamente de Grădină Abundente.

– Şi mie mi-ar plăcea să ţi-o arăt, recunoscu Tanya, începând să se înduplece. Poate... poate peste câteva săptămâni, Jake.

Se întoarse în braţele lui.

– Măcar de atâta timp am nevoie. Iar tu vei avea răgaz să-ţi rezolvi situaţia dificilă de la birou.

Îi zâmbi strâmb:

– Toată lumea câştigă, just?

Jake o privi oblic, estimativ.

– Mda, aşa cred...

Apoi oftă.

– Totuşi, fuziunea asta cu Dyer şi Ingram ar putea să ţină luni de zile.

Tanya simţi că o străbătea un şoc.

– Dyer, Ingram... şi Peltz? întrebă ea, privindu-l fix. Firma de drept?

Jake păru surprins.

– Da. Ne gândim la o fuziune cu ei. Doug s-a aprins foarte tare pe ideea asta.

Simţind cum i se usca gura, Tanya făcu un efort să vorbească normal:

– Şi tu?

– Nu ştiu...

Se aplecă să-şi ia haina şi cravata.

– E una dintre problemele alea cu două feţe despre care ţi-am mai spus...

Apoi se opri, privind-o lung.

– Te simţi bine, Tanya?

– Da... Da, mă simt foarte bine.

Tanya se cutremura la gândul că ajunseseră la un pas de a deveni importanţi unul pentru altul. La doar câţiva milimetri. Cu cât era mai bine că-şi putea lua rămas-bun, ştiind că rămăsese cu inima complet intactă!

– Chiar foarte bine.

– Eşti sigură?

Dădu din cap, cu o mişcare sacadată. Reuşi chiar să afişeze un zâmbet curajos.

– Când te pot suna?

– Nu ştiu.

– În câteva săptămâni?

Tanya încuviinţă. De ce nu pleca odată? Inima ei complet intactă prezenta o fisură subţire cât firul de păr, şi voia ca Jake să plece din casa şi din viaţa ei înainte de a se despica total în două.

Ridicându-i faţa cu un deget, Jake o privi atent.

– Oare de ce presimt că ai să dispari între timp?

– N-am să dispar.

Tanya simţi că i se umpleau ochii de lacrimi şi se rugă la Dumnezeu să nu i se reverse.

– Unde m-aş putea duce? întrebă ea în şoaptă.

Zâmbind, Jake o sărută.

– O să-mi fie dor de tine.

– Şi... şi mie, detine.

Şi, când închise uşa în urma lui, ştiu cu certitudine că n-avea s-o mai caute. După ce afla adevărul.

Capitolul 5

Jake ieşi din birou şi aruncă în coşul de INTRĂRI al lui Phoebe ciorna de contract pe care tocmai o revizuise.

– Arată excelent, îi spuse el. Doar câteva schimbări minore, şi i-o putem trimite clientului.

– Prin poştă sau prin mesager? întrebă Phoebe.

– Mai bine prin mesager.

Simţi în piept un fior de nerăbdare. Poate aveau s-o trimită pe Tanya după pachet, îşi spuse el, şi deodată se simţi ca un adolescent amorezat. Se mira că nu ajunsese să treacă prin faţa casei ei de câteva ori pe seară.

– Nu-mi vine să cred cu cât se scriu mai uşor documente, el de când au inventat macro-urile astea, comentă Phoebe.

Jake îi aruncă o privire secretarei, zâmbind.

– Cu siguranţă, Tanya se pricepea foarte bine la WordGo, spuse el, neplăcându-i deloc senzaţia de a vorbi despre Tanya la timpul trecut.

N-o mai văzuse de o săptămână. Şi, cu toate că Tanya îi respinsese prevederea că avea să se facă nevăzută în clipa când dispărea din ochii lui, aproape că se aştepta s-o sune şi să descopere că numărul şi persoana nu existau. Nu ştia ce-ar fi făcut dacă se întâmpla asta. Îi era mai dor de ea decât ar fi crezut posibil. Şi se întreba cum ar fi putut s-o câştige.

– Asta-i cea mai modestă afirmaţie pe care am auzit-o vreodată, spuse Phoebe, smulgându-l din visare. M-am bucurat enorm să văd că, după ce-am lipsit o săptămână, tu şi Doug încă nu vă pierduseră minţile de tot.

– Cred că elementul esenţial aici e "de tot".

Phoebe zâmbi.

– Categoric.

– Ei, ne pare bine că te-ai întors, spuse Jake.

Se rezemă de tocul uşii, răsfoind corespondenţa nedesfăcută de pe birou.

– Ce-ţi mai face spatele azi?

Phoebe se răsuci experimental într-o parte şi-n alta.

– Bine. Doctorul mi-a spus că trebuie să mai reduc stresul, totuşi, dacă vreau să evit recidivele. Voiam să-ţi spun... va trebui să-mi scurtez orele suplimentare, Jake. Ştiu că vă pun în încurcătură, pe tine şi Doug...

– Nici o grijă, Phoebe. O să ne descurcăm noi.

– M-am gândit că, atunci când vom angaja o recepţioneră nouă, nu ne-ar strica una care să se priceapă şi la procesarea de cuvinte, ca să mai preia o parte din sarcini.

Jake se încruntă îngândurat.

– Nu ştiu dac-o să mai angajăm o recepţioneră. Dacă fuziunea asta iese bine, nu vom avea nevoie.

Observă expresia gânditoare a lui Phoebe.

– O să te luăm cu noi, desigur. Cred că ştii de-acum că Doug şi cu mine nu putem funcţiona fără tine.

– Nu la asta mă gândeam...

Phoebe îşi muşcă buza, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu ştia cum.

– Chiar crezi că veţi fuziona cu Dyer şi Ingram?

– Cu siguranţă, Doug consideră că trebuie să-i acordăm toată atenţia... răspunse evaziv Jake.

– Şi tu?

Ridică din umeri.

– Sunt conştient de avantaje...

– Şi...?

– Şi de dezavantaje. Ar fi... altfel, să lucrăm împreună cu o firmă mare.

Phoebe oftă.

– Cred că ar fi mai bine să-ţi spun acum, ca să ştii din timp.

– Ce să-mi spui?

– Nu vin cu voi la Dyer şi Ingram.

– Nu lua încă nici o hotărâre, Phoebe, o preveni Jake. Fuziunea nu e deloc sigură, şi nici unul dintre detalii încă nu a fost bătut în cuie.

– Nu, clătină ea ferm din cap. Te cunosc, şi-l cunosc şi pe Doug. Şi am mai lucrat la o firmă mare, Jake. A fost detestabil. Ai tot atâtea satisfacţii ca un fotograf care trebuie să facă la nesfârşit aceeaşi poză. De-asta m-am angajat la Carlisle şi Brubeck. Îmi place amtosfera de firmă mică.

Îl privi cu regret.

– Îmi pare rău. Dar nu cred că la Dyer şi Ingram va fi la fel.

Arăta atât de nefericită, încât Jake întinse mâna şi o scutură afectuos de umăr.

– Lasă, nu-ţi face griji. Şi tu faci parte din firma asta.

Phoebe lucra la ei de când puseseră bazele companiei Carlisle şi Brubeck, Avocaţi. Jake zâmbi, cu gândul la acele vremuri.

– Mai ţii minte ce birou antic aveam amândoi, în cămăruţa aia de pe Pine Street? Doug obişnuia să-şi bâţâie piciorul când vorbea la telefon. Un an de zile am avut genunchii învineţiţi, până ne-am mutat aici. Dumnezeule, ne-am fi strâns de gât din oră-n oră, nu doar o dată pe zi, dacă nu erai tu.

Phoebe zâmbi şi ea.

– Mai am şi-acum unele din cărţile alea de vizită glumeţe pe care mi le-aţi făcut voi: Phoebe James, Spălătoare de sticle şefă şi Arbitră de firmă, CARLISLE ŞI BRUBECK. Foarte distinse!

Jake râse.

– Cu siguranţă, suntem o firmă de clasă. Îl mai ţii minte pe primul nostru mare client?

– Grupul Masterson, intonă Phoebe, silabisind sonor. Mult Stimatul Haslan Masterson, Preşedinte şi Despot.

– Tot insista să vină la birou – care, dacă mai ţii minte, era plin de cutii din podea până-n tavan, fiindcă eram în toiul mutării aici.

– La vremea aia, acumularea de ceşti, cutii şi ambalaje de la fast-food-urile din cartier devenise cu adevărat monumentală, replică sec Phoebe. Încă mai cred că Harlan

ar fi fost impresionat.

– Ei bine, em crezut că lui Doug avea să-i plesnească un vas de sânge, când Harlan a pornit încoace de la tribunal. Nu l-am putut abate din drum decât invitându-l la un restaurant elegant, unde l-am îndopat şi l-am îmbătat. Nota aia de plată ne-a făcut pe amândoi să mâncăm săptămâni de zile sandvişuri cu unt de arahide şi jeleu.

Râseră amândoi. În vremurile acelea, fiecare victorie fusese percepută la un nivel personal, împărtăşită de toţi, şi avuseseră o anumită libertate faţă de grijile de zi cu zi ale vieţii. Pentru că aveau atât de puţin de pierdut, nu-i oprea aproape nimic.

– Cred că pe vremea aia era *de rigueur* să-ţi asumi câteva riscuri, comentă Phoebe.

– Mda, iar în zilele noastre, când port o cămaşă pastel încheiată până jos şi o cravată cu modele geometrice, mă simt cam nervos.

Jake oftă. Detesta gândul că la frageda vârstă de treizeci şi trei de ani începuse să se gândească tandru la vremurile bune când era la ordinea zilei intensitatea şi înverşunarea. Însă n-ar fi putut rămâne o veşnicie în stadiul acela. Doug avea dreptate să privească spre viitor.

Poate că acea fuziune avea să le prindă bine. Exista întotdeauna provocarea de a recaptura acea senzaţie a explorării de noi teritorii. Totuşi, Jake ştia că, dacă s-ar fi aşteptat să aducă vreo schimbare semnificativă în atmosfera tradiţionalistă de la Dyer şi Ingram, ar fi fost totuna ca a pretinde Universităţii Stanford să ţină cursuri de parapsihologie.

Strânse din nou, încurajator, umărul lui Phoebe.

– O să iasă, ai să vezi. Aş fi dezolat să te doară din nou spatele după fuziunea asta.

– A, n-o să mă doară. Dar mă simt mai liniştită când ştiu că o poţi chema pe Tanya, dacă ceva nu iese bine.

Jake nu răspunse. Deodată, dorul de Tanya îi invadă toate celulele trupului. Voia s-o simtă lângă el, să reducă viaţa numai la ei doi şi la ceea ce era cu adevărat important.

Telefonul sună, iar Phoebe răspunse. Aruncă o privire spre Jake.

– Sigur, Doug. E aici.

Şi îi întinse receptorul.

– Ce e? întrebă el.

– Sunt la tribunal. Am ajuns acum câteva minute, sperând să-l prind pe Ken Ingram în procesul ăla despre care mi-a spus...

– Care proces?

– Cazul WordGo – ştii, unii dintre fondatori i-au dat în judecată pe clienţii lui Ken, TechCom Associates, pentru preluarea WordGo-ului.

Jake îşi amintea de caz. Apăruse şi în ziare. Îi părea chiar puţin rău pentru foştii directori de la WordGo care intentaseră acţiunea. TechCom era un adversar redutabil.

– Nu cred că s-a aşteptat cineva să ajungă la tribunal.

– Ei bine, au ajuns. Şi cred că n-ar strica să vii până aici. Urmează să compară o martoră din partea reclamanţilor care va intra sub artileria lui Ken Ingram. Una, Tanya

Preston.

Degetele lui Jake se încleştară pe receptor. Ceva din tonul lui Doug, plutind până la el, îşi făcu efectul. Conversaţiile pe care le avusese cu...

– *Tanya?*

– N-o să fie deloc plăcut, îl preveni Doug. Îl ştii pe Ken.

– Vin acum, răspunse Jake.

* * *

– E la bară de zece minute, îi şopti Doug lui Jake, când acesta se aşeză lângă el pe o banchetă din fundul sălii de judecată. Avocatul reclamanţilor tocmai termină. Ken va începe contra-interogatoriul în câteva minute.

Ochii lui Jake se aţintiră asupra femeii de la bara martorilor. Purta un taior conservator bej şi o bluză cu guler înalt. Era clar că avocatul reclamanţilor o instruise cum să se îmbrace. Din păcate, ţinuta sobră nu făcea decât ca părul ei scurt, blond-albicios, să iasă şi mai mult în evidenţă. Şi-l pieptănase pe spate, într-un stil high-tech lucios, potrivit cu structura rafinată a oaselor. Nimic, însă, nu putea să ascundă culoarea aceea strălucitoare. Răspundea la întrebări cu o voce scăzută şi cu faţa lipsită de orice expresie. Pe Jake îl durea s-o vadă supusă unei asemenea tensiuni.

– Ce-am pierdut? întrebă el.

– Se pare că a lucrat la WordGo înainte de preluare, timp de vreo şase ani, de când s-a lansat firma, practic dintr-un garaj, ca să ajungă în fruntea sprijinului clienţilor. Evident, între timp adunase acţiuni consistente, deşi nu la fel de multe ca fondatorii. Avocatul reclamanţilor spune că TechCom, când a intrat în joc, a început să le însceneze fel de fel de chestii oamenilor-cheie, ca să-i poată concedia fără a-şi lua cu ei şi acţiunile.

– Iar Tanya a dat în judecată TechCom pentru daune?

Doug clătină din cap.

– Nu. Doi dintre vicepreşedinţi. Se pare că preşedintele a ajuns la o învoială cu TechCom. Aşa ştiu cei de la TechCom unde să lovească, şi cât de tare.

– TechCom n-a vrut să încheie un acord amiabil?

– Tocmai asta-i toată nenorocirea, Jake. Ei ar fi vrut, dar vicepreşedinţii ăştia doi vor mai mult sânge decât bani.

– Le doresc succes, murmură Jake.

Îi era milă de avocatul reclamanaţilor. Asemenea lucruri se întâmplau tot timpul, dar disputele nu ajungeau decât rareori până în faţa juraţilor. Toată lumea ştia că era o pierdere de timp să speli în public rufele murdare ale corporaţiilor, mai ales când existau toate şansele ca ale nimănui să nu fie mult mai curate.

– Şi Tanya cum s-a implicat? întrebă el.

Şi de ce?

– Din câte-am înţeles, s-a sărutat şi a demisionat înainte de a începe adevăratul război. Dar încă mai are nişte drepturi de autor.

Doug îi puse o mână pe braţ.

– A fost logodită cu unul dintre vicepreşedinţi.

– Logodită?

– Da. Erau hotărâţi să se căsătorească.

Privirea lui Jake se îndreptă imediat spre masa reclamanţilor. Doi bărbaţi stăteau întorşi în semi-profil, privind cum avocatul lor o chestiona pe Tanya. Din acel unghi, nu le putea distinge prea bine trăsăturile. Privirea i se abătu din nou spre Tanya. Ochii ei îl urmăreau pe avocat, care circula între ea şi masa pe care avea nişte hârtii. Din când în când, însă, se uita şi la cei doi, ca şi cum le-ar fi aşteptat confirmarea mărturiei.

Jake îl cunoştea pe avocatul reclamanţilor. Era un om civilizat, cinstit. Talentat, dar nu se compara cu cel care tocmai se ridica, încheindu-şi sacoul, în timp ce se pregătea s-o interogheze pe martoră.

Ţine-te bine, îngeraşule, spuse Jake în sinea lui, rugându-se lui Dumnezeu ca avocatul cel tânăr şi cinstit s-o fi instruit bine.

– Domnişoară Preston, zâmbi benign Ken Ingram, aţi declarat că, atunci când TechCom a cumpărat WordGo şi a început să pună în aplicare modificările administrative, "totul s-a schimbat".

– Da, răspunse prudentă Tanya, aruncând o privire scurtă spre reclamanţi.

– Au reorientat personalul spre vânzări şi marketing şi au accentuat lansarea de noi produse. Au înlăturat persoane-cheie, dacă acele persoane nu-şi făceau treaba bine. În esenţă, au iniţiat un sistem de măsuri pentru reducerea costurilor şi mărirea profiturilor, nu-i aşa? o întrebă Ken.

– Da.

Jake observă că Tanya ar fi vrut să spună mai mult, dar ştia că avocatul reclamanţilor o învăţase să răspundă numai la întrebările formulate.

– Sunteţi informată că administraţia TechCom a intrat în cinci corporaţii diferite şi a dus la îndeplinire acelaşi program de reorganizare, şi că patru dintre aceste firme prezintă creşteri ale profiturilor?

– Nu, nu ştiam.

Ken ridică o coală de hârtie.

– Am aici o listă.

– Vă cred, spuse Tanya, cu o undă uşor sardonică strecurându-i-se în voce. Ce fel de profituri obţineau înainte de acaparări?

Ken zâmbi indulgent.

– Parcă eu ar fi trebuit să vă pun întrebările, domnişoară Preston.

Chiar din fundul sălii, Jake văzu roşeaţa de pe obrajii Tanyei. Martorilor li se permitea să fie spirituali doar în reluările cu Perry Mason, nu şi în realitate.

Jake înţelegea încotro se îndrepta Ken. Avea să stabilească în continuare că măsurile luate de TechCom erau perfect rezonabile, chiar şi acele acţiuni care rezultau în debarasarea companiei de balast. Dacă cei doi vicepreşedinţi erau sau nu balast, conta mai puţin. Era de ajuns ca Ingram să le şubrezească doar puţin credibilitatea, iar atunci acţiunile firmei TechCom puteau fi considerate necesare şi rezonabile, iar reclamanţii pierdeau procesul.

– Să mergem mai departe, continuă Ken. Aţi declarat că aţi părăsit WordGo la sfârşitul lunii martie a acestui an.

– Wşae.

– Şi când anume aţi desfăcut logodna cu reclamantul, Calvin Andres?

Privirea Tanyei se repezi spre masa reclamanţilor.

– La naiba... îi murmură Doug lui Jake, încercând să-l consoleze.

– Obiecţie! internemi Domnul Avocat Cinstit. Irelevant.

– Se respinge.

Judecătorul dădu din cap spre Tanya:

– Răspundeţi la întrebare.

Unul dintre bărbaţii de la masă se aplecă înainte, iar Jake îi observă schimbarea de atitudine aproape imperceptibilă. Calvin Andres. Fostul logodnic al Tanyei.

– Cam la o lună după ce am plecat, răspunse ea calmă.

Cu siguranţă, Domnul Cinstit o pregătise şi pentru acest subiect, îşi spuse Jake.

– Dumneavoastră aţi fost cea care a desfăcut logodna, nu-i aşa? întrebă Ken.

Tanya dădu din cap, cu tensiunea citindu-i-se în toate liniile trupului. "Se aşteaptă într-adevăr", îşi dădu seama Jake.

– Da.

– Vreţi să spuneţi instanţei de ce aţi renunţat la logodna cu domnul Andres?

– Obiecţie, sări Cinstitul; Jake trebuia să recunoască, încerca măcar. Onorată Instanţă, nu văd unde duc aceste întrebări.

– Eu da, răspunse împăciuitor judecătorul. Continuaţi, domnule avocat.

– Domnişoară Preston? insistă Ken.

– Lucrurile s-au schimbat între noi, atâta tot.

– Lucrurile?

Tanya ridică bărbia, agresiv.

– E o crimă ca doi oameni să nu se mai iubească, domnule Ingram?

– Câtuşi de puţin, câtuşi de puţin. Dar puteţi spune că problemele dinte dumneavoastră doi n-au avut nici o legătură cu acapararea de către TechCom?

– Au fost... alte probleme.

– Nu mă îndoiesc, încuviinţă Ken. Dar haideţi să ne concentrăm asupra celor cauzate de poziţia dumneavoastră la WordGo. Ce s-a întâmplat?

Un moment, Tanya nu spuse nimic, iar Jake simţi că-şi pregătea cu grijă cuvintele. În sfârşit, spuse:

– I-am spus lui Cal că voiam să plec de la WordGo după acaparare. Nu voiam să stau şi să înfrunt situaţia.

– Şi care a fost reacţia domnului Andres?

Încă o dată, Tanya privi spre masa unde stătea aşezat fostul ei logodnic.

– Cal mi-a spus că avea să dea în judecată TechCom. A spus că distruseseră tot ceea ce construise WordGo în materie de integritate şi servicii. Nu voia să scape cu una cu două.

Ken se întoarse spre juraţi, cu o expresie uşor surprinsă.

– Şi aceasta a fost un motiv de a vă despărţi de omul pe care-l iubeaţi?

– N-am spus că n-a fost numai atât, răspunse răstit Tanya.

Nu te lăsa provocată, Tanya, spuse Jake în sinea lui.

Dar Ken era un avocat prea abil. O atingea în punctele cele mai sensibile.

– Şi eu cred, domnişoară Preston, se întoarse el din nou spre Tanya. Domnul Andres dorea să depuneţi plângere alături de el, ca reclamanţi, în acest proces, nu-i aşa?

– N-am vrut să mă implic.

– De ce n-aţi vrut să intentaţi acţiunea, domnişoară Preston? Desigur, aveaţi motive la fel de întemeiate ca domnul Andres, nu-i aşa?

– Cal fusese co-fondator al WordGo, răspunse Tanya cu aprindere. Miza lui era mult mai mare decât a mea.

– Dar şi dumneavoastră aveaţi o miză destul de importantă, continuă Ken, consultându-şi însemnările. În cei şase ani de angajare, primiseraţi aproape zece mii de părţi, în cadrul compensaţiei, aşa e?

– Da.

– Când ar fi trebuit să-şi aducă beneficiile acele acţiuni?

– Anul ăsta.

– Şi cât valorează acţiunile la preţurile zilei de azi?

Tanya ridică din umeri.

– Nu ştiu. Poate că... vreo două sute cincizeci de mii de dolari.

Juraţii – Jake era gata să parieze că Ken selectase cât mai mulţi muncitori scorţoşi posibil – exclamară într-un gls. Ken le acompanie uimirea cu un fluierat propriu.

– Un sfert de milion de dolari, reluă el dramatic cifra. Aţi refuzat că cereţi despăgubiri de la o companie care se presupune că v-a văduvit nu numai de această sumă – pe care o meritaţi în mod evident, cu sau fără acaparare, ci v-a lăsat şi fără logodnic, şi fără cine ştie câte altele. Aveaţi şansa să recuperaţi nu numai acţiunile, ci şi o sumă de nedescris, ca daune. Poate chiar să vă reprimiţi funcţia dinainte la WordGo. Dar se pare că v-aţi spălat pe mâini şi de WordGo, şi de domnul Andres. De ce, domnişoară Preston?

Toţi ochii din sală se îndreptară spre Tanya. Privirea ei parcurse mulţimea. La un moment dat, Jake avu impresia că-l văzuse şi căută să-i adresese o privire cât mai încurajatoare. Dar expresia ei nu se schimbă, când ochii i se întoarseră din nou spre Ken Ingram.

îi aruncă lui Ken o privire de care Jake n-ar fi vrut să aibă parte vreodată.

– Eu nu lucrez aşa, domnule Ingram. Am muncit din greu ca să ajut la construirea WordGo, dar am făcut-o corect, cinstit, asemenea lui Cal şi aproape tuturor celor de-acolo. Poate nu mă credeţi, dar n-am făcut-o pentru *bani.* Am făcut-o fiindcă oamenii preferau să lucreze mai bine, nu mai repede, fiindcă simţeam că nu conta decât să servim bine clienţii. Făceam un lucru de care puteam să fim mândri, nu doar să ne alegem cu o maşină nouă sau o adresă cu ştaif.

Jake îşi spuse că în acel moment arăta incredibil de frumoasă, cu scânteierea din ochi aprinsă din nou. Incredibil de frumoasă – şi neştiutoare. *Opreşte-te în clipa*

asta, încercă el să-i transmită. *Exact asta aştepta Ken.*

Tanya, însă, continuă:

– Nu vreau să par o Pollyanna care trăieşte într-o lume unde acaparările corporatiste nu li se întâmplă şi oamenilor buni. Dar viaţa e prea scurtă ca să mi-o irosesc luptând cu cine ştie ce mari potentaţi corporatişti, fiindcă dacă încerci asta, sfârşeşti prin a le face jocurile. Ajungi să lupţi pentru câştig, şi atunci, te-au înhăţat. Şi n-am de gând să mă cobor la nivelul sta.

– Dar se pare că domnul Andres nu avea asemenea scrupule – ceea ce, poate, reprezintă motivul pentru care aţi desfăcut logodna?

– Nu... Vreau să zic...

Vocea Tanyei ezită uşor.

– La drept vorbind, nu-l condamn pe Cal pentru că lupta contra TechCom, dar eu nu pot să fac acelaşi lucru.

– El vă condamnă că n-o faceţi?

– Nu ştiu, răspunse Tanya – iar Jake îşi dădu seama că, prin această declaraţie, se făcea vinovată de sperjur.

– Şi cu ce vă ocupaţi, dacă-mi e îngăduit să întreb, ca să vă onoraţi standardele impecabile, acum, când nu mai lucraţi pentru WordGo?

Întrebarea lui Ken lovi ca un baros. Jake observă că Tanya nu se aşteptase, iar şocul de pe faţa ei fu inconfundabil când îşi dădu seama de gafă. Un scurt moment, rezistase onorabil, dar juraţii nu cunoşteau esenţa vieţii ei. Vedeau numai ceea ce-i făcea să vadă manipularea abilă a lui Ken Ingram.

– Vă rog să răspundeţi la întrebare, domnişoară Preston, insistă Ken.

Fără să-şi mişte nici un muşchi, dădea impresia că se concentra neînduplecat asupra părului strălucitor al Tanyei.

– Sunt mesageră pe bicicletă.

Ken se întoarse spre clientul lui, cu un zâmbet misterios.

– Alte întrebări nu mai am, Onorată Instanţă.

Judecătorul lovi cu ciocanul în masă.

– Curtea se retrage până mâine dimineaţă la orele zece. Puteţi pleca, domnişoară Preston.

Tanya se ridică în picioare, zveltă şi palidă. Iar reporterii şi spectatorii se bulucіră pe culoare.

* * *

Jake se străduia să n-o piardă pe Tanya din ochi, în timp ce era înghiţită de mulţime. Se îmbulzi pe lângă Doug, iar partenerul lui îl apucă de braţ.

– Unde te duci?

Jake se întoarse spre el.

– Unde naiba crezi?

– Uşurel, colega. N-ai să rezolvi nimic pocnind pe careva în felinare.

– N-am nimic cu viitorul tău şef, dacă de-asta ţi-e frică.

Doug părea gata să trântească şi el câţiva pumni.

– La naiba, Jake, acordă-mi şi mie puţin credit. La Calvin Andres mă refer. Nu ştii nimic despre situaţia dintre el şi Tanya.

– Scuză-mă, Doug. Dar trebuie s-o ajut, oricare ar fi situaţia. Şi nu răspund de faptele mele, dacă Andres îi spune sau îi face ceva. Dacă asta nu-i ideea lui Ken Ingram de a vedea cum acţionez în sala de judecată, atunci îl aşteaptă o scenă.

– Bine, bine, coborî Doug glasul. Ascultă, aşteaptă-mă două minute să ajung la Ken şi să-l scot de-aici, şi pe urmă poţi să faci ce vrei.

Îi aruncă o privire circumspectă.

– Când ai croit ultima dată pe cineva?

După ce-l privi lung, Jake zâmbi abătut.

– Bine, deci nu-s Sugar Ray Leonard.

– Nu eşti nici măcar degetul mic al lui Sugar, prietene.

Jake arcui o sprânceană.

– Să nu subestimezi niciodată puterea unui avocat ofticat. Şi-acum, scoate-l pe Ken de-aici.

Îl privi pe Doug cum îşi croia drum printe oameni, spre Ken Ingram. Cei doi abia porniseră spre uşă, când Jake intră în acţiune. Pe Tanya o înconjurau trei bărbaţi– avocatul cel cinstit, dar acum şi nemulţumit, împreună cu co-reclamantul. Şi Calvin Andres.

Jake îl examină pe fostul logodnic al Tanyei, iar inspecţia sa dădu la iveală un detaliu grăitor: Calvin Andres era un om la fel de banal ca pâinea albă. Se aşteptase să aibă măcar o fizionomie ieşită din comun, ca să înţeleagă de ce-l iubise Tanya pe acel bărbat.

Dar Calvin Andres era pur şi simplu un individ mediocru. Lui Jake îi trecu prin minte că de-asta dăduse greş. Ca să cucereşti iubirea Tanyei şi s-o păstrezi, trebuia să faci lucruri ieşite din comun.

– Ar fi trebuit să-i cerem să-şi pună peruca, spuse celălalt vicepreşedinte. Părul ei a stricat totul.

– Nu, răspunse obosit avocatul. Părul n-ar fi contat, dacă nu-i scăpa cuvântarea aia. Ne-am asumat un risc chemând-o la bară, şi n-a ieşit. Mă tem că ne-a făcut mai mult rău decât bine.

Andres clătină din cap.

– Nu înţeleg. De ce, Tanya? Cum ai putut face aşa ceva?

Jake se apropie şi o zări pe Tanya. Când îi văzu faţa, inima i se strânse. Tanya îl privea pe Andres cu expresia cuiva nedumerit până-n adâncul sufletului.

– Tanya.

Mâna lui îi cuprinse braţul şi o întoarse spre el. Tanya îşi ridică privirea către el. Era nespus de palidă. Jake se temea că nu leşine.

– Tanya, aici sunt.

O mână grea i se lăsă pe umăr.

– Ei, da' dumneata cine mai eşti? întrebă Calvin Andres.

– Sunt avocatul ei, se răsti Jake.

Andres îşi lăsă mâna să cadă. Privirea i se îndreptă spre Tanya, nesigură.

– De ce are nevoie de un avocat?

Ca s-o apere de dobitocii nesimţiţi ca tine! îi veni lui Jake să strige, dându-şi seama că toată afacerea accea cu salvarea era prea era tot ce pretindea.

– Are şi ea problemele ei, la fel ca dumneata, răspunse el cu o ambiguitate tipic avocăţească.

Andres nu păru să-l audă. Devenise pământiu.

– Tanya, fetiţo... n-am... n-am ştiut că ţi-ai luat un avocat. Ştiu cât deteşti bătăliile legale şi luptele pentru o cauză dinainte pierdută. Poate n-ar fi trebuit să te fac să te simţi aşa cum te-ai simţit, ca să accepţi să vii azi aici, dar am crezut că ai înţeles ce încercam să fac...

La auzul acestor cuvinte, privirea Tanyei se îndreptă spre Andres.

– Nu aşa s-a întâmplat, Cal. Ai făcut ceea ce-a trebuit să faci. Iar eu am vrut să vă ajut, chiar dacă nu sunt de acord cu voi în problema asta – atâta tot. N-am vrut să iasă aşa. Nu mă aşteptam să...

Se întrerupse, iar Jake îi văzu gâtul palpitând de emoţii gata să izbucnească. Trebuia s-o scoată de-acolo.

O cuprinse cu braţul pe după umeri.

– Vino, îngeraşule, murmură el.

Tanya se smulse, hotărâtă să explice.

– Cal, trebuie să crezi că n-am vrut să-ţi fac nici un rău. Jake e doar...

– *Să mergem,* Tanya, o întrerupse Jake. Aşa să-l ajute Dumnezeu, nu mai suporta să stea acolo şi s-o asculte spunându-i lui Andres ce însemna – sau ce nu însemna – pentru ea, mai ales când nici el nu ştia. Şi nu voia să-l mai audă pe Andres spunându-i "fetiţo".

O scoase din sală, iar de astă dată Tanya se lăsă condusă de el. După ce ieşiră, o luă de mână şi o trase grăbit spre ieşire, unde avea parcată maşina.

Din nefericire, energia lui păru s-o dezmeticească pe Tanya, care începu să se opună.

– Jake, stai!

Abia stăpânindu-se, Jake se conformă. Se răsuci în loc, imobilizând-o la perete, cu mâinile rezemate de o parte şi de alta a capului.

– *Ce-i?*

Tanya îl privi cu ochi mari.

– U-unde ne ducem...? întrebă ea.

Atâta lucru ştia.

– La mine, răspunse el scurt.

Fruntea Tanyei se încreţi. Jake s-ar fi bucurat să-i vadă vechea rebeliune scăpărând în ochi.

– Dar nu vreau...

– Nu mă interesează ce vrei. În clipa asta, îi urăşti pe toţi avocaţii care-au trecut vreodată prin barou şi nu pot spune că te condamn. Dar n-ai să te culci diseară urându-mă şi pe mine. Ai înţeles?

Tanya dădu din cap, cu ochii ei căprui enormi.
– Bine. Şi-acum, să ieşim de-aici.

Capitolul 6

Tanya dormita legănată de mişcările maşinii lui Jake, în timp ce treceau pe Golden Gate Bridge, spre Marin County. Îşi ţinea ochii închişi strâns, într-o atitudine instinctivă de apărare. Era profund dezamăgită de ea însăşi.

O mână caldă îi apăsă antebraţul.

– Tanya, îngerule, eşti bine?

Tanya trase aer în piept, o dată, şi încă o dată, până simţi că-i putea răspunde cu calm.

– Mi-e bine.

De ce acceptase să vină cu el? În acel moment, nu voia decât să se târască într-o vizuină şi să astupe intrarea. Se îndoia că, o dată ajunşi la el acasă, aveau să mănânce popcorn, privind filme vechi la televizor. Trebuia să-i explice; Jake merita o explicaţie. Dar singura care-i trecea prin minte în acel moment nu prea avea sens pentru ea. Cum s-ar fi putut aştepta să aibă sens pentru el?

– Am ajuns.

Tanya întoarse capul şi îl privi, apoi se lăsă condusă afară din maşină, pe trepte, până în casa lui Jake. Acesta apăsă pe un comutator, scăldând camera într-o lumină caldă.

– Ia loc, o pofti el. Merg să-ţi aduc ceva de băut.

Totuşi, Tanya nu se aşeză. Îşi croi drum printre mobile, spre fereastra mare de pe peretele opus, pentru a privi asfinţitul, cu braţele înfăşurate în jurul trupului.

Acolo o găsi Jake.

– Am un brandy, spuse el din spate.

– Nu-mi plac tăriile.

Paharul apăru lângă cotul ei.

– Bea-l, ordonă Jake, când Tanya nu schiţă nici un gest de a-l lua.

Luă paharul, îi aruncă lui Jake o privire recalcitrantă şi-şi turnă alcoolul pe gât. Strânse din buze, căutând să reziste arsurii din beregată şi ochi, dar o uşoară tuse tot reuşi să-şi găsească drumul până afară.

– Am spus să-l bei, nu să-l arunci în tine.

Tanya împinse paharul spre el, fără să-i răspundă, şi se întoarse din nou spre fereasră. Nori negri acopereau golful. Se anunţa furtună.

Încercă să-şi înghită nodul din gât. Nu mergea deloc bine.

În spatele ei, simţea prezenţa lui Jake.

– Vorbeşte-mi, Tanya, îi ceru el într-un târziu.

Bine, am să vorbesc. Numai nu mă atinge. Dacă mă atingi, praful se-alege de mine.

– Nu m-am aşteptat să fie atât de... bun.

– Ken?

Tanya dădu din cap.

– Şi nici eu nu m-am aşteptat s-o rasolesc atât de rău. N-ar fi trebuit să mă duc acolo.

– N-ai ştiut, Tanya. N-aveai de unde să ştii. Ken e unul dintre cei mai buni avocaţi corporatişti de pe Coasta de Vest. De-asta are clienţi ca TechCom.

Oftă.

– Nu cunosc mulţi oameni în stare să supravieţuiască unui contra-interogatoriu din partea lui Ken Ingram.

– Asta faci şi tu în instanţă? îl întrebă ea, aruncându-i o privire aproape acuzatoare.

Fălcile lui Jake se strânseră.

– Fac tot ce pot pentru clienţii mei, Tanya. E meseria mea. N-am să-mi cer iertare pentru că o fac.

Tanya se încruntă, simţind cum nodul acela afurisit din gât creştea tot mai mult.

– Îmi pare rău. N-nu te urăsc, Jake, şopti ea. Ştii asta, nu?

– Îmi place s-o aud, totuşi.

Cu coada ochiului, îl văzu ridicând o mână şi crezu că avea s-o atingă. El, însă, nu făcu decât să-şi lărgească puţin cravata.

– Nu trebuie să te învinuieşti singură pentru ceea ce s-a întâmplat. Avocatul reclamanţilor ar fi trebuit să ştie la ce să se aştepte. Dacă avea vreun motiv să creadă că nu erai în stare să susţii cazul din toată inima, nu trebuia să te cheme la bară. Risca prea mult să şubrezească poziţia clienţilor lui.

– Dar am vrut să-l ajut pe Cal. Am vrut să ajut...

Tanya simţea din nou semnele lacrimilor de frustrate şi-şi aţinti privirea spre întuneric.

– Sigur că ai vrut să-i ajuţi. Dar de ce?

Ridică din umeri, sperând să pară cât mai indiferentă.

– E o poveste lungă. Nu-s sigură că ţi-ar face plăcere s-o auzi.

– Am timp.

– Atunci, nu sunt sigură că mi-ar face mie plăcere s-o spun.

Dacă Jake, tocmai Jake, nu înţelegea, Tanya ştia că n-ar fi putut să suporte.

– Aş dori să încerci.

Voise să evite o asemenea situaţie. Era o poveste lungă – lungă şi prea puţin definită. Şi n-o punea deloc într-o lumină prea favorabilă, nici chiar în propriii ei ochi. Mai ales în propriii ei ochi. Dar, dacă avea să-i spună totul, Jake putea să înţeleagă de ce ar fi fost imposibilă orice relaţie între ei.

– În regulă, spuse ea în cele din urmă. Ţine minte, tu mi-ai cerut-o.

– Am să ţin minte.

– M-am dus să lucrez la WordGo de când am terminat colegiul, începu Tanya. Eram fascinată la gândul de a câştiga bani, iar munca la WordGo era o adevărată distracţie. Lucram cu oameni foarte amuzanţi.

Râse scurt.

– Cred că, până când ne-a acaparat TechCom, nici nu mi-am dat seama că lucram într-un mediu deosebit. Totul îmi era drag... şi, nu peste mult, am început să-l îndrăgesc şi pe Cal, pentru că şi el făcea parte din cele din jur.

Îşi rezemă palma pe geam, cu degetele desfăcute. Întunericul de afară

transforma fereastra într-o oglindă care reflecta chipul grav al lui Jake.

– Când a intervenit TechCom, totul s-a schimbat. Oamenii au început să se lupte ca să-şi păstreze posturile, iar asta a scos la iveală tot ce era mai rău în fiecare. Zi de zi, venea de sus câte un memoriu cu altă schimbare, altă strategie destinată să provoace conflicte. Am avut un meci de răcnete absolut suculent cu şeful meu, în legătură cu lansarea prematură a unei noi versiuni de WordGo. Încă mai conţinea erori, şi ştiam că oamenii ar fi avut o sumedenie de probleme.

Se frecă la ochi.

– Nu l-am acuzat. Se zvonise că toţi cei din funcţii-cheie care nu-şi dovedeau loialitatea aveau să fie concediaţi – fără posibilitatea de a-şi păstra acţiunile. Avea o familie de întreţinut. În cele din urmă, a obosit şi aproape că s-a rugat de mine să fac aşa cum spusese el. Ţin minte că aveam o senzaţie de sufocare, trebuie să plec de-acolo cât mai repede, altfel mă înghiţea mocirla.

Făcu o pauză.

– Mă simţeam la fel ca domnul Kraftchek.

Jake dădu din cap.

– Ţin minte cum arăta în ziua aia, la tine în birou. Sătul de viaţă. Oamenii n-ar trebui să fie făcuţi să se simtă aşa, Jake. Îi înjoseşte. De-asta am plecat de la WordGo. Situaţia n-avea să mai fie niciodată aceeaşi dinainte şi trebuia să mă împac cu gândul. Lucrul la care nu m-am aşteptat a fost incapacitatea lui Cal de a-i face faţă.

În sfârşit, se întoarse spre Jake.

– Cred că am ştiut-o în aceeaşi zi, după discuţia cu şeful meu. M-am dus în biroul lui Cal. Era ca un cartier general al rebelilor în timpul unei revoluţii. Până şi mişcările şi tacticile şi le schiţaseră, pe o tablă neagră. Iar Cal era hotărât să salveze compania. Voia să păstreze WordGo aşa cum fusese întotdeauna. Ceea ce era admirabil. *Felul* cum voia s-o facă era mai puţin admirabil.

Ridică din umeri.

– Nu e nevoie să fii expert în afaceri ca să-ţi dai seama că nu poţi să te pui cu TechCom. Numai dacă te murdăreşti şi tu, şi nici chiar atunci nu poţi fi sigur că învingi. Mi-am dat demisia în aceeaşi zi. Când Cal şi alţi câţiva au fost concediaţi, mi-a cerut să mă alături lor într-un proces împotriva TechCom.

Privi în adâncul ochilor cenuşii ai lui Jake.

– N-am putut s-o fac. Era un lucru atât de important pentru el, şi n-am putut. Cal a fost atât de dezamăgit de mine, încât am considerat că era mai cinstit din partea mea să anulez logodna. Când le-am spus părinţilor mei, am crezut că tata era să-şi iasă din minţi. Fusese atât de mândru de mine, şi deodată, mi-am pierdut şi slujba, şi logodnicul – în doar câteva săptămâni.

Oftă adânc.

– El şi Cal erau aproape ca un tată cu fiul lui. Probabil că de-asta mă ataşasem atât de mult de Cal. Cred că era firesc ca tata să se supere din cauza faptelor mele, dar nu m-am aşteptat chiar la o asemenea reacţie. Lucrase la o firmă până primise ceasul de aur. Era de aceeaşi părere cu Cal, mă considera orgolioasă şi nerealistă.

Vocea îi scăzu în volum. Amintirea acelei scene era încă dureroasă.

– Voia să rămân cel puţin până dădeau roade acţiunile, şi nu ştiam cum să-i spun că n-aveam nevoie de bani, mai ales când banii erau tot ceea ce folosea TechCom ca să motiveze sau să controleze acţiunile oamenilor. Cred că nu eram complet raţională. M-am angajat ca mesageră pe bicicletă. Dacă voiam să sfidez sistemul, trebuia să merg până la capăt. Ca mesageră pe bicicletă, era firesc din partea mea să fiu o rebelă. Fiecare zi înseamnă: "Vrei confruntare? Na confruntare!" Mi-am vândut mobila şi tot ceea ce-mi mai amintea de Cal şi de viaţa dinainte. Ne... ne planificaserăm o viaţă trăită împreună, înţelegi...

I se frânse glasul.

– Am făcut şi ceea ce vezi cu părul meu. Şi am devenit aşa cum nu voisem niciodată să fiu. Deziluzionată. Defensivă. Şi singură. Am descoperit că nu mă adaptez bine într-un mediu gen eu-împotriva-tuturor.

Mâna lui Jake o acoperi pe a ei.

– Nu eşti singură, Tanya.

Atingerea aproape o spulberă. Îşi smulse mâna şi se îndepărtă de el – dar nu prea mult. Încrucişându-şi braţele pe piept, îşi înfipse degetele în umeri, cu privirea în gol.

– Azi n-am vrut decât să-i fac să înţeleagă – pe cei de la TechCom, pe Cal, pe oricine m-ar fi ascultat – ce s-a întâmplat şi câţi oameni au avut de suferit.

– Şi pe urmă? o îndemnă cu blândeţe Jake.

Tanya închise ochii, gânditoare.

– Nu mai ştiu... Cred că aici e gaura din argumentaţia mea. Înţelegerea nu schimbă nimic.

– Depinde cine înţelege.

Inima ei se strânse. *N-o face, Jake,* îi venea să spună. *Nu mă face să mă simt ca şi cum ai putea să ştii. Nu mă face să simt...*

Ridică din umeri şi făcu un gest de falsă nonşalanţă, în timp ce pe obraz i se prelingea o lacrimă.

– Mă rog, se putea şi mai rău. Pe lângă restul lumii, mi te-aş fi putut înstrăina şi pe tine, cu ocazia asta.

Îşi trase nasul, blestemându-se în sinea ei pentru că nu se putea stăpâni.

– Dar noaptea abia a început. Şi se pare că mi-am dat drumul...

Îi văzu expresia încruntată reflectându-se în geam.

– Tanya. Crezi că depoziţia ta va fi singurul factor care-l va face pe Calvin Andres să piardă procesul?

– O să piardă?

– Da. Dar spune-mi, crezi că din cauza ta?

Tanya stătu un moment pe gânduri.

– Nu. Dar nici nu l-am ajutat. N-aş mai fi prestat mărturie, dacă ştiam că-i fac atâta rău.

– Şi n-aveai de unde să ştii. Cal te-a lăsat s-o faci, şi părea modul cel mai logic de a-l ajuta. Avocatul lui a fost de acord, iar ăsta ar fi trebuit să ştie ce făcea. N-a ştiut. După cum văd eu lucrurile, *ei* au fost nedemni de *tine.*

O cuprinse cu braţele de la spate, încrucişându-şi-le peste sânii ei, cu palmele înghiţindu-i mâinile. De data asta, Tanya nu-l mai respinse.

– Eu nu te-aş fi supus niciodată unui asemenea tratament. N-ar fi folosit cu nimic cazului. Şi nici pe tine nu te-a ajutat, în nici un caz.

Tanya închise ochii şi, încet, treptat, se rezemă de el, ca şi cum s-ar fi cufundat într-o baie caldă, destinzându-şi muşchii îndureraţi.

– Îţi mulţumesc, Jake, şopti ea. Pentru punctul de vedere al avocatului. Cred că aveam nevoie de el.

– Cu plăcere – că mult ţi-a mai folosit... mormăi Jake, cu buzele în părul ei.

– Şi-ţi mulţumesc că nu-mi sugerezi să încerc să ajung la un acord de despăgubiri.

– Credeai că aş fi făcut-o? întrebă el pe un ton lezat.

– Mă rog, i-ai spus lui Cal că eşti avocatul meu.

– A...

Respiraţia lui îi încălzea părul.

– Numai fiindcă n-am spus "sunt prietenul semnificativ al Tanyei", sau altă idioţenie ca asta.

Părea nemulţumit. Într-adevăr, de-o jumătate de oră, Tanya vorbise aproape numai despre fostul ei logodnic.

– Ştii că totul s-a terminat între mine şi Cal, da?

Jake nu răspunse.

– Aşa e. De mult voiam să închei capitolul ăsta din viaţa mea, continuă ea, lăsându-şi bărbia în piept. Of, Jake, am crezut că, după ce-mi descopereai legăturile cu procesul WordGo, şi având în vedere asocierea ta cu firma lui Ken Ingram, n-aveai să vrei să mă mai vezi în viaţa ta.

– Ken Ingram nu e stăpân pe viaţa mea personală şi nici nu va fi vreodată, declară el succint.

Tanya închise ochii, recunoscătoare.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine! şopti ea.

Braţele lui o strânseră şi mai tare.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, Tanya.

Cu un oftat tremurător, Tanya încercă să-şi alunge din minte cele întâmplate în ziua aceea. O ţinea atât de strâns, şi se pierdea în atingerea lui... Deodată, braţele lui Jake se încordară scurt, apoi îi dădură drumul.

– Mai bine să te duc acasă, spuse el încet.

Tanya se încruntă, nedumerită.

– Dar, Jake, credeam... Vreau să zic, am crezut că, ăă... ceea ce simţi tu pentru mine...

– Într-adevăr, dar eşti frântă de oboseală.

Palma lui în mângâie o clipă obrazul, apoi, cu un mare efort parcă, Jake îşi lăsă mâna să cadă pe lângă trup.

– Vreau să mă culc tu tine, Tanya, tare mult o doresc. Dar vreau ca asta să însemne ceva pentru amândoi. Ce ne dorim în seara asta? Doar o mică consolare, sau

ceva mai mult decât atât?

Îl privi cu ochi mari.

– Nu ştiu. Are vreo importanţă?

În clipa când rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că erau neinspirate şi vru să şi le retracteze, să le reformuleze mai bine...

– Jake, nu asta am vrut să spun.

Ochii lui se înăspriră.

– Atunci, ce-ai vrut să spui?

Tanya deschise gura, impunându-şi să vorbească. Cuvintele, însă, nu voiau să se articuleze. Chiar se aştepta ca Jake să simtă acelaşi lucru pe care-l simţea ea pentru el?

– Doar nu te aştepţi ca o nebună ca mine să fie excitată de un *avocat,* nu? izbucni ea, în defensivă.

Privirea lui deveni ca de oţel.

– Mă bucur să văd că ţi-ai revenit la normal.

Îi luă jacheta, din locul unde şi-o lăsase când intrase în casă.

– Sau, la ceea ce înseamnă pentru tine "normal".

Arătă cu capul spre uşă şi-i întinse jacheta.

Tanya rămase cu gura căscată.

– Nu te deranja, domnule avocat.

Îi smulse jacheta din mână, în timp ce trecea pe lângă el.

– Nu ştiu dacă ţi-am spus, dar sunt alergică la B.M.W.-uri. De fapt, cred că mi-a şi apărut o iritaţie.

– Dacă te grăbeşti, poţi prinde ultimul feribot, replică el binevoitor. Ai de mers doar trei mile, pe jos.

Îl privi încruntată, din mers. Cum se putea purta aşa? Jake fusese întotdeauna omul cu mintea limpede. Delicat, îndatoritor... Ce-l apucase?

Şi ce-o apucase pe ea? se întrebă Tanya, în timp ce uşa o lovea din spate, împingând-o înainte.

* * *

Nu ajunsese nici la cincizeci de metri distanţă, şi regreta deja tot ce spusese. Se rezemă de un gard, scoţându-şi o pietricică din pantof.

Of, la naiba! De ce nu-i putea spune că era nebună după el?

Se întoarse, dar picioarele-i deveniseră grele ca de plumb. Ce să-i spună? *Jake, iubitule, ştiu că am o gură neferecată, şi arăt ca sora geamănă nereuşită a lui Doris Day, şi că în esenţă mi-am bătut joc ce viaţa mea, dar nu văd de ce ar trebui toate astea să stea în calea dragostei noastre.*

Gemu. Reacţionase faţă de stresul de peste zi – de acord, o explicaţie jalnică, dar ăsta era adevărul. Şi probabil că acelaşi lucru i se întâmplase şi lui. Însă chiar şi Jake Carlisle avea o limită. Probabil se săturase de ea. Terminase. Nu se mai putea întoarce. Nu putea.

Trebuia să se întoarcă, fie şi numai ca să-i explice şi să sescuze. Iar apoi, avea să

plece – pentru totdeauna, dacă aşa voia el. La acest gând, de pe buze i se desprinse un icnet, ca şi cum ar fi primit o lovitură în plexul solar.

Nu, nu putea să se mai întoarcă, să-l audă urându-i drum-bun. Era mai bine aşa.

Da, dar Jake...

O rafală de vânt şi câţiva stropi de ploaie izbucnind pe neaşteptate îi risipiră toate ezitările.

Tanya alergă cu stângăcie înapoi... Se opri în faţa celei de-a treia case, privind-o lung. Toate arătau la fel.

– Jake! strigă ea, sperând ca una dintre uşi să se deschidă.

Nici una nu se clinti.

În sfârşit, parcurse alea unei case care părea vag mai familiară şi-şi lipi nasul de geamul uşii.

Interiorul era slab luminat. Se blestemă în sinea ei pentru că nu privise cu atenţie camerele, satisfăcută numai că era în braţele lui.

Bătu în uşă.

– Jake!

Încercă uşa, iar aceasta se deschise. Tanya intră împleticindu-se, cu faţa udă de ploaie şi lacrimi, şi privi în jur. Lampa. Îşi amintea lampa. Dar unde era Jake?

Îşi aruncă din picioare pantofii uzi.

– Jake? întrebă ea încet.

Se uită în bucătărie. În oficiu. În garaj. B.M.W.-ul lui era acolo, tăcut şi uscat.

Un suspin isteric i se ridică în gât. Se simţea ca Scarlett O'Hara în vis, speriată de o teamă vagă şi fără nume, agăţându-se de speranţa că singurul bărbat pe care-l striga avea să pună totul în ordine. Dacă-i păsa de ea.

Se agăţă de balustradă şi urcă scara, încet, cu disperarea crescându-i la fiecare treaptă. Ajungând sus, se întoarse şi se aşeză. Îşi rezemă antebraţele pe genunchi, cu mâinile atârnându-i fără vlagă.

– *Ja-ake!* urlă ea prelung.

Numele reverberă între pereţi ca vaietul unei banshee. Îi luă capul în mâini şi scoase un suspin sfâşietor.

Apoi simţi ceva cald atingând-o pe umăr, întorcând-o în loc. Dpuă mâini mari i se strecurară la subsuori şi fu ridicată, fără ceremonie, în braţele lui Jake.

– Şşşş... o temperă el. Ai să-ţi pierzi vocea, ca să nu mai spui c-ai să-mi înfurii toţi vecinii.

O ridică şi o duse în baie, unde o aşeză pe placa de marmură. Luă un prosop curat şi-i tamponă uşor faţa udă.

– Iartă-mă, Jake, scânci ea. Când am spus că n-ar fi contat de ce ne culcam împreună, am vrut doar să zic că n-aş face dragoste cu un bărbat doar fiindcă mă simt singură ori abătută ori mi-au venit dracii ori nu ştiu ce... Nu cu tine. Dacă mi-au venit dracii, e din cauza ta.

Îi luă prosopul din mână şi se şterse la ochi, care i se umpluseră de lacrimi.

– Am nevoie de tine, Jake. Iar dacă acum am nevoie altfel decât aş putea avea mâine, important este că totuşi am nevoie de *tine.*

Strânse prosopul în mâini, nefericită, cu privirea în jos.

– De tine, nu de oricare altul... Încă n-ai descoperit asta la mine?

– Tanya, uită-te-aici.

Clipind din ochi, Tanya ridică privirea.

– Nu-ţi dai seama că încă nu ştiu nimic despre tine? întrebă el. Până în seara asta, m-ai tot respins, ai găsit fel de fel de scuze. Mi-ai cerut să nu-mi bag nasul şi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, am încercat din răsuteri. Dar, Tanya, nu sunt un vizionar. Nu-s nici eroul cu pălărie albă, care ştie toate mişcările înainte de a fi făcute.

Îi luă prosopul din mâini şi-l aruncă în lavabou.

– Nu sunt nici avocat, dacă e s-o spunem p-a dreaptă. Sunt doar un om. Pot dori să fiu mai mult decât atât pentru tine, dar adevărul e că asta-i tot pot să fiu.

Tanya ridică privirea spre el, uitând de lacrimi. Jake îşi scosese cravata, iar o parte a cămăşii îi ieşise din pantaloni. Părea să se fi pregătit pentru culcare, când ea dăduse iar buzna în viaţa lui.

Îşi trase nasul şi se frecă pe obraz cu dosul mâini, simţindu-se dintr-o dată stânjenită.

– Arăt chiar atât de rău pe cât cred?

Întoarse capul, ca să se privească în oglindă. *Mai rău.* Părul îi era lipit de ţeastă. Ce-i mai rămăsese din fard îi încercuia ochii, iar pielea pătată semăna vag cu erupţia pe seama căreia glumise.

– Jake, n-am vorbit serios.

Îl privi în oglindă, dar Jake nu se uita la faţa ei. Răsucindu-se, Tanya făcuse ca materialul subţire al bluzei umede să i se muleze pe sâni. Sfârcurile se reliefau ca două boabe prin pânza udă. Ochii lui stăteau aţintiţi asupra lor, apoi se ridicară, privind-o în faţă.

Tanya se întoarse spre el.

– Jake?

– Dumnezeule, Tanya, tu nu porţi niciodată sutien...?

– De ce n-ai venit când te-am strigat, dacă erai aici? întrebă ea.

Jake o cuprinse cu mâinile pe după ceafă, iar Tanya îi încercui mijlocul cu picioarele.

– Fiindcă aveam nevoie să vii tu la mine. Şi azi m-am descurcat atât de prost, când te-am salvat, încât n-am vrut să mă fac şi mai mult de râs, luând-o la fugă prin ploaie.

Gemu şi, cu palmele pe fesele ei, o strânse şi mai tare.

– Şi-n plus, întregul concept al eroismului e mai degrabă egoist. Oamenii ar trebui să înveţe să se-ajute singuri. Asta-i poziţia mea în instanţă. Nu ştiu de ce am crezut...

Tanya îi acoperi gura cu a ei. Se arcui, lipită de el. Jake porni nesigur spre dormitor, ducând-o în braţe şi sărutând-o în acelaşi timp.

După ce o lăsă pe pat, Tanya îl privi cu gravitate.

– N-am vorbit serios când am spus că nu mă pot simţi atrasă de un avocat, Jake. Şi ai fi un erou minunat. Sincer. Numai că nu mi se prea potriveşte rolul de demoazelă

la ananghie.

– Probabil că aşa e.

O sărută uşor.

– Cu tunsoarea asta cazonă...

– Şi gura asta spurcată... completă ea.

Jake zâmbi.

– Şi... cu convingerile tale neclintite, eşti ultima fiinţă din lume care ar avea nevoie de un salvator. Mi-ai spus-o de la bun început.

– Oricărei fete îi place să mai fie doborâtă de pe picioare, din când în când.

Îşi trecu mâna peste braţul lui, în sus şi-n jos.

– Iartă-mă, Jake. Îmi pare rău că nu m-am controlat.

Jake ridică din umeri.

– Mda, mă rog... Cred că eram cam obosit.

– Şi eu. Am avut o zi grea.

Îi zâmbi, punându-şi palma pe obrazul lui.

– Mă ierţi?

– Da. Mă ierţi şi tu?

Tanya dădu din cap, iar el îi oferi fruntea. Pecetlui împăcarea cu un sărut.

Stătură tăcuţi câteva minute, bucurându-se unul de prezenţa celuilalt. Tanya se încordă, începând să termure necontrolat în hainele ei umede. Jake îşi trecu mâinile peste trupul ei, liniştitor.

– Eşti nervoasă?

Dădu din cap.

– Vreau doar să te simţi cât mai bine, Jake, şopti ea cu sinceritate.

– Atunci, relaxează-te. Întotdeauna am sperat ca prima oară când facem dragoste să fie cât mai plăcut. Nu dificil. Păreai o femeie interesantă la pat.

Zâmbi.

– Ţi-ar fi mai uşor dacă mi-aş pune ochelarii şi bretelele?

Surprinsă, Tanya izbucni în râs.

– Nu, răspunse ea roşind. Cred... cred că ar fi mai bine să-ţi spun. Obiceiurile mele sexuale sunt destul de convenţionale.

Ochii lui se întunecară răutăcios, iar sprâncenele i se înălţară.

– Nu tu biciuri, nu tu lanţuri...?

– Nu.

– Nici manşete de piele bătute-n ţinte? continuă el, fermecător de dezamăgit. Nici legări cu cătuşele de colţurile patului?

Tanya râse din nou, jenată.

– Jake!

Coborându-şi capul, Jake îi atinse buzele cu ale lui.

– Ce păcat...! Am găsit o femeie căreia îi place sexul de modă veche.

Gura i se potrivi peste a ei, în timp ce Jake se lăsa deasupra cu toată greutatea, îndesând-o în saltea. Tanya îi cuprinse gâtul cu braţele.

În sfârşit, foarte încet, foarte serios, Jake începu să-i descheie năsturaşii ca

perlele ai bluzei. După ce-l desfăcu pe ultimul, dădu la o parte marginile mătăsoase şi-şi trecu palma peste pieptul ei, cuprinzându-i sânul.

– Nu... nu port prea des sutien, pentru că nu-s chiar atât de mari, îi explică ea încet. Nu prea am ce să susţin, dacă-nţelegi ce vreau să zic...

Îşi acoperi celălalt sân cu palma, aproape protector.

– Sper... că nu eşti un maniac al sânilor, domnule avocat.

Jake îşi coborî capul spre sânul pe care-l ţinea în palmă şi sărută încet, sâcâitor, sfârcul întărit.

– Cei mici şi tari vor fi întotdeauna preferaţii mei, murmură el, mai ales când sunt ai tăi.

O ridică şi-i scoase complet bluza umedă.

– Ooo, îngerul meu... şopti lângă gâtul ei, ce moale eşti...

O atinse cu limba, făcând-o să se zvârcolească pe neaşteptate sub el. Gura lui începu să coboare, cu sărutări blânde. Tanyei i se opri respiraţia, făcându-i pieptul să se ridice spre buzele chinuitoare ale lui Jake. În sfârşit, vârful limbii lui îi atinse sfârcul şi începu să-l încercuiască.

Gemând, Tanya îşi înfipse degetele în părul lui Jake.

– Spune-mi cum îţi place, Tanya, îi ceru el încet, printre sărutări.

– Aşa... e... perfect.

Limba lui biciuia uşor vârful sensibil.

– Hai, Tanya. Spune-mi. Nu-s chiar atât de bun.

– Jake... gâfâi ea. Eşti... cel... mai bun.

Îl simţi zâmbindu-i cu buzele pe sânul ei.

– Putem termina oricând, ca să facem o partidă de cărţi, înainte de...

Tanya deschise alene ochii, privind-l ca prin ceaţă. Nu era sigură că-i plăcea acea latură a lui Jake – se pricepea o idee cam prea bine la tachinăriile răutăcioase.

– Înainte de... ce?

– Înainte de a o lua de la-nceput.

Îl apucă de cămaşă şi-l smuci spre ea.

– Ţine-ţi gura, domnule avocat, îi spuse, şi scoate hainele de pe tine.

– Te poftesc.

Cu o mişcare agilă, Jake inversă poziţiile, ajungând dedesubt, cu Tanya călare peste el.

Scoţând un mic ţipăt surprins, Tanya îşi dădu seama unde era. O privea cu ochii înfierbântaţi de dorinţă, plimbându-şi palmele peste coapsele ei. Aşteptând.

Cu degete tremurătoare, Tanya îi desfăcu nasturii cămăşii. Un moment, se pierdu în senzaţia acelui piept tare sub mâinile ei. Inspiraţia lui profundă, sonoră, îi atrase privirea spre chipul lui.

– Îţi place...? îl întrebă.

Jake nu răspunse, dar ochii i se întunecară.

– Spune-mi ce-ţi place <MIţ>ie, Jake.

– Tu îmi placi.

– Vreau să zic, ce ţi-ar plăcea să-ţi fac, cum îţi place să te ating...

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că mi-ar plăcea orice mi-ai face... numai să nu te opreşti.

Se încruntă.

– Jake...

– Tanya.

Tanya îi aruncă o privire rebelă, apropiindu-şi mâinile de sfârcurile lui. Frecă cercurile tari de piele cafenie cu perniţele degetelor mari.

– Cum îţi place?

Jake gemu. Îi apucă încheieturile mâinilor şi o trase spre el. Sânii ei se ciocniră de pieptul lui, gurile li se întâlniră. Iar ceea ce fusese o ardere înceată, o sâcâială jucăuşă, făcu explozie.

Ducându-şi mâna în spatele ei, Jake îi descheie fermoarul fustei. Cu o mişcare rapidă, schimbă din nou poziţiile. Îşi strecură degetele sub elasticul dresului şi i-l trase peste şolduri. Tanya dibui după catarama curelei lui, reuşi să i-o descheie. Fermoarul pantalonilor scrâşni, iar ea îi trase în jos pantalonii şi chiloţii, eliberându-l.

Nu ezită. Nu voia. Îl cuprinse cu mâna, doar ca să-i simtă tăria în palmă. Degetele i se flexară încet împrejurul cărnii elastice, cu piele mătăsoasă.

– Tanya... mormăi el, acoperindu-i mânacu a lui. Data viitoare... tot ce vrei... Acum... e prea mult.

Îi luă mâna şi şi-o aşeză pe inimă, apoi îşi puse deasupra mâna lui. Inima îi bătea nebuneşte, la fel ca a Tanyei.

– Înainte să continuăm, murmură Jake, spune-mi de ce ai nevoie... Pentru protecţie, vreau să zic.

– Nici o grijă, mi-am luat pastila, răspunse ea.

Îi văzu trăsăturile înnegurându-se.

– Jake...

– Nu e nevoie să-mi explici, o întrerupse el. Zău aşa, Tanya. Suntem adulţi amândoi.

– Sigur că suntem. Medicul mi-a recomandat-o când organismul meu a început s-o ia razna, din cauza stresului. Am slăbit cu vreo zece livre în trei săptămâni şi am sărit peste un ciclu.

O strânse la piept.

– Sărăcuţă mică. N-am ştiut.

– Ştiu că n-ai ştiut.

Se sărutară din nou, tandru, strâns lipiţi unul de altul. Mâinile lui îi trecură peste coaste, mângâind-o delicat în jos, spre şold şi coapsă. Când îi atinse pielea sensibilă din interiorul coapsei, Tanya oftă răguşit. Cu o apăsare gingaşă, Jake o deschise, mângâind-o, găsind-o. Degetele lui se strecurară într-însa, încârligându-se. Palma lui o apăsă intim.

– Te doresc atât de mult, şopti cu buzele pe obrazul ei. Vreau să te fac să uiţi toate suferinţele din ultimele lumi, vreau să fiu în tine mai mult decât atât...

– Şi eu vreau să fii, gemu ea.

– Nu, să fiu *înlăuntrul* tău – în mintea şi sufletul tău. Un loc unde să-ţi pot alina cel mai mult durerea.

Tanya nu voia să-i spună că avea să treacă mult timp până să-şi poată permite din nou să aibă o asemenea încredere. Nici ea nu voia să se gândească. Îl voia numai pe el, înăuntrul ei, atât de mult cât se putea în acel moment.

Cu mâini disperate, îl trase spre ea, înfigându-şi unghiile în încheieturile lui. Jake murmură o încuviinţare şi trecu deasupra ei.

Când lunecă într-însa, amândoi înţepeniră – cea mai mică fricţiune, în acel moment, ar fi adus sfârşitul. Dar aşteptară, în suspensie, şi-şi regăsiră controlul. Apoi Jake începe să se mişte, împingând cu apăsări lunecoase şi catifelate, tare ca piatra. Un ritm complex îl înălţa, purtându-l tot mai departe în adâncul ei. Tanya îşi pierdu orice perspectivă, în timp ce el se avânta iar şi iar. Ochii i se întunecară, părând nu cenuşii, ci negri de pasiune adimensională.

Apoi, deodată, i se dilatară cu uimire,

– Jake!

Jake o privi cum juisa, cu faţa răvăşită de obsesia dintre ei. După aceea închise ochii şi-şi încordă capul înapoi. Tanya îl simţi explodând în ea, îşi simţi propriile spasme de răspuns.

Numai atunci ochii i se închiseră, aproape cu recunoştinţă. Îşi auzi numele, rostit undeva departe, apoi mai aproape, când obrazul lui se rezemă pe al ei, şoptindu-i la ureche:

– Tanya.

Şi rămaseră astfel, uniţi, multă vreme. Tanya plutea, printre imagini fugărindu-se pe la marginile minţii ei. Apoi, în jumătatea de secundă dinaintea somnului, recunoscu părţi din viaţa ei care fuseseră împrăştiate şi acum se adunau la loc, ca un film derulat invers, până când, din nou, fu întreagă.

Capitolul 7

Jake se trezi din somn, singur. Se sculă încet, întrebându-se dacă Tanya plecase. Spera să n-o fi făcut, dar nu s-ar fi mirat să găsească şi restul casei la fel de gol ca patul lui. Spre uşurarea lui, o găsi la masa din bucătărie, adâncită în lectura ziarului de dimineaţă.

– Bună dimineaţa, o salută el, în drum spre frigider.

Scoase o cutie de lapte şi bău o duşcă, după care se rezemă de bufet, studiind-o pe Tanya.

– Bună dimineaţa, răspunse ea pe un ton la fel de firesc, fără să-şi desprindă privirea din ziar.

Cu atât mai bine, îşi spuse el, simţindu-se liber s-o cutreiere cu privirea. Faţa ei spălată proaspăt era nemachiată. Cu părul revenit la vechea pieptănătură-cu-bătătorul-de-ouă, se înfăşurase în halatul lui de mătase albastră, cu revere matlasate şi manşete cu imprimeuri. Mânecile îi înghiţeau mâinile aproape complet. Avea cordonul strâns pe mijloc. În timp ce citea, puse picior peste picior, iar materialul se îndepărtă suficient pentru a-i expune până la jumătate coapsele lungi. Jake mai luă o înghiţitură de lapte, întrebându-se dacă purta ceva pe dedesubt.

– Ai dormit bine? se interesă, cu o nonşalanţă deliberată.

– M-hmm...

Tanya întoarse pagina, netezind meticulos îndoitura hârtiei.

Jake se apropie de masă.

– Salteaua n-a fost prea moale?

Îi răspunse printr-o clătinare din cap.

– Nici prea... tare?

Tanya îşi feri faţa, dar Jake observă că roşise.

– Nnţ.

Îşi rezemă palmele pe ziar şi se aplecă spre ea.

– Elimnarea acestor alternative îmi dă de înţeles că a fost tocmai potrivită. Tanya?

Fu nevoită să-l privească, în ochi cu o expresie sfios-rugătoare.

– Da?

– Ei?

Privirea ei se abătu spre pieptul lui.

– Da, Jake.

Vocea îi coborî până la o şoaptă senzuală.

– A fost... tocmai potrivită.

– Atunci, ce-ai zice de-un răsut pentru Tata-Urs?

Cu ochii aţintindu-i-se spre gura lui, Tanya înghiţi în sec.

– Si... sigur.

Jake îi atinse buzele cu ale lui, foarte uşor, apoi mai apăsat, deşi tot blând. Gura ei se deschise uşor, iar a lui îi urmă exemplul. Era dulce la gust. Se întrebă la ce se gândea, de ce părea atât de nesigură. Oare se repezise prea tare în seara trecută?

Dumnezeu îi era martor că încercase s-o ia cu binişorul, ştiind că avusese o zi grea. Tanya, însă, păruse aproape la fel de disperată ca el.

Se retrase, încet, deliberat, înainte ca vreunul dintre ei să fi fost gata să încheie sărutul, şi o scrută cu privirea.

– De ce eşti atât de timidă, Tanya? o întrebă, cu mâinile încă rezemate de masă.

Tanya roşi şi mai intens. Genele i se coborâră pe obraji, iar gura îi dobândi acea expresie care arăta că Tanya Preston se gândea la o replică îndrăzneaţă, pentru a salva situaţia.

– N-am cu ce să mă îmbrac, răspunse ea în cele din urmă, ca şi cum asta le-ar fi explicat pe toate. Vreau să zic, nici o haină care să nu arate ca una pe care-am purtat-o pe ploaie şi pe urmă am dat cu ea de pământ.

Jake nu se lăsă deviat de la subiect.

– Aş spune că ai găsit ceva care-ţi vine de minune, spuse el. Poate ar fi mai bine să zic că mie îmi convine de minune.

Exasperată, Tanya ridică ochii spre el.

– Nu mă îndoiesc, domnule avocat, că te-ai simţi comod ducându-se acasă cu feribotul şi două autobuze, îmbrăcat doar într-un halat, dar eu nu pot. Zi că-s învechită, dar am şi eu ciudăţeniile mele.

Jake chicoti.

– Sunt sigur că-ţi pot găsi ceva de îmbrăcat.

– Ceva care să meargă cu tocurile înalte? Nu ştiu, dar mă îndoiesc că ai încălţăminte care să mi se potrivească.

Jake se aşeză pe un scaun din apropiere şi, rezemându-şi picioarele pe masă, luă prima pagină a ziarului.

– Întotdeauna eşti atât de arţăgoasă dimineaţa? întrebă el, parcurgând titlurile. Dacă nu-i decât un efect al lipsei de cafeină, îmi pot programa filtrul să conţină cafea gata făcută, proaspătă, la orice oră doreşti.

Cu coada ochiului, văzu că Tanya se simţeade-a dreptul provocată de comentariul lui.

– Eşti cam sigur de tine, nu-i aşa, domnule avocat?

– Pardon? ridică el privrea spre ea, peste marginea ziarului.

– Ce te face să crezi că se vor repeta cele din noaptea trecută?

Jake înălţă o sprânceană.

– Presupun că te referi la dragostea incredibil de minunată pe care am făcut-o împreună. De două ori. Sau mă înşel?

– Tu *aşa* eşti dimineaţa? ripostă ea, evitând răspunsul.

– Cum "aşa"?

– Încrezut.

– Ei, haide. Nu-s încrezut, se strâmbă el. Detest cuvântul ăsta.

– Încrezutule! repetă ea sfidător. Eşti atât de mulţumit de tine, încât cred că te-ai pupat singur, în oglindă, înainte de-a veni aici să mă săruţi pe mine!

– Aici te înşeli. Azi-noapte am fost satisfăcut. În dimineaţa asta, mai am până să fiu satisfăcut.

Zâmbi.

– Ai putea să-ţi faci de cap cu mine – *atunci* aş fi satisfăcut.

Tanya îl privi cu ochi mari.

– Eşti imposibil! declară ea, înroşindu-se din nou.

Se ridică, iar mânecile halatului alunecară în jos, acoperindu-i degetele. Pieptarul se căscă îmbietor, când Tanya prinse capetele cordonului şi şi-l strânse cu furie. Îl privi încruntată pe Jake, care-şi spunea că arăta uluitor de sexy.

– Pleci undeva? o întrebă el. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat ultima dată când ai plecat furioasă.

Nu-i răspunse, prea iritată pentru a-şi găsi cuvintele – caz rar pentru Tanya, îşi dădu Jake seama. Trecu pe lângă masă şi aproape ajunsese la uşă, când mâna lui o apucă de braţ, trăgând-o neceremonios în poală. Jake ajunsese la capătul răbdării.

– *Tu* eşti imposibilă, replică el, arătând-o acuzator cu degetul. Şi-acum, înainte de a te repezi pe uşă afară, nu crezi c-ar fi cazul să-mi spui ce naiba s-a întâmplat?

Tanya smuci marginea halatului care-i dezgolise un umăr, uitându-se urât la el.

– Bine, am să-ţi spun. Tocmai mi-am dat seama ştii totul despre viaţa mea sentimentală din trecut, pe când eu nu ştiu nimic despre a ta!

O privi nevenindu-i să creadă.

– Ce importanţă are asta?

– Destulă! încercă ea să se smulgă, dar Jake o ţinea strâns. Vreau să zic, sunt sigură că un bărbat arătos şi sănătos ca tine a avut câteva relaţii la viaţa lui.

– Sigur că am avut.

Încă n-avea habar unde bătea.

– Şi probabil că ai avut de unde alege.

– N-aş spune...

Jake îi aruncă o privire tăioasă.

– Tanya. Ce anume vrei?

– Vreau să-mi spui, Jake, de ce nu eşti combinat cu cine ştie ce tipă trăsnet care ştie să-şi ţină gura în societate, care dă bine când sunteţi văzuţi împreună prin oraş, care...

Vocea îi deveni mai puţin stridentă.

– ...care să te iubească la nebunie.

– Poate fiindcă, excluzându-l pe ultimul, criteriile astea nu sunt importante pentru mine.

Jake îşi rezemă antebraţul pe umărul ei, mângâindu-i uşor obrazul cu dosul unui deget.

– N-am să te fac să crezi că n-am avut partea mea de amoruri, dar nu mi-a rămas nici o legătură emoţională care ar putea să afecteze relaţia dintre noi.

Tanya atinse cu degetul reverul matlasat al halatului.

– Nici chiar pentru femeia care ţi l-a dăruit pe ăsta? îl întrebă ea.

– Ce te face să fii atât de sigură că-l am de la o femeie?

– Haide, Jake, îi aruncă ea o privire plină de subînţeles. Bărbaţii nu-şi cumpără singuri halate de mătase.

Jake zâmbi.

– De fapt, mi l-a cumpărat o femeie, într-adevăr.

– Una deosebită?

– Foarte deosebită.

– Cine... unde e acum?

Jake ridică privirea spre tavan, gânditor.

– Ce oră e?

– Chiar acum?

Ochii Tanyei se dilatară neîncerzători. Jake, în schimb, nu făcu decât să se uite la ceasul de deasupra chiuvetei.

– Opt fără douăzeci şi cinci, observă el. Aş zice că pregăteşte micul dejun pentru bărbatul cu care trăieşte de patruzeci şi cinci de ani încoace.

Trecu o secundă – una singură.

– *Mama ta* ţi-a dat halatul ăsta?

– De Crăciun. Pot să adaug că eşti prima persoană care l-a purtat vreodată? Lăsând la o parte parada obligatorie din dimineaţa de Crăciun. Am reuşit să nu-l port timp de şapte luni.

În sfârşit, Tanya se întorsese spre el, uitând de orice stânjeneală.

– De ce a crezut mama ta că-ţi doreai un halat de mătase?

– Ultima dată când am petrecut un weekend acasă la părinţii mei, am coborât la micul dejun într-un şort de jogging, cu o gaură într-un loc ruşinos. Mama nu considera că pantalonii scurţi şi găuriţi erau tocmai potriviţi ca ţinută de dimineaţă pentru un avocat.

– Iar ţinuta asta princiară este.

Jake dădu din cap şi-şi urcă mâna pe coapsa acoperită cu mătase a Tanyei.

– Totuşi, nu pot să mă supăr pe ea, murmură el, mai ales când văd cum îţi stă ţie.

Mâna lui îi ajunse latalie, frecându-i alene cu degetul mare proeminenţa osului pelvian.

– Tanya... nu m-am aşteptat să ai regrete azi, altfel nu m-aş fi culcat cu tine aseară. Am crezut că era clar.

– Nu regret nimic, anume, răspunse ea încet. Dar totul s-a schimbat, după ce-am făcut dragoste. Nu m-am aşteptat.

– Ce s-a sdchimbat?

Tanya îi aruncă o privire, cu ochii prudenţi şi gura întredeschisă întrebător.

– Eşti atât de diferit, Jake... Te văd ca pe un avocat în costum cudungi şi cravată scumpă, şi-n clipa următoare...

Privirea îi alunecă peste torsul lui gol, şi mai în jos, făcându-l să se jeneze de erecţia atât de vizibil conturată prin chiloţi – mândria şi ruşinea oricărui bărbat – care-i exprima dorinţa în termeni fără nici un echivoc.

– În clipa următoare, te-ai schimbat şi eşti... altfel. Avocatul din tine nu pare să fie acelaşi om care... m-a iubit azi-noapte.

Jake se bucura că o spusese, în sfârşit. Se bucura că ştia că între ei fusese iubire,

că încă o mai iubea şi, o, avea s-o iubească la nesfârşit.

– Şi avocaţii au hormoni, iubito, spuse el, nedorind să-şi dezvăluie gândurile, nesigur şi vulnerabil faţă de intensitatea acelor emoţii noi.

Tanya se încruntă.

– Numai atât a fost? Poftă?

– Nu, răspunse categoric Jake, ştiind că-i dăduse o impresie greşită.

– Bine, şi eu credeam că atracţia dintre noi consta numai în poftă, dar...

Ridică ochii spre ai lui.

– Trebuie să ştiu, Jake. Care dintre doi eşti tu, cel adevărat?

– Amândoi, răspunse el. La fel cum şi în tine sunt două Tanyii diferite. Cea care pune pe jar un întreg complet de judecată. Cea care încearcă întotdeauna, în ciuda opoziţiei şi a propriilor ei rezerve, să facă ceea ce e just.

Tanya zâmbi.

– Întotdeauna eşti dulce. Asta nu se schimbă.

– Nu-s sigur că-mi convine adjectivul "dulce", murmură el.

– Ei, mai eşti şi în alte feluri. Dar dulce rămâi întotdeauna.

O privi pe sub pleoape.

– Dovedeşte, insistă el.

Iar Tanya, cu palma rezemată pe pieptul lui, se aplecă înainte şi-l sărută.

Jake se retrase puţin, încă neştiind dacă în dimineaţa aceea dorea afecţiune, sau ceva mai mult. Apoi, mâna ei lunecă în sus, iar Tanya se apropie şi mai mult, scoţând un scâncet slab din gât.

Era singura încurajare de care avea nevoie Jake. O ridică şi o întoarse, aşezând-o călare pe coapsele lui. Pulpanele halatului se despărţiră, iar Jake văzu că avusese dreptate. Pe dedesubt, Tanya nu avea nimic.

* * *

Făcură duş împreună – Jake pentru prima oară în dimineaţa aceea, Tanya pentru a doua. Fu uimit să constate că era gata din nou, uimit că şi ea era. Mai făcură dragoste o dată, după care Jake suportă bărbăteşte usturimea apei fierbinţi şi a săpunului pe carnea sensibilizată de fricţiune.

Se ţinude cuvânt şi-i găsi nişte haine: un şort de pânză, lung până la genunchi, pe care trebuia să şi-l susţină cu o cingătoare – înnodată, nu încheiată – şi o cămaşă albă cu nasturi, căreia îi suflecă mânecile. Mai găsi şi o pereche de şlapi pe care şi-i uitase cineva după un picnic. Îi veneau aproape bine.

– Arăţi excelent, comentă el sincer.

Tanya se întoarse într-o parte şi observă fundul şortului, care ieşea în relief cam cu un cot.

– Mă cam trage curentul. Mai ales că n-am nimic pe dedesubt.

– Tu eşti de vină că nu ţi-ai adus.

O cuprinse cu braţele de talie.

– Ce-ar zice mama ta dacă ar afla că fiica ei s-a dus la tribunalul din San

Francisco fără să-şi ia lenjerie pe ea?

– Întâmplător, avem pe mine un dres absolut respectabil, îi aminti îngăduitor Tanya, pe care un anumit avocat mi l-a făcut ferfeniţă.

– A, dar asta lasă în aer sutienul, care se remarcă prin absenţă! remarcă anumitul avocat.

– Din punctul meu de vedere, problema sutienului e rezolvată, râse Tanya. Te previn, domnule anumit avocat, nu încerca să mai aduci vorba, că mă complexezi!

– În nici un caz.

Jake îi descheie un nasture al cămăşii şi-şi strecura înăuntru, cuprinzându-i sânul.

– Ăştia doi sunt prea perfecţi ca să-i încătuşezi într-un tâmpit de sutien.

– Jake...

– Bine.

Îşi retrase mâna şi-i încheie cămaşa la loc.

– Ce-ai zice de-un mic dejun?

O conduse la bucătărie.

– La cât trebuie să te las la slujbă? întrebă el, în timp ce scotea din frigider ouăle, şunca şi pâinea.

– Nu trebuie.

Tanya se aşează la masă, privind cu coada ochiului spre scaunul unde făcuseră dragoste. Când Jake îi surprinse privirea, roşi, apoi îşi ridică sfidător călcâiul pe scaun, ca pentru a spune: *Ei, şi? Un scaun ca oricare altul.*

– Azi mi-am luat liber.

– Excelent. Nici eu nu am nici o treabă, până după-amiază. Putem lua micul dejun în voie, iar înainte de a merge la birou am să te duc acasă.

Gânditoare, Tanya îl privi cum punea feliile de şuncă la fript, în tigaie.

– Jake, nu e nevoie să-ţi dai atâta osteneală pentru mine. Cinstit. Pot să iau feribotul.

– Tanya, se încruntă el.

Nu voia s-o lase să se închidă iar în sine.

Tanya se încruntă şi ea.

– Jake.

– În ultimele douăsprezece ore, am făcut dragoste cu tine de patru ori. Vreau să mai stăm un pic împreună, ai ceva împotrivă?

– Nu, dar...

– Atunci ce e, Tanya? Poate tu poţi continua să atenuezi ceea ce simţim împreună, continue el cu emfază, dar eu refuz s-o fac.

Se întoarse spre aragaz, uşor de nemulţumit că vorbea ca un adolescent amorezat.

– În frigider e cafea boabe, spuse. Vezi că râşniţa-i în dulapul de deasupra chiuvetei.

Câteva minute nu se întâmplă nimic, apoi Tanya risipi ea cea dintâi tăcerea.

– Hmm, murmură ea, ridicând la buze ceaşca aburindă. Îţi mulţumesc că m-ai

lăsat să fac eu cafeaua. Sunt destul de pretenţioasă, întrucât nu apuc să beau prea des o ceaşcă bună.

– Cu toate cafenelele alea grozave din Districtul Financiar? întrebă el surprins.

– De obicei, nu ajung la B.A.B.S. în timp util ca să beau o cafea dimineaţa, iar după primul comision mi-e imposibil să mai găsesc un moment liber. Şi...

Râse jenată.

– ...trebuie să recunosc că-s una dintre acele persoane care se trezesc dimineaţa în ultimul moment posibil pentru a ajunge la serviciu.

Jake se uită la ceas.

– Se face târziu, Ce-ar fi ca, după muncă, să vin să-ţi ţin companie? Nu e nevoie să facem nimic deosebit. Dar vreau să fiu cu tine, mai ales când treci printr-o perioadă atât de grea.

Tanya clătină din cap.

– O să meargă. Nu-ţi face griji pentru mine.

Se ridică, trăgându-şi mâna dintr-a lui.

Jake strânse din fălci, frustrat.

– Atunci, când am să te mai revăd?

– Nu ştiu.

– Mâine? În weekend?

Se ridică şi el.

– Vreau să te mai văd, Tanya.

– Jake, nu cred...

– N-o spune, o întrerupse Jake, după care îşi dădu seama că Tanya intrase în aceeaşi defensivă din seara trecută. Tanya, continuă el mai blând, nu vreau să crezi că eşti nedreaptă cu mine fiindcă ai de rezolvat nişte probleme. *Vreau* să te ajut.

– Şi-ţi sunt recunoscă toate pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat până acum, răspunse ea ferm. Serios. Dar acordă-mi puţin timp, Jake.

Jake se gândi la aceste cuvinte, le repetă în minte, avocatul din el dorind să fie drept, iar omul, vrând în felul cel mai primitiv s-o ia în braţe şi s-o copleşească.

Trebuie să-şi trăiască viaţa. E dreptul ei.

– Te contrazic, spuse în cele din urmă. Ai nevoie de mine, Tanya – chiar tu mi-ai spus-o, aseară.

– Exact, răspunse ea încet.

O privi, neştiind ce să mai adauge.

– Şi-acum ce-o să se întâmple?

– Nu ştiu, spuse Tanya, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc răspuns. Poate că am să-mi mai continuu un timp viaţa aşa cum e. Până la urmă, totuşi, aş vrea să-mi găsesc o slujbă serioasă. Să revin la normal.

– Şi noi? Uităm de noaptea trecută, tu îţi trăieşti viaţa, eu mi-o trăiesc pe a mea, şi poate o să ne reîntâlnim într-o zi, când totul va fi perfect? Când o să fie asta, Tanya? Peste o săptămână? Peste-o lună? Am să te recunosc dacă te văd pe stradă, nouă şi normală, ca o persoană cu care trebuie să fac cunoştinţă din nou?

Se întrerupse, furios pe sine însuşi pentru că se lăsase pradă emoţiilor, dar prea

ambalat ca să se mai oprească. Strânse pumnii, în buzunarele pantalonilor.

– Ce rost ar avea?

Îi citi pe faţă cât de mult o şocaseră cuvintele lui. *Bun,* fu prima lui reacţie. Fusese răbdătorul şi înţelegătorul Jake Carlisle, care bătea în retragere şi stătea prea mult timp fără să pună întrebări. Acum îi luase locul acel Jake Carlisle care se temea de moarte să n-o piardă pe Tanya.

Tanya avea nevoie ca Jake s-o înţeleagă. S-o înţeleagă aşa cum nu o înţelesese Calvin Andres, cum n-o înţelesese nici tatăl ei. Nu se putea să-i facă şi el acelaşi lucru pe care i-l făcuseră ei. Dar, fir-ar să fie, nu putea nici s-o lase să plece.

– Nu va fi pentru totdeauna, spuse ea.

– Nu, dar ţine numai de termenii tăi, replică Jake cu înverşunare.

– Trebuie să procedez aşa cum ştiu cel mai bine, Jake...

Îşi luă poşeta şi punga de plastic în care-şi pusese hainele.

– Oricum, cred că voi încerca să prind feribotul. Te rog... încearcă să înţelegi.

– N-o face, Tanya, îi ceru el încet. Nu fugi din nou.

Fu cât pe ce să spună: *Te iubesc, Tanya.* Voia s-o spună, voia să-i vadă reacţia, mai ales din moment ce ea nu-i spusese că-l iubea. Dar ar fi fost nedrept faţă de amândoi. Ştia că nu voia un răspuns pe care să-l fi influenţat el.

Tanya se întoarse şi-l privi, iar Jake putu să vadă că era la fel de nefericită ca el.

Îi întinse mâna.

– Tanya...

– La revedere, Jake.

Nu schiţă nici o mişcare de a o urma. Auzi uşa din faţă deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

Închise ochii şi trase adânc aer în piept. Făcuse ceea ce-i ceruse ea. O lăsase să plece. Omul rezonabil întruchipat. Cinstit. Înţelegător. Dulce.

Deschise din nou ochii, privindu-şi propria mână pe care încă o mai ţinea întinsă, cu palma în sus, rugător.

Pe dracu'!

Deliberat şi fără ezitare, Jake strânse pumnul şi şi-l repezi în cel mai apropiat perete.

Capitolul 8

Jake hoinărea prin magazinul de uz casnic, deloc grăbit să găsească articolele după care venise. Descoperise că se simţea foarte bine printre cazmale, lopeţi, greble şi alte unelte pentru îngrijirea curţii şi a grădinii.

Nu-şi dăduse seama că avea nevoie de aşa ceva, abia dacă recunoscuse acel sentiment de neputinţă care-l apăsase în ultimele câteva zile. Îşi imagina că se comportase cam ca un om nedeprins cu meditaţia, lipsit de control asupra propriei sale vieţi. Dar el, Jake Carlisle, care-şi folosea judecata şi raţiunea pentru a-şi câştiga existenţa, ştia că pasiunea nu justifica niciodată acţiunile destructive.

– Pot să vă ajut?

Jake se întoarse şi văzu chipul cu ochelari al unui vânzător cărunt, cu vestă roşie.

– Ăă, mda... Căutam nişte ipsos, şi o... cred că am nevoie de o mistrie.

– Sunteţi pe-aproape, îi arătă omul cu degetul. Acolo e, pe stânga.

Îl conduse pe Jake câţiva paşi.

– Ipsosul... Iar mistriile sunt pe culoarul numărul patru.

Jake întoarse o pungă cu ipsos de pe raft şi citi instrucţiunile de pe spate.

– Ei, nu-s sigur dacă mistria e cea mai potrivită. Poate am nevoie de un şpaclu, sau aşa ceva...

– Depinde ce anume vreţi să tencuiţi.

– O gaură în perete.

– Păi, atunci depinde de mărimea găurii.

Jake începu să descrie un cerc cu mâinile. Privirea vânzătorului se opri asupra bandajului de culoarea pielii care-i acoperea mâna dreaptă.

Două sprâncene cărunte, ca nişte omizi păroase, se ridicară întrebător deasupra ochelarilor cu rame metalice.

Gestul lui Jake se opri la jumătate. Ridică din umeri şi, strângând pumnul bandajat, schiţă o lovitură în aer.

– Cam atât de mare, spuse el.

Vânzătorul, cu sprâncenele revenite în poziţia normală, porni pe culoar. Jake îl urmă.

– Ei, atunci aveţi nevoie de mai mult, nu doar de ipsos. Trebuie să acoperiţi gaura cu bandă articulată compusă, pentru ca ipsosul să ţină.

Ajunseră pe culoarul cu materiale pentru reparaţii. Bătrânul luă un sul de bandă.

– Puneţi banda peste gaură, cruciş şi curmeziş, ca o împletitură. Pe urmă, aplicaţi ipsosul, nu prea mult, altfel o să vă iasă o umflătură îm perete. Aşteptaţi până când ipsosul se prinde bine şi se usucă, după care zugrăviţi pe deasupra.

– Mulţumesc, zâmbi Jake. Niciodată n-am fost prea îndemânatic.

Se simţea cam jenat. *Nu prea îndemânatic. Şi nici prea erou, pe lângă multe altele.*

Funcţionarul aruncă o privire mâinii lui bandajate.

– Pare-mi-se că aţi fost destul de îndemânatic, comentă el. Curios, nu păreţi genul care să fie-n stare să spargă o gaură în perete cu pumnul.

– Nici eu nu mă credeam în stare.

Ochii bătrânului deveniră mai înţelegători.

– Femeile?

– Femeia, recunoscu Jake. Una şi bună.

– Ei, peretele o să se dreagă. Şi-o să vă dregeţi şi dumneavoastră, chicoti vânzătorul. Iar apoi, o să vă mai rămână destul ipsos şi bandă ca să mai peticiţi şi alte găuri.

Jake zâmbi. Nu se aşteptase să primească sfaturi de inimă de la magazinul de scule.

– Mulţumesc, spuse el.

– Nici o problemă. Şpaclurile se găsesc la numărul zece.

– Perfect.

Jake aruncă o privire peste materiale.

– Alte sugestii?

– Ia-o uşurel, fiule, dădu din cap vânzătorul. O să-i vină ei mintea la cap. Ai să vezi.

Din nou, Jake zâmbi. Nu la o asemenea sugestie se referise.

Totuşi, îi prindea bine.

* * *

Tanya o privi prudentă pe coafeză, în oglindă. Arăta ca sora mai mică a Cruellei De Vil, cu o meşă albă străbătându-i părul negru, astfel încât capul ei semăna cu o spinare de sconcs. Nu părea genul de persoană căreia femeile să-i încredinţeze preţioşii lor zulufi. Dar aceeaşi coafeză îi mai crease o dată Tanyei înfăţişarea pe care şi-o dorea. Cu siguranţă, Cruella Doi putea face şi a doua oară acest lucru.

Coafeza înclină capul şi întoarse bărbia Tanyei într-o parte şi-n alta, ţistuind din limbă cu regret. Pe un ton profesionist, o întrebă:

– Eşti *sigură?*

Tanya dădu din cap.

– La fel ca înainte.

Îi veni un gând îngrozitor.

– *Poţi* să mi-l vopseşti din nou în culoarea mea naturală, nu? Nu mi-am...

Privi ciuful coafezei, întrebându-se cum să se exprime diplomatic.

– Nu mi-am distrus părul definitiv, nu-i aşa?

Cru clătină din cap.

– Nu, pot să ţi-l readuc la nuanţa naturală, sau măcar pe-aproape. Dar culoarea asta îţi stă senzaţional. Nu crezi, Swannie?

Swannie, care rădea cu îndemânare capul altei cliente, aruncă o privire.

– Da, e *cool,* fu ea de acord.

– Ţi-am spus eu, confirmă Cru.

– Vreau doar să-l am la fel cum era, insistă Tanya.

Cru oftă şi începu să amestece culorile.

– Bine. Te superi dacă te-ntreb de ce?

Tanya se privi în oglindă. *Fiindcă a sosit timpul să-mi sot masca şi costumul. E timpul să mă întorc la realitate.*

În ultima săptămână, începuse să-şi repună viaţa în ordine. Se înscrisese la o genţie de plasare şi-şi înaintase preavizul la B.A.B.S. Ştia că n-ar mai fi putut redeveni niciodată femeia dinainte; mândria lui Tăticul, mireasa lui Cal, profesionista exigentă. Nu, trebuia să-şi găsească o poziţie intermediară, una unde să poată trăi, nu în confort, dar în certitudine. Locul acela era undeva înăuntrul ei. Trebuia să fie.

Se concentră asupra imaginii reflectate în oglindă a coafezei.

– De ce vreau să revin la culoarea mea naturală? repetă ea întrebarea.

"Naturală". Era un cuvânt mult mai potrivit decât "normală". Cine putea şti ce era normal şi ce nu era?

– Fiindcă, uneori, spui destul când eşti tu însăţi, răspunse ea.

Cruella stătu un moment pe gânduri, iar Tanya îşi dădu seama cât de bizar trebuia să fi arătat pentru Jake şi restul lumii, în ultimele trei luni.

– Auzi, tare-aş mai vrea să-mi fi venit mie ideea asta.

Şi-i aplică pe după gât gulerul unei pelerine de plastic.

– *Cool.*

* * *

– Tanya?

Se auzi o voce întrebând ceva, apoi răspunsul înfundat al tatălui ei:

– Tanya, mamă.

După care tatăl Tanyei reveni la aparat:

– Ce faci, fetiţo?

Tanya strânse receptul în mână, acoperind cu cealaltă microfonul, în timp ce o cuprindea un val de greaţă. Stătuse atâta timp departe de familia ei...

– Bine, tată. Şi voi?

– Suntem bine. Totul e-n regulă?

– Adică, dacă n-am făcut nici o nebunie în ultimele câteva săptămâni?

Ca de pildă, să mă fi îndrăgostit de un avocat?

– Nu, nu vreau decât să ştiu dacă e totul în regulă cu tine.

Tanya îşi reproşă în gând replica sarcastică.

– N-ai să ghiceşti! spuse ea cu însufleţire. Mi-am găsit un nou...

În minte i se ivi imaginea lui Jake.*Mi-am găsit un nou iubit.*

– ...post. Un post nou, tată. În Berkeley. Luni încep. Şi m-am hotărât să mă mut cu casa în East Bay, ca să fiu mai aproape de serviciu.

– O slujbă şi un apartament nou? Cam multe schimbări într-o perioadă atât de scurtă, Tanya.

Făcu o pauză.

– Ştii ce s-a întâmplat data trecută.

– Ţin minte. Dar alea au fost schimbări necesare, răspunse ea, fără să cedeze nici acum; nu ca să cedeze îi dăduse telefon. Nu-ţi face griji, tată. Astea sunt schimbări... pozitive.

– Nu-mi fac griji, replică el, deşi asprimea din glas îi contrazicea cuvintele.

Tanya auzi din nou o scurtă conversaţie înfundată între părinţii ei.

– Mama ta mă roagă să-ţi spun că Peter vine acasă în weekendul viitor, cu Janet şi copiii. Poţi să vii şi tu?

O scurtă pauză.

– Îţi pot trimite bani ca să închiriezi o maşină.

– Am bani, tată. Spune-i mamei că vin cu mare plăcere, adăugă ea încet.

– Am să-i spun. Şi, Tanya... Nu ne mai evita. Orice-ar fi, bine?

Tanya făcu un efort să-şi controleze vocea.

– Bine, tată.

– Ne vedem peste o săptămână?

Cu simţurile amorţite, Tanya dădu din cap, în timp ce pe obraz i se prelingea o lacrimă.

– Te iubesc, tată.

Voia s-o audă spunând-o, simţea ea însăşi nevoia s-o spună.

– Şi eu te iubesc, scumpo, răspunse arţăgosul ei tată.

Orice-ar fi.

* * *

Jake aşteptase să treacă o lună. Apoi dădu câteva telefoane discrete şi, într-o după-amiază, ajunse în recepţia unei firme de software din Berkeley.

Se prezentă şi ceru s-o vadă pe Tanya Preston. În timp ce aştepta, privi atent în jur. Clădirea firmei unde lucra Tanya era destul de sărăcăcioasă. "Strâmtorată", ar fi preferat să-i spună, dacă s-ar fi simţit mai caritabil. Dar, în fond, oamenii disperaţi nu prea puteau fi numiţi caritabili. Şi-n plus, era în Berkeley. Cu totul altceva decât elegantul San Francisco. În timp ce-i privea trecând prin recepţie pe colegii Tanyei, cu atitudinile şi hainele lor nepretenţioase, Jake îşi dădu seama că Tanya îşi găsise ambianţa ideală.

Îi zâmbi cordial unul tânăr în trecere care-i privi costumul formal la fel de curios cum îi măsură şi Jake cămaşa şi pantalonii multicolori.

Şi atunci o văzu. Privirile li se întâlniră. Întrebătoare, Tanya stătea într-o uşă care dădea pe un hol. Jake se ridică, devorând-o din privire.

Dumnezeule, cum putuse uita cât era de frumoasă? Purta o fustă largă, bleu deschis, şi ghete de culoarea pielii, cu tocuri joase. Bluza largă îi acoperea trupul la fel de bine ca fusta, dar Jake ştia prea bine ce ascundea pe dedesubt.

Cel mai tare îl şoca părul ei. Nu mai era blond albicios, ci de un caramel închis, undeva între castaniu şi roşu. Şi mai crescuse puţin, cu un breton care-i cădea peste frunte, accentuându-i ochii, cu forma lor neobişnuită.

Arăta uluitor, iar pe Jake îl străbătură nenumărate emoţii contradictorii. *A făcut-o,* îşi spuse el. *Şi-a luat problemele în mână şi-şi trăieşte viaţa mai departe.* Mândria şi regretul se amestecau într-o combinaţie ciudată. Îi era dor de vechea Tanya, de pantofii sport roşii scâlciaţi şi manşetele de piele. De sfidătoarea femeie-copil a străzii care rămăsese orfană de dragostea altora şi avea mai multă nevoie de el decât ar fi putut avea această femeie sofisticată. Arăta ca o fiinţă cu care trebuia să facă din nou cunoştinţă, aşa cum se aşteptase Jake.

Tanya îi zâmbi nesigur.

– Bună, Jake.

– Bună, Tanya.

Îl privi câteva secunde, apoi se uită spre recepţioneră, care se holba şi ea.

– Vrei să vii până în biroul meu?

– Desigur, răspunse Jake pe cel mai avocăţesc ton al lui, nedorindu-şi s-o pună într-o situaţie penibilă.

O urmă pe culoar, până într-un cabinet de mărime medie, aflat în capătul coridorului. Tanya ocoli biroul, dar nu se aşeză. Jake închise uşa în urma lui şi se rezemă de ea, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Arăţi excelent, Tanya.

– Şi eu, spuse ea, rezemându-şi vârfurile degetelor de marginea biroului.

– Sper că nu declanşez o revoluţie întrebându-te dacă-i natural.

– Ce? întrebă nedumerită Tanya. A, părul meu...

Îşi trecu o mână prin el.

– De fapt, e tot vopsit. Dar se apropie de nuanţa mea reală. O să crească la o singură culoare.

Observă că Jake continua s-o studieze cu o expresie circumspectă.

– Crede-mă, Jake, asta-i singura pe care puteam să mi-o aplic. Serios.

– Nu la asta mă gândeam.

Desprinzându-se de uşă, Jake făcu câţiva paşi.

– Nu ştiu de ce, dar niciodată nu mi te-am putut imagina brunetă...

Ridică din umeri.

– Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama, totuşi, cu ochii tăi căprui, şi sprâncenele, şi...

Lăsă fraza în aer, cu gândul la triunghiul de păr închis şi cârlionţat prin care îşi trecuse degetele, căutându-i gingăşia. Îşi drese glasul.

– Ce mai faci?

– Bine, răspunse ea încet. M-am mutat din apartament, iar acum stau cu o colegă de cameră.

Zâmbi.

– M-a pus să mănânc din nou. Cred că-n ultima lună am luat pe mine cinci livre.

– Nu te dezavantajează în nici un caz.

– Într-adevăr. Ba chiar, de mult nu m-am mai simţit atât de bine.

– Mă bucur.

Arătă în jur.

– Şi serviciul ăsta?

– M-am angajat acum câteva săptămâni.

– Şi-ţi place?

Tanya dădu din cap.

– Până acum, e foarte bine. Susţin trei produse, şi toate sunt destul de solide. Diferite de WordGo.

Făcu o pauză.

– Cred c-ai auzit că au ajuns la o înţelegere cu TechCom, Cal şi ceilalţi.

– Da. TechCom a cumpărat acţiunile reclamanţilor şi le-a dat despăgubiri pentru un an. Cred că Doug mi-a spus.

Îşi ţuguie buzele.

– Absolut cinstit.

– Cal nu asta voia.

– Ce voia Cal nu mai există. Chiar el ţi-a spus-o.

Începu să studieze un tablou abstract de pe perete, cu mâinile strânse în buzunare.

– Poate că apariţia ta la bară a fost şocul de care avea nevoie ca să-şi da seama că niciodată nu mai putea obţine înapoi vechiul WordGo.

Se întrebă într-o doară dacă tabloul era al Tanyei, sau aparţinea companiei.

– Şi nici pe tine, ca veche, n-avea să te mai obţină înapoi.

– Nu cred că mă dorea înapoi. Nici veche, nici nouă. Mai ales după felul cum m-am purtat.

– Ba eu cred că dorea – *mai ales* după felul cum te-ai purtat. Ţi-ai dat seama din capul locului cu cine aveai de-a face şi ai luat o hotărâre. O hotărâre logică şi înţeleaptă.

Jake îndreptă uşor tabloul.

– Cum ar putea un bărbat să nu dorească din toată inima o femeie care o dovedit o asemenea tărie de caracter?

– Jake.

O privi.

– Ai venit aici ca să vorbim despre Cal?

Jake nu se aşteptase să simtă o dorinţă atât de intensă. Dar vederea ei îi făcea sângele să pompeze prin vene cum de-o lună nu mai făcuse.

– Dumnezeule, Tanya, ce dor mi-a fost de tine...! spuse el cu glas răguşit.

Tanya închise ochii.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Apoi îi deschise din nou, privindu-l.

– Am vrut să-ţi dau telefon, ca să te-anunţ de făceam. Cum mă descurcam. Am... vorbit cu tatăl meu.

– Şi?

– Şi, zâmbi ea răutăcios, ai avut atâta dreptate, încât mai că-mi vine-a crede că eşti un tată de şaizeci de ani, deghizat.

Jake zâmbi şi el, mulţumit.

– N-am nici un as în mânecă. Doar un spirit de observaţie obiectiv. Acum

înţelegi de ce am vrut să te ajut? întrebă el mai încet, mai blând.

Tanya coborî privirea.

– M-am descurcat bine şi singură.

– Iar progresele tale ar fi avut mult de suferit dacă-ţi eram şi eu alături?

Trase adânc aer în piept, încercând să se stăpânească, să n-o preseze.

– Nu înţeleg nici acum, Tanya.

– Crezi că n-am vrut să fii cu mine în fiecare secundă? întrebă ea încet. Nimic n-ar fi fost mai minunat decât să mă refugiez în braţele tale, Jake, să alung din jur orice altceva, şi mai ales toate problemele mele.

Privirea lui se aţinti spre a ei.

– Nu asta s-ar fi întâmplat...

– De unde ştii? îl întrerupse Tanya înverşunată, cu ochii căprui scăpărându-i pe neaşteptate. Totul era prea nou. *Noi* eram prea noi, împreună.

Se uita la el rugător, parcă implorându-l s-o înţeleagă.

– Îţi doream ajutorul, foarte mult îl doream. Dar când eram cu tine, mai doream, la fel ca oricine altcineva care se îndrăgosteşte, să nu-mi mai pese de lume. Şi nu puteam...

Jake clătină din cap, uluit.

– Stai o clipă. Undeva, în propoziţia de-adineaori, ai spus că mă iubeşti?

– Jake...

– Tanya...

– Jake, ascultă-mă! Nu e cinstit, pentru nici unul dintre noi. Până nu-mi rezolv puţin mai mult problemele, trebuie să păstrăm o oarecare distanţă...

– Atunci, spune-mi, ce-a fost dragostea pe care am făcut-o? ripostă el, aplicând tactica avocăţească a interogatoriului rapid; trebuia să ştie! De ce m-ai lăsat să mă apropii atât de mult de tine, numai pentru ca a doua zi să mă părăseşti?

– *Fiindcă* a fost atât de minunat. Aproape magic, cel puţin pentru mine.

Clătină din cap.

– O relaţie sexuală ca asta dintre noi nu apare hodoronc-tronc. Am încercat să-mi explic raţional de ce era atât de perfectă, mi-am spus că pur şi simplu erai foarte bun la pat, că aveai multă experienţă... Dar mă cunosc, Jake. Nu sunt o femeie care să simtă o uşurare atât de puternică numai pentru că un bărbat o atinge în locurile potrivite.

– Tanya, făcu el un pas înainte. Îngerul meu...

Ea, însă, ridică o mână.

– Aşteaptă, Jake. Trebuie să spun asta cât timp tu eşti acolo, iar eu, aici. Mi-am dat cuvântul că de-acum încolo îi voi ajuta pe oamenii la care ţin să ştie ce simt – orice-ar fi.

La naiba, şi tot n-o spunea! Printr-un efort supraomenesc, Jake se opri, aşteptând-o să vorbească.

Tanya se uită în altă parte, strângându-şi trupul cu braţele. Apoi îl privi drept în ochi.

– Nu sexul a contat, ci *tu,* Jake. În faţa ta, m-am prăbuşit ca o tonă de cărămizi.

Jake îşi rezemă palmele pe mapa de birou şi se aplecă spre ea, simţind nevoia să se apropie.

– Şi eu, Tanya. Te doream atât de mult – şi încă te mai doresc – încât simt că toţi pot observa la ce limite au ajuns emoţiile mele.

Îi sfredeli ochii cu privirea.

– Sunt nebun după tine, Tanya. Cuvântul "îndrăgostit" pur şi simplu spune prea puţin.

Fu rândul ei să se mire.

– Serios?

– Serios.

– N-am ştiut... spuse, cu voce frântă.

– Ba ai ştiut. Cum am mai spus, pur şi simplu nu voiai să crezi...

– Ştiam că ţineai la mine...

– Ei bine, acum ştii că e mai mult de-atât. Te iubesc atât de mult, încât pare o adevărată nebunie. Spune-mi numai un lucru, Tanya... ce nu-i în regulă la o asemenea iubire?

– Totul! strigă ea iraţional. Eşti acelaşi avocat de elită. Eu mai am până să mă impun!

– Asta crezi tu despre tine?

Tanya îşi înfipse o mână în păr, parcă pentru a se consola cu naturaleţea culorii.

– Nu tocmai... Ştiu numai că nu-s genul tău.

– Şi mi-ai spus deja care crezi că ar fi genul meu. Una care să arate bine agăţată la braţ.

O măsură cu o privire estimativă, sinceră.

– Cred că ai trece cu brio proba. Nebună după mine? Tocmai ai spus că eşti.

– Şi cu logoreea cum rămâne?

Îndreptă un deget arătător spre el.

– Te-am prins, Jake Carlisle.

Jake îi apucă mâna într-a lui, nemaiputând sta atât de aproape fără s-o atingă.

– Trei la doi? Sunt avocat, îngerul meu. De mult n-am mai obţinut un scor atât de bun.

* * *

Jake îşi potrivi mâna pe după ceafa ei şi-i trase gura spre a lui. Tanya scoase o mică exclamaţie, iar el îşi strecură pătimaş limba în gura ei. O secundă, Tanya se mai împotrivi, apoi renunţă şi-şi înfipse mâinile în părul lui.

Era acolo. Nu-l visase. Şi o iubea.

Cât se temuse că nu putea, că nu voia, că niciodată n-avea s-o iubească, mai ales după ce-l părăsise din nou. Nu conta de câte ori îşi spusese că făcuse ceea ce trebuia, de tot atâtea ori se văzuse pe sine alergând înapoi în braţele lui, convinsă că acolo era în siguranţă.

Jake se retrase puţin, cu mâna încă pe ceafa ei.

– Spune-mi, Tanya, îi ceru el cu glas răguşit.

– Ce...?

– Spune-mi că mă iubeşti. *Acum.*

– Te iubesc, Jake, te iubesc... te iubesc...

După ce aruncă o privire în jur, Jake spuse:

– La naiba, Tanya, cred că riscăm să fim cam zgomotoşi. Sper să n-ai probleme.

– Ăştia de-aici, la ora cinci cad ca muştele, îl linişti ea. Dar ar fi mai bine să ajungem la tine sau la mine, înainte de a ne smulge hainele de pe noi.

Jake chicoti.

– Dar ni le *vom* smulge?

Îngândurată, Tanya îi netezi cu o mână părul umed.

– Cred că n-avem încotro, Jake. Nu încape nici o îndoială.

Capitolul 9

– Arăţi bine, spuse Jake.

Tanya se încruntă.

– Nu "bine" vreau să arăt în seara asta.

– Bine, spuse el cu răbdare. Nu arăţi bine. Arăţi... frumoasă.

– Ai spus că arăt frumoasă acum trei costume.

Jake sorbi din pahar, îşi strecură un deget între jaluzele şi privi prin deschizătură.

Isteţ băiat, îşi spuse Tanya. *Ştie când să se oprească.*

– Cred că fusta asta e puţin cam prea strâmtă ca să fie de bun-gust, îl încurajă ea, neştiind când să se oprească. Sau, cel puţin, nedorind s-o facă – încă. Nu voia să facă oficial cunoştinţă cu Doug Brubeck şi soţia lui arătând altfel decât aproape perfect.

Jake îi aruncă o privire.

– Ştii ce-aş spune eu despre ea.

Tanya oftă. Ştia că lui Jake îi plăcea cum i se vedeau formele prin haine.

– N-am fundul prea mare? întrebă ea, gândindu-se că, dacă se referea la lucruri mai conrete, poate reuşea să afle câte ceva.

Dar Jake nu făcu decât să râdă, clătinând din cap.

– Îngerule, întrebarea asta face parte din categoria îţi-mai-baţi-nevasta. Pur şi simplu nu are un răspuns potrivit.

Se apropie de ea şi o cuprinse cu braţul de talie, coborându-şi palma peste zona anatomică în discuţie.

– Nu-s omul potrivit pe care să-l întrebi cum arăţi. Orice-ai purta, pentru mine arăţi întotdeauna sexy.

Îşi înclină capul şi o muşcă de gât.

Tanya se topi la pieptul lui, ca de obicei.

– Mmmm, domnule avocat...

Pe braţ începu să i se facă piele-de-găină.

– Nu-s sigură că e cel mai manierat lucru să fii atât de excitant tot timpul.

– Acordă-mi o jumătate de oră, şi-ţi arăt eu bune maniere...

Ochi lui erau întunecaţi provocatori. Imediat, însă, murmură cu regret:

– Se face târziu. Trebuie să ne-ntâlnim cu Doug şi Holly la restaurant peste trei sferturi de oră.

Cu o pălmuţă la fund, îi dădu drumul.

– Aşa că mişcă-ţi drăgălaşul – drăgălaş pe bune! – şi micuţul – adică, nu micuţ, mai degrabă potrivituţ – funduleţ şi-mbracă-te!

Mai bine dispusă, Tanya se retrase în dormitor. În sfârşit, alese a doua ţinută pe care o încercase, o rochie neagră tricotată cu epoleţi aurii peste umerii vătuiţi enormi, largă în talie şi cu poale strâmte deasupra genunchilor. În timp ce-şi aranja umerii în faţa oglinzii, continuă să-şi spună că nu reuşea să obţină înfăţişarea pe care o dorea. Desigur, orice-ar fi purtat avea să-i facă impresie lui Doug Brubeck, după felul cum umblase îmbrăcată înainte. Dar soţia lui era cu totul altceva. Oare şi ea era la fel de

pedantă ca soţul ei? Avea s-o privească de sus toată seara? Ştia că nu trebuia să arate ca arul curat, dar voia să fie totuşi mai mult decât adecvată, mai mult decât frumoasă, mai mult decât... cum?

– Gata?

Se întoarse. Jake stătea în uşă. Ori de câte ori intra în micul ei dormitor, părea să-l umple, şi-i tăia respiraţia. O străbătu un fior. *Te rog, să se rezolve totul cu bine...* Închină o rugăciune ca un buletin informativ pe puncte. Era prea profund implicată ca să mai fie obiectivă.

– Tanya? o întrebă Jake.

Se smulse din reverie şi-i zâmbi.

– Gata, spuse ea încet.

* * *

Tanya deschise uşa toaletei de la restaurant.

– Holly?

– Aici... sunt... răspunse o voce slabă.

Holly Brubeck ieşi dintr-o cabină, ţinându-şi la frunte un prosop de hârtie umed.

– Te simţi bine? o întrebă Tanya.

Holly dădu din cap fără convingere.

– Am fost îngrijoraţi când am văzut că întârziai...

Tanya umezi un nou prosop de hârtie şi i-l întinse. Holly schimbă prosoapele. Nu părea deloc pregătită să părăsească incinta privată de faianţă şi porţelan.

Era o femeie scundă, cu un nor de păr castaniu fin încercuindu-i faţa palidă. Avea ochii albaştri şi rotunzi. Nu era genul de femeie care să pară soţia lui Doug Brubeck. Opinia Tanyei despre el se ameliorase considerabil. Desigur, pe tot parcursul serii fusese absolut politicos cu fosta lor culegătoare-pe-computer plus cui-în-cap, dar Tanya îşi dădea seama că se întreba când avea să se ia la harţă cu chelnerul pentru mâncare. Când devenise evident că Jasper Hamlyn îşi adora soţul, părerea Tanyei despre el făcuse un salt impetuos, deşi încă se mai întreba cum putuse un încuiat ca Doug să aibă norocul de a înhăţa o femeie atât de drăguţă ca Holly.

S-au văzut şi perechi mai ciudate, îşi aminti ea cu amărăciune.

– Nu ţi-a căzut bine peştele? o întrebă pe Holly.

Femeia dădu din cap, apăsându-şi prosopul umezit pe buze. Reuşi să-şi stăpânească un val de greaţă.

– Credeam că n-o să am probleme înseara asta.

– Probleme...?

Tanya stătu pe gânduri un moment, apoi se prinse.

– Greţuri matinale?

– Mantinale, de după-amiază şi de seară, mai bine zis.

Zâmbind, Tanya o strânse de umăr.

– Felicitări. Cred...

– A, este cu siguranţă un motiv de bucurie...

Holly închise ochii, în timp ce o străbătea un nou val de greaţă.

– Cred...

Tanya zâmbi înţelegător.

– Presupun că eşti abia la începutul sarcinii.

– Patru săptămâni. N-am spus la masă, fiindcă Doug încă nu vrea să anunţ pe nimeni din afara familiei.

Deschise un robinet, pentru a-şi răcori încheieturile mâinilor, aruncându-i Tanyei o privire sfioasă.

– Cred că vrea să rămână secretul nostru cât mai mult timp posibil.

Cumva, Tanya nu şi-l putea imagina pe înţepatul de Doug Brubeck având în ochi aceeaşi lumină drăgăstoasă ca Jake, când dorea ceva deosebit. Desigur, cu câteva luni în urmă, nu şi-ar fi putut închipui nici nenumăratele culori ale lui Jake Carlisle. Doug avea câteva caracteristici fermecătoare, deşi bine ascunse, care o atrăgeau pe Holly.

– Ce frumos din partea lui, comentă Tanya.

– Aşa cred.

Holly o privi în oglindă.

– Nu eşti aşa cum m-am aşteptat, îi spuse ea cu sinceritate.

Tanya se rezemă de lavabou.

– Nici tu.

– Doug mi-a dat impresia că ai fi fost... mai aparte, explică Holly cu un zâmbet jenat. Te găsesc drăguţă. Şi bună.

Se privi în oglindă, încercând să-şi aranjeze aureola de păr care refuza să cedeze.

– Poate e din cauza sarcinii, dar mă simt atât de şleampătă... Nu ca genul de soţie pe care ar trebui s-o aibă un partener într-o mare firmă de drept.

– Probabil hormonii ăştia ticăloşi sunt de vină. Arăţi fermecător. Sunt sigură că Doug e foarte mândru de tine, spuse sincer Tanya.

Holly îi aruncă o privire.

– Ştii despre fuziune, nu-i aşa?

– Jake nu mi-a spus prea multe, dar sunt informată în general.

Dintr-o dată, îşi dădu seama cât de *puţin* vorbea Jake despre fuziune. Abia dacă o menţionase, din seara aceea în apartamentul ei.

– Serios?

Holly părea surprinsă.

– Eu am impresia că Doug numai despre asta poate vorbi. I-am interzis cu stricteţe să aducă vorba şi astă seară. Când începe, nu-l mai opreşte nimeni.

– Mă rog, s-a conformat de minune, remarcă fără ironie Tanya.

– Seara încă nu s-a terminat, deplică Holly, retuşându-şi machiajul. Cred că sunt gata.

– Sigur?

Holly îşi închise poşeta.

– Îmi vine, îmi trece, aşa că nu pot garanta nimic, dar n-am mai avut nici un val puternic de greaţă în ultimele cinci minute. Nu cred că pot pretinde mai mult.

Tanya chicoti, strângând-o uşor de umeri.

– Şi gândeşte-te doar: mult a fost, puţin a rămas – numai opt luni...

Holly gemu.

* * *

Jake şi Doug se ridicară în acelaşi timp, când cele două femei reveniră la masă.

– Te simţi bine, iubito? întrebă Doug, îngrijorat. N-ar fi mai bine să mergem acasă?

Holly îi strânse afectuos mâna.

– Mi-e... mai bine. N-am nici un motiv să scurtez seara.

– Ţi-e rău? întrebă Jake.

Cu o scurtă privire spre Doug, Holly răspunse:

– N-am nimic incurabil, Jake. Sunt însărcinată.

Chipul lui Jake deveni o mască a uimirii, apoi zâmbi încântat.

– Dar e o veste extraordinară!

Îi strânse mâna partenerului său, peste asă. Doug zâmbi, părând mai tânăr cu câţiva ani.

Îi următoarele câteva minute, discutară despre termene, medici şi metode de naştere. Pe sub masă, Tanya îl simţi pe Jake căutându-i mâna. Îi întâlni privirea – era caldă şi iubitoare. *Se gândeşte la noi,* îşi spuse ea. *Se gândeşte la noi doi împreună, şi la viitorii noştri copii.*

Tanya simţi că bărbia îi tremura uşor şi, profitând că toţi erau atenţi la Holly, coborî privirea, încercând să-ţi învingă valul de emoţie.

– Nici nu mă mir că ai fost nervos, Doug, îi risipi şirul gândurilor comentariul lui Jake. Ar fi trebuit să-mi spui.

– Am fost nervos? se încruntă gânditor Doug.

– N-are nici o legătură cu copilul, Jake, interveni Holly pe un ton drăgăstos-tachinător. Credeam că-l cunoşti pe Doug, de-acum. Nu mai doarme nopţile din cauza fuziunii ăleia.

Doug aruncă o privire scurtă spre Jake, apoi îi zâmbi crispat spţiei sale.

– Parcă spuneai că, dacă aduc vorba aici despre asta, n-am să-mi văd niciodată primul născut.

– Chiar aşa am spus! exclamă Holly, râzând surprinsă. Dumnezeule, acum m-au apucat şi pe *mine* fixaţiile!

Râseră cu toţii.

– În câteva săptămâni o să se termine, o consolă Jake. De bine, de rău...

– Vreau doar să rezist la petrecerea de la Ken Ingram, spuse Holly, privind-o pe Tanya cu speranţă. Vii şi tu, nu-i aşa? Trebuie să vii!

Tanya deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet. Văzu schimbul de priviri dintre Jake şi Doug. Priviri care-i spuneau că nici unul dintre ei nu dorea să discute în faţa ei despre fuziune. O străbătu un val de emoţie, deznădejde şi descurajare.

– Mă... mă tem că nu ştiu nimic, Holly, murmură ea în cele din urmă.

Holly îl privi nedumerită pe Jake.

– Credeam că Jake te-a şi invitat...

Deodată, avu o revelaţie.

– O, iertaţi-mă! Am uitat de procesul în care ai fost implicată...

Şi continuă cu însufleţirea şi nepăsarea cuiva care nu cunoştea pe deplin situaţia:

– Dar acum s-a terminat totul, nu-i aşa, Jake?

– În ce mă priveşte pe mine, da, răspunse Jake, aruncând încă o privire semnificativă spre Doug.

Holly zâmbi radios.

– Perfect. Acum mă simt mult mai bine, când ştiu că va veni şi Tanya.

Păcat că sentimentul nu e reciproc, îşi spuse Tanya, privind în jurul mesei. Se întreba ce argumente pregătise Jake Carlisle, Esquire, pentru acel caz.

* * *

Spre bucuria lui Jake, îşi petreceau seara de sâmbătă acasă la el, unde se puteau complace în toate jocurile şi capriciile.

Şi aveau destule idei.

Puse pe pat geanta cu lucrurile Tanyei pentru noapte, privind-o cum îşi scotea pantofii.

– Am programat filtrul de cafea pentru ora nouă, spuse el. Corespunde cu aprobrea ta, O, Adoratoare a Cafelei Delicioase?

Gura Tanyei se arcui într-un uşor zâmbet.

– La nouă e perfect.

Jake ocoli patul, până lângă ea.

– Să te-ajut la fermoarul ăsta?

– Ăă... cred că da.

Îi trase fermoarul în jos, dezvăluind o fâşie din spatele ei. Încă nu se obişnuise cu faptul că nu avea nevoie de sutien. Îi prilejuia o surpriză încântătoare, ori de câte ori o dezbrăca. Şi-l făcea să se excite de-o jumătate de duzină de ori pe zi, numai gândindu-se.

Mâna lui coborî şi mai jos, pe şale, în adâncitura taliei.

– De ce eşti atât de tăcută, îngerul meu? o întrebă.

Tanya se întoarse spre el.

– Scena din seara asta ţi s-a părut la fel de stranie ca mie, Jake?

– Stranie, nu, răspunse el pe un ton firesc. Tensionată, dar, dar nu mai mult decât mă aşteptasem. Pe lângă că tu şi Doug v-aţi pândit jumătate din seară ca doi cotoi, toată lumea a părut să se simtă bine.

Îi frecă braţele cu mâinile.

– Dacă te referi la fuziune şi la petrecerea lui Ken Ingram, îmi pare rău. Voiam să-ţi vorbesc despre asta.

– Dar ceva te-a reţinut, nu-i apa, Jake? întrebă ea, privindu-l cu ochi mari.

După un moment de ezitare, Jake dădu din cap.

Tanya făcu un pas înapoi, desprinzându-se din mâinile lui.

– De ce nu-mi vorbeşti despre fuziune? Abia dacă ai menţionat-o, iar Holly a spus că Doug e obsedat de ea.

– Fuziunea înseamnă mai mult pentru Doug decât pentru mine.

– Dar trebuie să însemne ceva şi pentru tine. Şi totuşi, nu vorbeşti despre ea.

Coborî privirea.

– Din cauza mea, aşa-i?

– Da, dar...

– Am văzut schimburile voastre de priviri la cină. Nici unul dintre voi nu voia să aducă vorba despre fuziune în faţa mea.

Îşi strânse trupul cu braţele.

– Ascultă, Jake, ştiu că ai vrut ca Doug să mă vadă pe mine, cea "adevărată", un concept pe care nu-s sigură că l-a descifrat vreodată cineva. Dar i-am făcut recent, lui şi lui Ken Ingram, o impresie care va fi greu să se schimbe. Nu-mi cer iertare pentru ceea ce-am făcut, dar aş fi o idioată să cred că nu va afecta relaţiile tale cu noua firmă.

Ridică din umeri, iar un umăr al rochiei descheiate îi alunecă pe braţ.

– Îţi spun asta numai ca să nu consideri că eşti obligat să ne aduni pe toţi la un loc, ca şi cum am fi o familie numeroasă şi fericită.

Făcu un gest de lehamite, înainte de a-şi prinde din nou braţul.

– Oricum, nici nu vreau să vin. Toţi avocaţii ăia constipaţi şi aperitivele insipide... Toată ambianţa aia de scotch cu gheaţă mă oboseşte îngrozitor.

– Ştiu că pare plicticos...

– Şi-n plus, probabil Ken şi cu mine ne-am apucat să depănăm amintiri despre procesul pentru WordGo şi toţi mi-ar purta pică pentru că monopolizez atenţia gazdei.

Făcu o mutră dezgustată.

– Nu. Ia pe altcineva, cineva care-i cunoaşte pe Doug şi Holly. Nu vrea decât să aibă pe cineva familiar în apropiere. Nu e neapărată nevoie să fiu eu.

Jake înălţă sprâncenele cu interes.

– Şi pe cine-ai propune să iau?

Tanya ridică iar din umeri. Îi căzu şi celălalt umăr al rochiei, iar acum nu i-o mai susţineau decât braţele încrucişate pe piept.

– Eşti un om inventiv. Trebuie să ai pe cineva în minte, dacă tot nu intenţionai să mă inviţi pe mine.

Îşi înfipse dinţii în buza de jos şi se răsuci în altă direcţie.

– Tanya.

Jake făcu un pas spre ea, dar n-o atinse.

– Nici eu nu m-am aşteptat să vrei să vii. De-asta nu ţi-am spus nimic înainte. Oricum intenţionam să te invit, dar am vrut ca mai întâi să te cunoască Doug.

Nevoia de a o încuraja era puternică, trebuia să-şi ţină mâinile în buzunare cu forţa, ca să n-o mângâie.

– E parteneurl meu. În materie de afaceri, are dreptul să-şi spună părerea...

– Iar astea sunt afaceri...

– *Dar,* continuă ferm Jake, nu-l voi lăsa niciodată să-mi influenţese viaţa personală. Dacă ţin atât de mult la tine încât să te doresc alături de mine, atunci nu-i rămâne decât să accepte.

– Jake, clătină ea încet din cap. De ce am senzaţia că încă nu înţelegi?

– Atunci, ajută-mă, Tanya. Ce anume nu înţeleg?

Tanya îşi ridică un umăr al rochiei, dar acesta alunecă din nou.

– După tot incidentul cu WordGo, am făcut mari eforturi pentru a reveni la normal. Relaţiile cu tatăl meu s-au ameliorat. M-am împăcat mai bine cu motivele şi amănuntele despărţirii de Cal. În ambele cazuri, regret pagubele, dar mi-am dat seama că făcusem ceea ce trebuia să fac – chiar dacă am întrecut măsura pe alocuri. Dar, Jake... Pur şi simplu mă ia cu fiori când mă gândesc la ceea ce-am spus la bara martorilor, în faţa lui Ken Ingram. L-am prejudiciat pe Cal, punând interesele mele pe primul plan. Era disputa lui, între el şi TechCom. Dar motivaţiile mele s-au încurcat cu ale lui şi şi m-am împiedicat să-l ajut.

Vocea îi coborî aproape până la şoaptă.

– Şi apoi, când am avut ocazia să examinez ceea ce se întâmplase cu viaţa mea, mi-am dat cuvântul ca întotdeauna, absolut întotdeauna, să fiu cinstită cu mine însămi. Nu ca mesageră biciclistă cu gura mare, nici ca fetiţă cuminte a lui tăticul. Şi nici, aşa cum am vrut să fiu în seara asta, ca însoţitoare perfectă a avocatului. Trebuie să-mi respect acest ideal.

– Ţi-am cerut eu să fii altfel decât eşti tu însăţi, Tanya?

– Nu. Dar nici nu s-a prea pus problema.

Întorcându-se spre el, îl privi cu tristeţe.

– Îmi dau seama ce se întâmplă, Jake. Începi să te gândeşti la noi. Împreună. Pentru totdeauna.

Jake se încruntă.

– Şi ai vreo obiecţie?

Expresia ei se îmblânzi.

– Te iubesc în fiecare zi din ce în ce mai mult. Nu te-aş minţi în legătură cu asta. Dar eşti partener de afaceri cu un om pe care-l respecţi enorm, care întâmplător consideră că e la limita legii să fiu lăsată liberă. Şi te gândeşti să te asociezi cu cineva care, duă toate probabilităţile, n-o să se bucure să ştie că o fostă B.A.B.S.-etă e noua lui parteneră.

– Dar asta s-a terminat, Tanya...

Spre marele meu regret... îşi dădu el seama. Ca mesageră pe bicicletă, Tanya Preston fusese mult mai apropiată de adevărata ei natură decât oricând.

– Eşti cea care eşti, Tanya. Şi te iubesc aşa cum eşti.

Cu blândeţe, îi trase marginile rochiei din nou peste umeri, ca să n-o mai vadă cum se tot lupta cu ele.

– Vreau să te duc cu mine la petrecerea lui Ken Ingram. Totuşi, dacă preferi să nu vii, am să te înţeleg.

Câteva clipe, Tanya nu spuse nimic.

– Pot să mă gândesc un timp, Jake?

Jake dădu din cap. Părea înfrântă. Ascunzându-şi cu grijă ezitarea din glas, o întrebă:

– Ai vrea să te duc acasă? Ai avut o seară obositoare.

Tanya şovăi din nou. Apoi, clătină încet din cap.

– Aş dori să rămân.

Decizia ei îl bucură.

– Şi eu aş vrea să rămâi.

Era încă gânditoare. Jake aştepta, privindu-i profilul.

– Şi trebuie să-ţi spun de ce, Jake, spuse ea în cele din urmă.

– Da?

– Nu fiindcă m-am hotărât să fac faţă problemelor, în loc de a fugi de ele... deşi este vorba şi de asta.

– Atunci, despre ce e vorba în primul rând?

– E vorba despre...

Scoase un mic pufnet de exasperare.

– E vorba de faptul că sunt o maşină sexuală atât de necugetată. Probabil că, şi dacă mi s-ar întâmpla toate catastrofele posibile, tot aş vrea să fac dragoste cu tine.

Se întoarse cu faţa spre el, iar Jake o luă în braţe.

– Aş fi... distrusă, Jake, dacă te-aş dezamăgi. Nu cred c-aş suporta să te uiţi la mine cum s-a uitat tatăl meu, cum s-a uitat şi Cal, de parcă i-aş fi sabotat anume, pe ei şi dorinţele lor.

– Şşşt, îngerule, asta n-o să se întâmple niciodată.

– Jake, scânci ea.

– Răbdare, îngerul meu... o linişti, culcându-se împreună cu ea pe pat.

Tanya îl privi cu ochi tulburi cum îşi plimba mâinile peste trupul ei, de la umăr până la coapsă, înainte de a se opri pe sân. De când se îngrăşase, sânii i se mai împliniseră. Jake ştia că lua anticoncepţionale, dar de întreba...

– E imposibil, murmură el, cu buzele pe pielea ei albă.

– Ce?

O sărută pe tâmplă.

– Mă gândeam doar...

Se întreba dacă îndrăznea s-o spună.

– Ce? întrebă din nou Tanya.

– Mă întreb...

îi atinse partea laterală a sânului cu buzele, spunând încet:

– Cum s-ar schimba trupul tău... sânii... dacă ai fi însărcinată.

Tanya nu se retrase, nu înţepeni, aşa cum se temuse el. În schimb, îşi puse uşor mâna pe părul lui.

– Îţi doreşti copii, Jake? întrebă ea încet.

Ce întrebare!

Trase adânc aer în piept, cu obrazul lipit de sânul ei.

– Cred că unul sau doi n-ar fi tocmai răi...

Inima ei bătea sub urechea lui.

– Doi m-ar tenta şi pe mine.

– Atunci, e perfect.

Mâna ei continuă să-i mângâie părul câteva momente, înainte de a-l trage uşor.

– Fă dragoste cu mine, Jake, îi şopti.

Iar când îşi găsiră eliberarea, păru atât de intensă, atât de puternică, încât Jake avea senzaţia că era axa lumii, rotindu-se în centrul a tot ceea ce exista.

Capitolul 10

Tanya nu se grăbi să se hotărască dacă voia sau nu să se ducă la petrecere. Jake era prea important pentru ea ca să nu ştie cu ce anume se confrunta şi de ce.

Se duse la bibliotecă şi adună toate articolele din presă despre Dyer, Ingram şi Peltz pe care le putu găsi. Cu cât ştia mai multe despre firmă, cu atât mai bine. Totuşi, departe de a-şi potoli neliniştile, cu cât scormonea mai adânc, cu atât devenea mai agitată.

– Putere, bani *şi* prestigiu, mormăi ea într-o seară, în timp ce stătea pe canapea, studiind articolele pe care le xeroxase. Cea mai clară triplă-ameninţare pe care-am văzut-o vreodată.

Jake ridică privirea de pe informarea pe care o revizuia.

– Poftim.

Tanya îşi întinse picioarele strânse sub trup.

– Ce v-a făcut să luaţi decizia de a fuziona cu firma lui Ken Ingram?

Jake ridică din umeri.

– Diverşi factori. Unu la mână, ne-au propuse să ne gândim la o fuziune, iar pe o firmă majoră n-o refuzi cu una, cu două. Pe lângă asta, bazele noastre de clienţi se suprapun.

Îşi scoase ochelarii, împungându-şi obrazul cu marginea ramei.

– Ştii, încă nu suntem siguri că vom fuziona.

Personal, Tanya considera că aşa ar fi fost cel mai bine, dar ştia că încă nu cunoştea toate datele, nici nu avea cea mai obiectivă opinie despre Ken Ingram.

– Dar de ce n-aţi mai face-o, când aţi ajuns atât de departe?

– Nu ştiu...

Jake era gânditor.

– Încerc să mă gândesc la un motiv, însă până acum n-am găsit nici unul.

Surprinsă, Tanya ridică ochii. Crezuse că şi Jake era la fel de hotărât să fuzioneze ca Doug. Deşi, după cum îşi amintea să-i menţionase lui Holly, Jake nu manifestase niciodată acelaşi entuziasm ca partenerul lui.

– *Vrei* ca fuziunea asta să aibă loc, Jake? îl întrebă, temându-se de răspuns.

– Nu vreau decât ce e mai bine pentru firma noastră. Doug mai are acum pe cap şi viitoarea naştere a copilului. N-am murit niciodată de foame, dat baza unei firme mari ne oferă mai multă siguranţă.

O privi curios.

– De ce-mi pui toate întrebările astea, îngerul meu?

– M-am documentat cât de cât despre Dyer şi Ingram.

Un moment, Tanya studie hârtiile pe care le avea în mâini. Pentru a suta oară, vru să-i spună lui Jake că nu putea veni la petrecere. Simţea că Jake ignora complicaţiile potenţiale ale situaţiei. Integrarea într-o firmă de drept foarte puternică însemna ca Jake şi Doug să cumpere un stil de viaţă carierist, care includea şi elemente familiale convenabile. O soţie nepotrivită putea provoca destule pagube pentru a limita perspectivele unui partener în cadrul firmei. Iar din câte citise Tanya, Ken Ingram avea

destulă putere pentru a face mai mult, dacă-şi punea în cap. Îl privi pe Jake şi ştiu că exista posibilitatea ca ea să-i aducă asemenea necazuri.

– M-am hotărât, spuse dintr-o dată. Nu vin la petrecere.

– Parcă aproape te hotărâseşi să vii.

– Mda, bine...

Coborî privirea, căutând o scuză.

– Invoc Al Cincilea Amendament, Codicilul 1A. Ştii, prerogativele femeii.

Jake îşi puse hârtiile deoparte.

– Ţi-am spus că ţi-aş respecta dorinţele, Tanya, spuse el cu răbdare. Dar aş dori să ştiu ce motive stau la baza deciziei tale.

Tanya se foi în loc, stânjenită. Când îi vorbea logic şi răbdător, ştia că nu mai avea nici o şansă. Şi *ştia,* în adâncul sufletului, că prezenţa ei la petrecerea lui Ken Ingram ar fi fost o greşeală. Punct.

– Cred că n-am ştiut ce ştab mare e Ken Ingram. Jake, dacă la petrecerea aia se produce vreun incident, rezultatul s-ar putea să fie mai complicat decât o simplă contramandare a fuziunii.

Îl privi, cu presentimentul rău tot mai puternic în piept.

Jake întinse o mână şi o atinse.

– Nu te pot răni decât cei cărora le acorzi puterea de a o face.

Tanya făcu un gest nervos, iritată că Jake îi reducea obiecţiile la platitudini simpliste.

– Eşti nerealist, Jake.

– Nu-i adevărat, aşa am descoperit că pot să-mi trăiesc viaţa şi să am linişte.

O strânse de gleznă.

– Ar trebui să ştii şi tu asta, Tanya. Când ai plecat de la WordGo, ai făcut ceea ce trebuia să faci, chiar cu riscul de a-i pierde pe cei la care ţineai.

Iar dacă fac a doua oară acelaşi lucru îmi va fi mai uşor? se întrebă ea.

– A fost altceva, Jake. Acum e vorba de tine. Însemni... incomparabil mai mult.

Îl privi rugător.

– Nu vreau să fiu lacuna din logica ta.

Jake zâmbi, trăgând-o de gleznă până o aduse lângă el, şi o cuprinse în braţe.

– Atunci, nu fi. Fii esenţa ei. Fii motivul pentru care viaţa mea e atât de fericită în acest moment.

Îi ridică bărbia şi o sărută.

– Spune-mi că vei veni cu mine, Tanya.

Inima ei îşi începu obişnuita topire, la vederea expresiei din ochii lui cenuşii. Părea hotărât să-şi demonstreze iubirea şi loialitatea, şi pentru asta îl iubea cu atât mai mult. Cumva, trebuia să găsească în sine însăşi puterea de a-i arăta aceeaşi loialitate şi încredere.

Dar, când stătea să se gândească, inima i se oprea în gât, aproape tăindu-i respiraţia. Ridică privirea spre el. Îi văzu în ochi o adoraţie totală.

– Bine, Jake. Am să vin. Dar să nu spui că nu te-am prevenit.

Jake chicoti.

– Am citit toate instrucţiunile cu care te-am primit şi sunt dispus să-mi asum riscul.

* * *

Centrala Intimidării, îşi spuse Tanya, când intră cu Jake în casa din Seacliff a lui Ken Ingram. Numai foaierul era atât de impunător, încât până şi Godzilla s-ar fi ghemuit într-un colţ, cu coada-ntre picioare. Pereţii se înălţau cale de opt metri până în tavan, pe care era pictat o frescă elaborată, cu mai mulţi heruvimi decât pe bolta Capelei Sixtine. Tanya se întoarse spre Holly, care intrase în urma lor, la braţul soţului ei.

– Pariez că-i un iad să faci curăţenie-n casa asta, murmură ea.

Ochii albaştri şi rotunzi ai lui Holly erau enormi. Tanya se întrebă dacă Holly ştia că majoritatea banilor lui Ken Ingram proveneau de la familia soţiei lui. Totuşi, colţurile ochilor lui Holly se încreţiră de amuzament nervos la auzul comentariului Tanyei.

– Aş avea nevoie de-o prăjină pentru culesul fructelor ca să dau jos pânzele de păianjeni din colţurile alea, şopti ea cu un chicotit.

Doug se încruntă la ea, iar Holly îi aruncă o privire de scuză.

– Iartă-mă, iubitule, spuse ea. Cred că-s puţin cam încordată.

După o scurtă ezitare, Doug o strânse uşor de braţ.

– Sigur te simţi în stare? întrebă el. N-ai greţuri, nu-i aşa?

– Toată ziua am mâncat crochete şi-am băut sifon, răspunse Holly. Dcă mi se face rău în rău în în seara asta, nu va fi din cauza sarcinii, ci pentru că mi-e o frică de moarte.

Doug zâmbi, părând şi el cam nervos.

– Aminteşte-ţi numai să zâmbeşti şi să fii prietenoasă, şi-o să fie bine.

Tanya ridică din sprâncene, când Doug îi aruncă o privire care spunea: *Şi-i valabil şi pentru tine, domnişoară!* Se întrebă pentru a zecea oară ce găsiseră Holly şi Jake la încorsetatul de Doug Brubeck.

Fură introduşi într-o cameră mare, unde vreo douăzeci şi ceva de oameni conversau pe tonuri civilizate. Pe pereţi se înşirau tomuri impresionante, toate legate în piele şi probabil pline numai de cele mai profunde subiecte.

Biblioteca, evident. Tanya se întrebă dacă la capătul vreunui coridor pândea şi o seră, împreună cu Salonul Mare şi Camera de Epocă.

– Gata? întrebă Jake, smulgând-o din gânduri.

Ridică privirea spre el.

– Pentru ce?

– Pentru domnul şi doamna Kenneth Ingram.

Înainte ca Tanya să se întoarcă, cei doi ajunseră în faţa lor. Carolyn Ingram întinse o mână moleşită care părea îngreunată de piatra enormă de pe deget.

– Tanya Preston, nu-i aşa? Mă bucur că ai putut să vii.

Bătu din gene, privind-o cu un interes bovin. Tanya îşi dădu seama că era contrariată.

Carolyn Ingram părea să fie una dintre acele femei care regretă atât de mult că

nu s-au născut frumoase, încât cheltuiesc averi întregi pentru a redefini ceea ce natura n-a găsit de cuviinţă să le acorde. Prin urmare, era perfectă ca un manechin şi avea o personalitate la fel de casantă. Şi tot nu era frumoasă, în adevăratul sens al cuvântului. *Păcat,* îşi spuse Tanya. O singură scânteie în ochii acelei femei, un zâmbet cu adevărat calm, ar fi rezolvat ceea ce nu reuşiseră mii de dolari.

– Sunt foarte încântată de cunoştinţă, răspunse dulce Tanya imaginându-şi-o pe Carolyn Ingram într-o lenjerie de corp scumpă dar utilitară, cu care să-şi ademenească soţul şi ochii lui devoratori.

...Care, în acel moment, o devorau pe Tanya. Fata deveni rigid, dându-şi seama că aşteptase acel moment cu mai multă oroare decât ar fi părut vreodată posibil. *Boxeriboxeriboxeri,* îşi spuse ea disperată, punându-şi în funcţiune mecanismul de stimulare a încrederii în sine. *Chiloţi de boxer cu crosuleţe de golf pe ei.*

Ken Ingram îi apucă strâns mâna.

– Tanya Preston? Ne-am mai cunoscut? întrebă el, cu o lucire de fiară în ochi.

– Tanya a fost implicată în procesul WordGo, răspunse în locul ei Jake, pe cel mai firesc ton; braţul cu care o ţinea de mijloc anunţa că n-avea s-o lase să se scufunde, iar în acel moment Tanya simţi că-l iubea la nebunie. A depus mărturie din partea reclamanţilor.

Ochii lui Ken se luminară în semn de recunoaştere, înainte de a se îndrepta spre părul ei.

– A, da. Interesant proces, nu-i aşa?

Îi aruncă lui Jake o privire de partener superior care spunea: *Tentantă bucăţică, amice Cal, da' său că nu merge la o recepţie de afaceri.*

Jake îi susţinu calm privirea. Tanya observă o comunicare tăcută între ei, aproape ca un duel al voinţelor. În mod uluitor, Ken ridică din umeri, a consimţire morocănoasă dar părând şi să afirme că orice om avea dreptul la capriciile lui. Tanya îşi aminti că citise recent un articol despre o victorie a lui Jake împotriva lui Ken Ingram, în instanţă. Deodată, îşi dădu seama de ce-l dorea Ken pe Jake în tabăra lui, nu de cealaltă parte a fileului.

Pe rând, Tanya le fu prezentată mai multor oameni despre care citise. Femeile erau nişte clone ale lui Carolyn Ingram, iar bărbaţii, prozeliţi ai monumentalului ei soţ. Tanya îl cunoscu pe bătrânul Pete Dyer, titularul cam senil şi penibil al firmei. Acesta o bătu pe fund la bufet, iar Tanya se răzbună discret scăpându-i pâté pe mânecă. Nu-i ardea deloc să şi-l închipuie pe Moş Pete în budigăi, ba chiar trebuia să facă eforturi pentru a scăpa de imginile groteşti care o urmăreau.

Făcu cunoştinţă cu John Peltz şi buna doamnă Vanessa Peltz. *Nimic utilitar la lenjeria dumneaei,* îşi spuse răutăcios Tanya. Vanessa avea o senzualitate felină, indiferentă dar atentă, pentru care Carolyn Ingram ar fi fost în stare s-o mănânce de vie. Tanya îşi petrecu aproape toată seara încercând să nu arate ca o trufanda, convinsă că era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Numai dacă şi Holly ar fi fost de aceeaşi părere. Dar Holly părea tot mai pierdută, iar Tanya n-avea cum s-o ajute. Îşi dăduse seama rapid că femeile le priveau pe amândouă cu cel mai deplin dispreţ. Ori de câte ori una din ele încerca să intre în

câte o conversaţie, una dintre femei îşi amintea că avea ceva de făcut, alta trebuia să salute pe cineva, până când Holly sau Tanya rămâneau singure.

Văzând cât de dificil îi era lui Holly, Tanya încerca să rămână aproape de ea, dar de fiecare dată Doug apărea prompt şi-şi îndepărta soţia de Tanya. Îşi dădu seama că erau ca două cloşti care se ciondănesc pentru acelaşi pui. *Auzi, Brubeck,* îi venea să spună, *nu-s eu aia de care trebuie s-o fereşti.* În sfârşit, Tanya se resemnă s-o observe pe Holly din partea opusă a încăperii, şi tocmai îşi lungea gâtul într-un Holly-control periodic, când Jake apăru din spatele ei.

– Cauţi pe cineva? îi murmură el la ureche, mângâindu-i pe furiş locul râvnit de Pete Dyer.

Tanya tresări şi se întoarse, aproape vărsându-şi vinul.

– Jake! râse ea uşurată. Dumnezeule, puţin a lipsit să porţi pe tine cabernetul ăsta delicios.

– Merge... declară el. Dar numai dacă-l lingi tu de pe mine.

Îl privi mustrător, dar temperându-şi expresia cu un zâmbet.

– Cred că eşti la fel de plictisit ca mine, altfel n-ai veni cu bancuri de-astea.

– Sunt terminat, mărturisi el, mângâind-o pe obraz. Iar tu pari obosită, adăugă cu regret. Cred că putem începe să scoatem sunetele de plecare peste vreo jumătate de oră. Mai poţi să rezişti până atunci?

– Am să mă descurc, îi promise ea. Deci, cum e, am făcut act de prezenţă cu succes?

Când Jake nu-i răspunse imediat, îl privi mai atentă. Privirea lui scruta încăperea, pe gânduri.

– Cu destul succes...

Apoi o privi, cu ochii dintr-o dată tulburaţi.

– N-o să se amelioreze cu nimic, aşa-i, Tanya? o întrebă el pe neaşteptate.

– Ce anume?

– Îmi dau seama prin ce treci. Toată seara asta... e complet aiurea.

Tanya îl privi cu ochi mari.

– C-ce vrei să spui?

– Nu trebuia să te aduc aici.

Ochii lui cenuşii erau trişti.

– În veci n-o să meargă. Nu ştiu de ce-am crezut că s-ar putea. Îmi pare rău, îngerule.

Tanya se agăţă de braţul lui, având senzaţia că-i fugea pământul de sub picioare. *E complet aiurea... În veci n-o să meargă....*

De ce-şi îngăduise să fie de altă părere?

– Jake, spuse ea cu voce slabă.

Voia să-i explice. Dar cuvintele refuzu să se formeze, iar Jake, cu fălcile strânse şi ochii cenuşii dintr-o dată hotărâţi, părea refractar la orice explicaţii.

– J... Jake... încercă ea din nou.

Nu păru s-o audă.

– Trebuie să-l găsesc pe Doug, spuse el insistent, căutându-şi din ochi

partenerul.

Ca la un semnal, Doug apăru lângă ei.

– N-aţi văzut-o pe Holly?

– Recent, nu. Ascultă, Doug...

Doug înjură.

– Sper că nu i-au venit iar nenorocitele alea de greţuri matinale!

– Probabil a ieşit pe terasă ca să ia puţin aer, spuse Jake.

– M-am uitat, şi nu-i acolo.

Doug îşi trecu degetele prin păr.

Părea atât de îngrijorat, încât Tanya îi puse o mână pe braţ.

– Atunci, s-o căutăm.

– Casa asta-i mare ca un hotel. Ar putea trece o săptămână până s-o găsim.

– Sus e un salonaş unde ne-am lăsat mantourile. Poate e acolo.

Tanya o găsi pe Holly în baia de lângă micul salon. Era palidă-verzuie şi cu ochii injectaţi, ca şi cum ar fi plâns.

– O, Tanya, spuse ea cu voce nesigură, când o văzu în oglindă. De trei săptămâni nu mi-a mai fost atât de rău.

Tanya luă imedit un prosop alb imaculat, tivit de pomană cu dantelă, şi-l înmuie în apă rece. Îl stoarse şi şterse faţa înfierbântată a lui Holly.

– Probabil toţi se-ntreabă unde sunt, şi când voi coborî au să seuite l mine.

O privi pe Tanya nefericită, cu lacrimi de frustrare în ochi.

– Of, Tanya, nu mă mai pot întoarce acolo. Toate sunt aşa de nepoliticoase, iar Doug...

Închise ochii. Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

– Va fi atât de dezamăgit...

– Nu-ţi face griji pentru harpiile alea, o linişti Tanya. Doug e foarte îngriorat pentru tine. M-a trimit să te caut.

– Serios? E un om aşa de scump, când ajungi să-l cunoşti... adăugă Holly, parcă citindu-i Tanyei gândurile.

Tanya mormăi ceva, apoi îi exmină părul şi faţa.

– Ascultă, am nişte fond de ten şi rimel în poşetă. Hai să te facem atât de prezentabilă cât să poţi ieşi pe uşă. Merg să-i găsesc pe Jake şi Doug, după cre ne scuzăm şi plecăm.

Holly dădu din cap şi începu să-şi şteargă petele de apă de pe fustă.

Tanya îşi adusese un şal verde şi, cu puţină ingeniozitate, îl puteau lega în jurul taliei lui Holly, pentru a ascunde petele. Intră în salonul unde şi-l lăsase.

– Arată ca un sac cu cartofi încins pe mijloc cu o sfoară.

Tanya încremeni.

– Dar, Vanessa dragă, rochia i se potriveşte perfect cu părul. Cred că face furori în suburbii.

Un râs veninos se auzi de pe terasă, prin fereastra deschisă.

– Drept să-ţi spun, nici nu mă aşteptam la altceva. Da' cealaltă... Cum o cheamă?

– Tanya.

– Aşa, Tanya. Mă-ntreb dacă s-a gândit cineva să-i spună că stilul unisex a ieşit din modă de câteva zeci de ani.

– Am auzit că revine, ştii...

– Unde? La Budapesta?

Râseră din nou. Cu o senzaţie de greaţă, Tanya îşi dădu seama că ferestra salonului se afla exact deasupra terasei. Iar era şi Holly erau bârfite de nimeni altele decât Crolyn Ingram şi Vanessa Peltz.

– Ştii că a fost mesageră pe bicicletă?

– Nu vorbi!

– Serios! Şi avea un păr ca... Of, cum a spus Ken? Ca o claie de fân iridiscentă, aşa a zis.

Vanessa Peltz râse.

– E uluitor de ce-s în stare unele ca să atragă atenţia asupra lor.

– Crede-mă, Ken n-o să aştepte mult până să-i spună lui Jake Carlisle ce părere are despre mica lui diversiune. Cine ştie ce mai coace acum. Un tatuaj, poate.

Neputând să mai suporte, Tanya se apropie de fereastră ca s-o închidă. O clipă, însă, ezită, cu mâna pe pervaz. Ce frumos ar fi fost să umple cu apă rece coşul de hârtii din colţ şi să li-l toarne amândurora în cap, peste coafurile lor indestructibile! *Câlţii de şters pe jos sunt la modă, doamnelor? Şi vă vin atât de bine la amândouă!*

Tanya se stăpâni. Nu i-ar fi folosit nimănui, numai ei. Îşi aminti comentariul lui Jake şi regretul cu care o privise. Ştia că, fie şi fără păr blond, atitudinea şi hainele ei ar fi împiedicat-o să se integreze vreodată în lumea lui.

Un sunet din spatele ei îi atrase atenţia şi, întorcându-se, o văzu pe Holly în uşă. După expresia ei, îşi dădu seama că auzise aproape tot.

Trase adânc aer în piept.

– Nişte caţe invidiose, spuse ea. Cine le-o fi pus pe astea în vârful Piramidei Eltoniene?

– O, Tanya, răspunse Holly. Zău că părerea lor nu contează.

– Ba mă tem căda.

Pe faţa lui Holly apăru o umbră de regret.

– Nu face asta, spuse ea pe neaşteptate.

– Ce să nu fac?

– Nu le da satisfacţia de a crede că te pot lovi. Cine are nevoie de ele?

Tanya zâmbi trist.

– Doug şi Jake, dacă se unesc cu firma asta.

– Dacă o fac, nu vor şti cum am fost tratate astă seară. Trebuie să le spunem.

– Holly. Doug şi Jake ştiu.

Se priviră câteva clipe.

– Ce facem, Tanya? întrebă Holly într-un târziu.

– Unde-i o gaură de şarpe în care să te-ascunzi când ai nevoie? încercă Tanya o glumă.

Neştiind ce să facă, nici cum, Tanya se hotărî dintr-o dată să-l păstreze pe Jake.

Cu orice preţ. Trebuia să existe o cale.

Traversă camera şi o îmbrăţişă pe Holly, simţindu-se mai stăpână pe viaţa ei decât oricând, în ultimele câteva luni. Apoi o luă de umeri şi o privi în ochi.

– Cinci minute. Apoi, totul se va sfârşi.

Holly dădu din cap cu curaj, în timp ce Tanya ieşea din cameră.

Capitolul 11

– Aici erai, iubito! exclamă mieros Carolyn Ingram. Ne întrebmunde-ai dispărut.

Vanessa Peltz stătea lângă ea.

Tanya încercă să nu se retragă de sub atingerea lui Carolyn. *Ospitalitatea ta-i aşa de sinceră, că biata-mi inimioară nu poate s-o-ndure, şi-a trebuit să mă pitulez undeva să-mi trag respiraţia,* fu ea cât pe ce să răspundă.

– A trebuit să-mi pudrez nasul, mormăi, încercând să scape.

– Fireşte. Draga de Holly se simte mai bine?

– Holly? Ăă, da, se simte bine...

Tanya se întrerupse, privind-o pe cealaltă. De unde ştia că lui Holly îi fusese rău? Doar dacă...

Carolyn Ingram ştia că Tanya şi Holly fuseseră sus, putând-o auzi pe ea şi pe Vanessa. Dacă intenţionat spuseseră acele lucruri, ştiind cât rău le puteau face...

Vederea Tanyei se împăienjeni. Prin minte i se fugăreau zeci de replici tăioase cu care să le pună pe acele două femei la punct. Dar peste ele se suprapuneau alte voci. A tatălui ei, a lui Cal, a lui Holly, a lui Doug... Şi lui Jake. Jake, care o iubea aşa cum era. *Orice-ar fi fost.*

Jake, şi eu te iubesc. Se agăţă de acest gând – dar în timp ce le privea pe cele două femei, simţi că se îneca, avea nevoie de aer... *O, Doamne, avea nevoie de Jake...*

Auzindu-şi numele, Jake se întorse. Dar în spatele lui nu era nimeni. Scrută nedumerit mulţimea cu privirea şi o văzu pe Tanya. Ea, însă, nu se uita la el. Vorbea cu Carolyn şi Vaness. Numai că, observă el la o privire mai atentă, de fapt nu vorbea. Stătea numai lângă ele, iar expresia de pe faţa ei...

Jake se întoarse spre grupul de bărbaţi.

– Deci, am terminat, Ken? întrebă el.

– Da, dădu din cap Ken, îngândurat. Îmi pare rău că n-a ieşit.

– Şi mie.

Răspunsul lui Jake era politicos, deşi nu regreta nimic. Îi aruncă o privire piezişă lui Doug, care arăta destul de amărât. Însă Doug n-ar fi acceptat decizia, dacă nu i-ar fi recunoscut logica. Şi, în ultimă instanţă, Holly însemn mai mult pentru el decât o mie de Dyeri, Ingrami şi Peltzi. "Slavă Domnului pentru seara asta!" era tot ce-şi putea spune Jake. Nimic n-ar fi putut clarifica mai bine lucrurile.

Se scuză. Abia aştepta să-i spună Tanyei. Cât îl mai duruse s-o vadă îndurând toate acele hărţuiri! Porni drept spre grupul de femei.

Când ajunse lângă Tanya, o luă de braţ. Întorcându-se spre el, Tanya îi aruncă o privire lipsită de expresie.

– Iertaţi-mă că vă întrerup, îi spuse Jake lui Carolyn, privind-o fix. Mă tem că Tanya şi cu mine trebuie să plecăm.

– Serios? se îmbufnă Carolyn, cu o făţărnicie evident. Ei, dar trebuie să ne mai revedem, după ce tu şi Doug veţi veni la firmă.

Zâmbi.

– Ne-a făcut atâta plăcere s-o cunoaştem pe neobişnuita ta prietenă!

Jake o simţi pe Tanya devenind ţeapănă. Dacă simţea un dezgust la fel de mare ca al lui, probabil o mânca palma să-i ardă una Carolynei în obrazul ei perfect. O strânse mai tare de braţ, privind spre Crolyne cu un zâmbet amuzat.

– Cam slabe şanse, teamă mi-e. Partenerul meu şi cu mine tocmai am vorbit cu soţul tău. Cu toţii am convenit că o fuziune n-ar fi... potrivită în momentul de faţă.

Privire Tanyei se repezi spre chipul lui, şocată. *Îmi pare rău, Jake... Îmi pare atât de rău...* păreau să spună ochii ei.

Imediat, Jake îşi dădu seama că se considera vinovată. *Nu tu eşti cauza,* încercă el să-i transmită telepatic.

Ochii ei erau înnebuniţi.

Ba da, ştiu că eu am fost.

Bine, tu ai fost, dar nu din motivul la care te gândeşti.

Expresia Tanyei nu se schimbă. Jake nu mai suporta gândul că se credea vinovată.

– Tanya, n-a fost...

– Vai, dar ce surpriză! exclamă Carolyn.

– Nu-i aşa? interveni Ken, apărând în spatele ei, cu aceeşi expresie gânditoare din urmă cu câteva momente. Am încercat să-i convingem pe Doug şi Jake să ni se alăture, dar se pare că preferă condiţiile în care lucrează acum.

Carolyn se holbă la el.

– Jake şi Doug au renunţat la fuziune? Nu... tu?

Ken ridică din umeri.

– Nu-i nici o crimă că s-au răzgândit. Oricum, şi pentru asta ne-am întâlnit acum aici.

Îi aruncă lui Jake o privire plină de respect. Cu toate apucăturile lui nesuferite, îşi spuse Jake, Ken era un bun avocat şi un şi mai bun om de afaceri.

Îi întinse mâna:

– Ne despărţim prieteni?

Ken i-o strânse.

– Absolut.

Apoi o privi pe Tanya.

– Eşti un bărbat norocos.

Tanya rămase cu gura căscată, iar Jake se bucură să vadă expresia de deznădejde dispărând din ochii ei. Carolyn părea gata să-şi strângă soţul de gât.

– Nu e vorba de nici un noroc, replică Jake, stăpânindu-şi un zâmbet ironic. Deşi, dacă *voi* veţi noroc, s-ar putea să vă invităm la nuntă.

Tanya îl privi cu aceeaşi uimire.

– *Nuntă?*

Jake îi zâmbi, întrebându-se totuşi dacă nu întrecuse măsura.

– Mă gândisem să facem o recemonie restrânsă... spuse el.

– Aşa...?

Tanya nu părea deloc mulţumită.

– Sau, mă rog, nici prea restrâsă, se avântă Jake înainte. Ar putea fi... medie.

Tanya nu răspundea. Deodată, Jake se simţi prost, la fel ca în ziua procesului cu WordGo. Ar fi trebuit să se gândească mai bine.

– În regulă, spuse el, dorindu-şi enorm să iasă mai repede de-acolo ca să-i poată explica totul Tanyei. Poate fi mare. Imensă. Cum vrei tu.

O luă de braţ, adresându-le celorlalţi un zâmbet de scuză.

– E puţin cam obosită...

– N-am nici o problemă! aproape că strigă Tanya.

Privi în jur, la cercul ospeţilor care se uitau la ei, surprinşi. Apoi se întoarse spre el, întrebându-l mai încet:

– Ce spuneai, Jake?

– Spuneam lucrul pe care ţi l-am spus de nenumărate ori. Ţi-l şi dovedesc, dacă trebuie.

– N-am vrut să renunţi la ceea ce doreai, numai pentru mine! insistă ea.

– Iar eu vreau să înţelegi că nu e vorba de asta. Fiindcă pe tine te doresc.

Ochii Tanyei se umplură de lacrimi. Coborî privirea, parcă încercând să se stăpânească, iar când ridică iar capul, în ochi îi strălucea o lumină diferită.

– O, Jake...!

El o cuprinse cu braţul.

– Mergem?

Observă expresia dezorientată a lui Carolyn Ingram. Ferocea Vanessa Peltz părea amuzată de deruta prietenei sle.

Se părea că şi Tanya descifrase similar sitruţia.

– Da, hai s-o-ntindem, spuse ea, imitând savuros intonaţi mieroasă a lui Carolyn Ingram.

Îi aruncă lui Jake o privire în care se recunoştea tot stilul ei rebel.

– Carolyn, Vanessa, a fost o seară încântătoare. Nu-mi amintesc când m-am mai distrat atât de interesant. Aţi fost atât de drăguţe că m-aţi invitat aici, dar cred că aş prefera să văd ţărăncile făcând cârnaţi, decât să mai petrec o seară în compania voastră. Noapte bună.

Carolyn Ingram dobândi o nuanţă de roşu foarte dezavantajosă. Soţul ei se întoarse dintr-o dată într-o parte, exminând peretele, ca şi cum acolo s-ar fi aflat ceva amuzant. Până şi calma şi stăpânita Vanessa Peltz părea buimăcită, de parcă ar fi fost prea aproape de o bombă în momentul exploziei. Jake se bucura că femeile simţiseră măcar puţin din gustul adevăratei Tanya Preston. Cea pe care o iubea atât de mult. Îl străbătu un val de mândrie.

Tanya ridică privirea spre el, cu o expresie absolut serioasă, dar colţul gurii i se arcui în sus. Jake avu inspiraţia s-o scoată repede din cameră. Abia după ce năvăliră afară pe uşa din faţă, izbucniră amândoi într-un râs cu hohote.

Holly şi Doug, pe care-i depăşiseră, ieşiră în urma lor. Holly chicotea, privind-o pe Tanya cu admiraţie. Doug părea surprins, dar nu nefericit.

– Bine le-a mai zis-o, Doug! comentă Jake, după ce-şi trase respiraţia.

Partenerul lui dădu din cap.

– Holly mi-a spus unele dintre lucrurile care s-au spus despre ea şi Tanya.

Îi aruncă Tanyei o privire de respect cam morocănos.

– Îţi mulţumesc c-ai ajutat-o, Tanya. Şi-ţi mulţumesc pentru... tot. Dar...

Făcu o strâmbătură comică.

– "Ţărănci care fac cârnaţi"? De unde-ţi vin în minte imaginile astea?

Tanya şi Jake izbucniră iar în râs.

– Cred că se impune o sticlă de şampanie! declară Jake pe neaşteptate.

– Mulţumesc, răspunse Doug, dar eu prefer s-o duc pe Holly acasă.

– Bine. Ne vedem mâine? mai întrebă Jake.

Doug zâmbi.

– În acelaşi loc, la aceeaşi oră.

– Am să te sun.

Holly se mai întoarse o dată spre Tanya şi Jake, în timpce Doug o conduce spre maşină:

– A, şi felicitări!

– Hai să mergem, murmură Jake.

Porniră amândoi pe alee, spre stradă. Nici unul nu spuse o vorbă, până ajunseră la maşină. Jake descuie portiera, dar Tanya nu intră.

– Ei ai de gând să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat acolo? Vreau să zic, am prins esenţialul, dar ai putea să mă pui la curent cu detaliile.

– Doug şi cu mine am contramandat fuziunea.

– De ce?

Jake îşi îndesă mâinile în buzunre.

– Era clar că treaba nu mergea bine. Doug şi cu mine eram trataţi în stilul "n-ajunge să fiţi recunoscători că intraţi în firma asta, ar trebui să vă târâţi în genunchi şi să nemulţumiţi că v-am dat o şansă".

– Dar Ken a spus că încercaseră să vă convingă pe amândoi să fuzionaţi.

Jake zâmbi răutăcios.

– A, voiau să pună mâna pe Carlisle şi Brubeck, nici vorbă. Cu cât iau mai mulţi oameni sub aripa lor, cu atât urcă mai sus în ierarhie.

Tanya se încruntă.

– Dar, Jake, tu şi Doug trebuie să fi cunoscut situaţia încă dinainte.

– Sigur, dar până în seara asta nu ne-am dat seama atât de precis ce-ar fi însemnat fuziunea. Şi habar n-aveam cum ar fi fost pentru tine şi Holly. Nu-s orb, şi nici Doug nu se – deşi s-ar putea să purtăm ochelari de cal uneori. Am văzut clar cum încercau să vă umilească.

Încet, clătină din cap.

– Nu meritas. Niciodată n-ar fi meritat. Trebuie să ştii asta.

Tanya coborî privirea, lovind cu vârful pantofului într-un cauciuc.

– Vrei să spui că aţi refuzat fuziunea din cauza mea şi a lui Holly?

– Parţial. Sau, în primul rând, dacă stau să mă gândesc. Mă credeai în stare să-ţi fac una ca asta, Tanya? Mă simţeam destul de prost pentru că te târâsem până aici, dar când a fost clar ce se întâmpl...

Tanya îl privi pieziş.

– Nici n-ai crede ce-au spus, când au început să ne bârfească.

Dintr-o dată, fălcile lui Jake se strânseră.

– Probabil e mai bine că nu ştiu.

Întinse mâinile spre ea, cuprinzând-o cu braţele.

– Dumnezeule, Tanya, ştiu mai bine decât oricine prin ce-ai trecut.

Era o senzaţie minunată, s-o aibă din nou în braţele lui.

Tanya se retrse puţin, jucându-se cu nodul cravatei lui.

– Asta i-ai spus lui Ken Ingram? Că nu puteai veni în firma lui din cauza mea?

– Nu tocmai. Dar ştia că şi el era unul dintre motive. A înţeles, într-o oarecare măsură.

Se întreba ce anume continua s-o deranjeze.

– Cred că era chiar puţin indivios – că eu am o asemenea femeie minunată şi caldă, pentru care consider că merită să lupt, iar el o are pe Carolyn.

– Nimeni nu l-a obligatsă se însoare cu ea şi cu banii ei, replică Tanya.

Îi puse o mână pe piept, fără să-i privească.

– Trebuie să-ţi spun ceva, Jake. Când ai spus că totul era în neregulă, am crezut, doar pentru câteva minute, că te refereai la noi doi.

– Niciodată! declară el cu emfază. Şi ce te-a făcut să afli adevărul?

Tanya îşi înclină capul într-o parte, continuând să-i evite ochii.

– Faptul că te cunosc. Mi-am amintit că niciodată nu mi-ai întors spatele, nici chiar când eram în dispoziţiile cele mai bizare. Nici chiar când am încercat să te resping.

Începu să-i frece materialul reverului cu degetul mare.

– Mă agăţam de convingerea că nu aveam nici o şansă de a ne trăia viaţa împreună.

– Ei bine, acum ştii că a fost o convingere greşită, nu? o consolă el, bucuros că-i putea oferi această asigurare.

– M-hmm...

În sfârşit, Tanya ridică privirea spre el.

– Chiar îţi datorez ceva, pentru felul minunat cum m-ai cerut în căsătorie.

Jake îi zâmbi alene.

– Sunt gata când eşti şi tu.

Tanya se retrase puţin, îşi îndoi braţul şi-i dădu un pumn uşor în piept.

– Poftim. Cu asta, cred că am rezolvat-o.

– Au!

Îşi frecă locul lovit.

– Pentru ce ai făcut-o?

Încruntată, Tanya răspunse:

– Pentru că m-ai cerut de soţiei în faţa nesuferiţilor ălora, Jake Carlisle. Ce Dumnezeu ţi-a venit, s-o faci tocmai atunci? Şi tocmai acolo?

– Nu ştiu!

Nedumerit, Jake privi în jur, apoi se uită din nou la ea. Ridică din umeri, neajutorat.

– Cred că pentru că stăteai acolo şi păreai să ai nevoie de o încurajare, după ce-

o înfruntaseşi pe Carolyn Ingram toată seara. Pur şi simplu mi s-a părut cel mai potrivit lucru pe care l-aş fi putut spune.

– Încurajare! repetă ea, nevenindu-i să creadă. Scuză-mă, dar nu mă impresionează!

– A fost singura idee care mi-a venit, în caz de urgenţă! strigă Jake, conştient că el şi iubita lui tocmai se luau la ceartă pe o stradă rezidenţială somnoroasă. Încă o dată, se simţea incredibil de ridicol.

Dar în nici un caz, în nici un caz banal.

– Ei bine, strigă şi Tanya, acum nu mai e caz de urgenţă! Acum a sosit momentul să te gândeşti la ce-i spus şi să te hotărăşti dacă ai vorbit serios sau nu!

Stătea în faţa lui, cu picioarele depărtate şi braţele rigide, pe lângă trup. În minte, Jake îi revăzu părul blond albicios şi faţa de zeiţă, picioarele superbe şi planurile de viitor niciodată plicticoase.

Expresia i se îmblânzi.

– Crezi că nu m-am gândit?

Îi luă faţa între mâini.

– Lasă, nu contează. Hai s-o facem aşa cum se cuvine. Tanya Preston, vrei să fii soţi me?

– Dacă-i inviţi pe Ken şi Carolyn Ingram la nuntă, niciodată n-ai să-ţi vezi primul născut, îl preveni ea.

– Răspunde-mi, Tanya.

Degetele ei îi cuprinseră mâinile, într-o strânsoare disperată.

– Vreau să mă mărit cu tine, Jake.

O sărută profund, simţind nevoia de ea în toate celulele trupului. Iar Tanya îi răspunse în cel mod propriu ei, unic – din toată inima şi din tot sufletul. Un suflet pogorât la el din cer, ca un înger – deşi Jake se îndoia că îngerii obişnuiţi veneau cu aureole de păr luminiscent şi haine excentrice. Deşi, îşi dădu el seama, nu văzuse niciodată un înger. Poate că... poate că îngerii adevăraţi purtau pntofi roşii, chiloţi de boxer largi şi cămăşi de bowling, şi aveau părul de culoarea luminii. Poate că şi îngerii, la fel că oamenii, puteau avea toate formele, mărimile şi culorile.

Şi poate că, aşa cum îi spusese lui Ken Ingram, norocul nu avea nici o legătură cu faptul că Tanya îl iubea. Singura explicaţie er aceea că cineva, acolo sus, îl iubea.

– Te iubesc, Tanya, îi spuse, cu buzele lipite de ale ei.

– Şi eu te iubesc, Jake, răspunse Tanya, cuprinzându-i gâtul cu braţele şi închizând ochii.

Dintr-o dată, Jake îşi dădu seama unde se aflau şi încotro duceau îmbrăţişările lor.

– Ei, am făcut-o pe-un birou, într-un fotoliu... crezi că pe bancheta din spate a maşinii e prea banal?

Tanya se mişcă în braţele lui, frecându-şi posteriorul de portiera B.M.W.-ului.

– Jake, tu nu ai o maşină, ai un simbol al unui stil de viaţă. Cred că instrucţiunile de folosire interzic strict întrebuinţarea acestui vehicul pentru manifestările de afecţiune fizică.

Jake râse, strângând-o la piept pentru a o săruta din nou. Aveau în faţă o viaţă întreagă pentru aşa ceva.

– Şi ce-au să facă dacă ne prind, mă vor da în judecată?

– S-ar putea.

Răsfirându-i părul cu degetele, Tanya zâmbi.

– Ştiu un avocat bun care-ar putea să te apere.

– Şi eu cunosc un avocat bun pe care să ţi-l recomand ţie.

O strânse la piept.

– Îl poţi avea chiar acum, dacă vrei.

– O, domnule avocat, murmură Tanya. Atunci, am un caz pentru dumneata.

– Sfârşit –